

Giới thiệu Xuyên Qua Thành Cỏ Dại

Một tiếng sét bất ngờ đánh trúng vào người cô. Không chết mà lại xuyên qua đến một nơi hoang vắng xa lạ. Dù sao thì cô cũng đang chán sống, đến đâu mà chẳng được.

Nói chán sống thì một lẽ nhưng tại sao bất ngờ gặp lũ sói cô lại chống cự thế kia? Chạy thoát lũ sói cũng may là vẫn giữ được cái mạng. Chỉ có điều quần áo của cô đã bị chúng xé rách hết rồi, biết làm sao đây..?

Lần này thì lại nguy hiểm hơn. Hết lũ sói bốn chân thì lần này lại là một con sói hai chân, cô hoàn toàn bế tắc rồi, diễn biến tiếp theo sẽ ra sao? Mời các bạn theo dõi truyện Xuyên Qua Thành Cỏ Dại của tác giả TỬU TIỂU THẤT.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cỏ Dại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tự sát không thành bị sét đánh

Một ngày kia một đêm trăng đẹp, Tô Niệm Niệm bị thất tình.

Bởi vậy, Tô Niệm Niệm dùng một thời gian dài để đấu tranh tư tưởng về mối tình đầu của mình, người nàng yêu, Huấn Đào, rốt cục trong thời gian thể vận hội Olympic bị một mỹ nữ so với hần lớn hơn năm tuổi câu dẫn đi rồi.

Khụ khụ, làm ơn không cần hoài nghi đến mị lực của Tô Niệm Niệm a, tuy rằng nàng không thể gọi là tuyệt đại mỹ nhân gì, bắt quá muốn cạnh tranh với nữ nhân lớn hơn bạn trai mình năm tuổi, lớn hơn mình bảy tuổi, nàng tự tin rằng mình vẫn có ưu thế tuyệt đối.

Trên thực tế mà nói, Tô Niệm Niệm không phải bại bởi mỹ nữ kia, mà là bại bởi thân phận của nàng... tiền... Không có biện pháp a, ai bảo người ta là tên bạc tình ham vinh hoa phú quý chứ.

“Hừ, nếu ba mẹ ta không chết sớm, nói không chừng bốn cô nương hiện tại cũng là một thiên kim tiểu thư, muốn tìm một người bạn trai trên phố Trường An này, người có mà sắp hàng dài đi.” Tô Niệm Niệm ngồi ở trên đường cái, thờ phỉ phỉ hút một lon Côca. Tháng tám nắng nóng như lửa, Côca tuy được ướp lạnh nhưng cũng khó có thể giải tỏa nhiệt lượng trong người nàng, huống chi, trong lòng Tô Niệm Niệm là lửa, có dội nước cũng không tắt.

Rốt cục, nàng vẫy vẫy tay, quên đi, tiền cũng là một loại tín ngưỡng, tín ngưỡng của người là tình yêu, người khác không thể có tín ngưỡng là tiền sao? Cho nên nói, cho nên nói. Hơ, thôi quên đi, học theo thánh mẫu maria vậy. đúng lý mà nói nên nguyên rủa bọn họ mới đúng, mẹ nó, lão nương ta thành quỷ cũng sẽ tìm về gặp các người.

Vì thế nàng thật sự muốn tìm cái chết. .

Sự thật thì, nàng cảm thấy, còn sống tựa hồ cũng không còn ý nghĩa gì. Lúc còn rất nhỏ, Huấn Đào vẫn là chỗ dựa của nàng. Bọn họ từ nhỏ đã là hàng xóm, Tô Niệm Niệm mười bốn tuổi làm bạn gái của Huấn Đào, yêu nhau được tám năm. Trong thời gian yêu nhau cũng không thiếu mỹ nữ biến thái cùng nữ nhân xấu xí quấy rầy Huấn Đào, nhưng đều bị Tô Niệm Niệm loại trừ từng người một. Thật không nghĩ đến, lần này nàng lại bị thất thủ. .

Tô Niệm Niệm không dám tưởng tượng cuộc sống sau này như thế nào nếu không có Huấn Đào, trong ý thức của nàng, một ngày kia không có Huấn Đào sẽ không phải là ngày nữa, vì thế, tốt nhất vẫn là đi gặp diêm vương thôi. .

Con người, chính là phức tạp như thế. Một ngày trước, Tô Niệm Niệm còn sinh long hoạt hổ, nhưng bây giờ, lại một lòng muốn đi tự sát. Cho nên, ta phải chết như thế nào đây, ta nhảy lầu hay treo cổ đều không được nha, lỡ để người khác thấy chuyện kỳ quái này, không chừng người đó sẽ mất đi tinh thần, cảm thấy cuộc sống này không còn ý nghĩa thì sao.

Hai tiếng trôi qua, Tô Niệm Niệm một lần nữa trở lại ngồi trên đường hình răng cưa. Biểu tình trên mặt rất thống khổ... rất thống khổ... rất thống khổ a.

Bà nội nó, ta đúng là không hay ho gì, ngay cả tự sát cũng làm không được, hơn nữa, là liên tiếp không làm được a!

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng buồn bực, vì thế nàng hướng lên trời hô to: “Ông trời ơi, ông đánh chết ta đi!”

Đúng lúc này, một trận thanh âm vang lên như tiếng sấm, sau đó nàng nhìn thấy trên bầu trời có một tia sáng hướng nàng bay tới, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị tia sáng đánh trúng. Thế là nàng xuyên qua ^.^

Ngày hôm sau, trên nhiều báo đăng một tin tức làm người ta khiếp sợ: hôm qua, trong thành phố xảy ra hiện tượng sấm sét, có một người dân đang đi qua đường thì bị sét đánh trúng dẫn đến cái chết.

Mọi người đều đoán già đoán non rằng, người qua đường này có phải lúc còn sống rất thiếu đạo đức nên bị trời báo ứng hay không, các học giả đã được tụ họp lại trong một tổ chức chuyên môn để nhằm điều tra sự việc này, ngoài ra họ còn làm một ít tượng để mô tả lại quá trình trên.

Đương nhiên, những việc đó, Tô Niệm Niệm cũng không còn khả năng để biết nữa a . .

Rõ ràng, nàng chính là người qua đường bị sét đánh chết kia. .

Tô Niệm Niệm, muốn tự sát cũng gặp báo ứng , chuyện này người chỉ có thể ngậm cười xuống cửu tuyền thôi! .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Có Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tỉnh dậy gặp sói

Tô Niệm Niệm tỉnh lại, nàng vừa hé mi, đập vào mắt là một cục lông xù cực kỳ lớn.

“A.” Một giọng nữ cao cất ngang qua không trung, có thể nói là kinh thiên động địa làm cho chim chóc xung quanh đang đậu trên cành cũng phải kinh hoàng bay loạn xạ > _

Mà cục lông xù kia, đang dùng tốc độ nhanh nhất có thể, nhảy qua, đứng vững vàng cách Tô Niệm Niệm đúng ba trượng.

Tô Niệm Niệm phục hồi tinh thần, đánh giá vật thể không rõ kia, hóa ra là một con sói. Trước kia nàng ở vườn bách thú có thấy qua, ủa, chẳng lẽ nàng đang ở vườn bách thú ư? Không đúng nha. Con sói này. Sẽ không ăn thịt người chứ? Tô Niệm Niệm run sợ trong lòng, động cũng không dám động nằm trên mặt đất.

Sói bình thường đều sống theo bầy đàn, hú hồn, mình quá may mắn , lần này chỉ gặp có một con. Mà con sói này cũng thật không hay ho gì, hiện giờ nó còn đang suy nghĩ không biết Tô Niệm Niệm là loại động vật gìHiện giờ nàng chật vật tới cực điểm (đương nhiên chính nàng còn không biết), y phục trên người nàng rách rưới, đầu tóc lộn xộn như tổ quạ, vừa đen vừa lồi thối, ăn mày có khi nhìn còn đẹp hơn, nhìn bộ dạng nàng, hiện giờ rất chi là giống.giống người vượn. Huống chi động vật này còn biết hú nữa, mà loài sói vốn là động vật đa nghi sẽ không bao giờ hành động thiếu suy nghĩ. .

Tô Niệm Niệm không dám động dậy nằm trên mặt đất, mà ở trong mắt con sói kia, một màn này biến thành, động vật này có vẻ rất mạnh, không hề sợ nó, . . .hừ . . .hừ. . .có lẽ, nó nên đi tìm đồng bạn để cùng giải quyết . . .

Vì thế sói xám chạy đi. Cũng may Tô Niệm Niệm vốn rất nhát gan, nếu nàng đứng lên bỏ chạy, sói kia chắc chắn sẽ bỏ nhào vào nàng, đương nhiên, lúc này chân Tô Niệm Niệm đã mềm nhũn, ngay cả đứng còn không được, chớ nói chi là chạy.

Tô Niệm Niệm nhìn thấy sói chạy đi, nghĩ chắc như đinh đóng cột rằng đây đúng là vườn bách thú, chỉ có vườn bách thú, sói mới sợ người. Chính là, tại sao mình lại nằm ở vườn bách thú nhỉ?

Nàng hồi tưởng lại, một màn cuối cùng kia, có một tia chớp hình tròn đánh trúng nàng, sau đó trong nháy mắt nàng cảm giác mình dần dần chết đi, loại cảm giác này thật khủng bố, làm cho người ta hít thở không thông, ngay cả hồi tưởng, nàng cũng không muốn.

Thì ra tử vong là chuyện kinh khủng như thế, may là ta còn sống. Rốt cuộc Tô Niệm Niệm cũng cảm nhận được sinh mệnh thật sự thật sự rất đẹp, nàng muốn ngồi dậy, nhìn xem đường nào có thể đi ra ngoài. Ngay sau đó, ngay lúc nàng muốn đứng dậy thì một trận đau đớn kịch liệt bỗng lan khắp toàn thân, nàng khóc thét lên một tiếng, một lần nữa oanh liệt nằm trên mặt đất.

Không thể ngờ tia chớp kia lại lợi hại như vậy, còn đau hơn bị dao găm đâm trúng. Tô Niệm Niệm có chút căm giận. Cuộc đời mình có vô số nguyện vọng, nhưng sao chỉ có lần này là linh nghiệm, ông trời sao ngài lại tích cực đánh chết ta như vậy.

Cũng không thể nằm ở đây hoài, lỡ bị quản lý thảo cầm viên phát hiện thì thật phiền toái, nói không chừng có thể bắt mình mua vé bổ sung hoặc phạt tiền cái gì đó. Vì thế Tô Niệm Niệm chịu đựng sự đau nhức đứng lên, nhìn quanh bốn phía, thấy gần đó có một con sông, tiến lên, muốn gột rửa vết thương trên người.

Nàng đưa khuôn mặt mình đến trên mặt nước, xoa xoa, thực là muốn chùi má nó mà, tia chớp kia cho ta mấy đao trên người còn chưa đủ, còn làm vài đường trên mặt nàng, thế này thì đầu chi là vài đường, sao người không đánh câu đối luôn đi! Lúc này, ánh mắt Tô Niệm Niệm từ tay chuyển dời đến trên mặt thì thêm một tiếng thét chói tai cất ngang qua không trung, tiếng thét này ghê rợn đến mức thỏ từ trong hang cũng phải chui ra chạy.

A. . . .a. . .Khuôn mặt này không phải mặt nàng!

Nàng lập tức nhìn quần áo, tuy thật rách nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đây tuyệt đối không phải nàng, hơn nữa dựa theo vải cũng như phong cách quần áo nàng nhận biết được đây là trang phục cổ trang. Lại nhìn tóc, dài quá.

Chịu ảnh hưởng thâm hậu của tiểu thuyết Internet Tô Niệm Niệm đương nhiên nghĩ đến mình đã xuyên không, nàng nhanh chóng ý thức được, bây giờ

đang xảy ra chuyện gì, xuyên qua a...xuyên qua.

Nói cách khác, vết thương trên người nàng, tính cả trên mặt, không phải do tia chớp chết tiệt kia làm ra, mà là bị người ta đánh, thân thể này đã bị tra tấn hành hạ đến chết ?

“Con mẹ nó, ai lại ác như vậy!” Tô Niệm Niệm nhìn không được mắt to, nhìn qua miệng vết thương đang đau đớn, thân thể này hẳn là đã bị đánh qua, bị roi quất qua, bị kim đâm qua, bị đao xẹt qua, còn bị thép nóng in lên. Trời ạ, sao lại bị hành hạ đáng sợ như vậy chứ. Tô Niệm Niệm vừa rửa miệng vết thương vừa thề, bà đây nhất định phải bắt tên đầu sỏ gây nên chuyện này ra chém cho ngàn đao, ngũ mã phanh thây.

Bởi vì cả người đều là vết thương, hiện tại Tô Niệm Niệm cũng chẳng khác gì đang tắm. Miệng vết thương ngâm trong nước vô cùng đau đớn, Tô Niệm Niệm nhe răng hít vào, trong lòng không ngừng mắng tên biến thái gây nên chuyện này.

Có một số người, khi chết qua một lần mới phát hiện cuộc sống tốt đẹp đến nhường nào. Tô Niệm Niệm chính là người như vậy, việc hiện tại cả người nàng đau đến kêu mẹ gọi cha, ngấm lại thì tia chớp đánh trúng nàng còn gây sợ hãi và tuyệt vọng cho nàng hơn, tính toán một hồi, còn sống vẫn là tốt nhất.

Nếu ông trời đã ném nàng tới đây, nàng nhất định phải sống thật tốt đi, còn sống tốt đẹp hơn trước khi chết.

Tắm rửa xong, Tô Niệm Niệm tính tìm một chỗ trị vết thương trên người trước. Nhưng nàng lại không biết đi đâu, đơn giản liền đi men theo bờ sông. Mỗi bước đi của nàng đều tác động đến vết thương, đau đến nàng muốn nổi điên. Tô Niệm Niệm thật sự oán niệm bay đầy trời, xuyên thì xuyên thôi, người để cho ta biến thành công chúa hay thành nha hoàn hoặc thành tên ăn mày cũng không sao cả, nhưng tại sao người phải biến ta thành tên rách rưới trên thân thể toàn thương chứ, đau chết bà đây rồi!

Hiện tại Tô Niệm Niệm hi vọng, mau mau tìm được nơi có người ở, trước tiên quán mình thành xác ướp rồi nói sau.

Đương nhiên, ngoại trừ bị sét đánh, ước nguyện của Tô Niệm Niệm đều chưa bao giờ thành công. Hiện tại nàng quả thật đã thấy người, nhưng chính là, thà không thấy còn hơn.

Một đám người khí thế hùng hục đứng ở trước mặt Niệm Niệm, tên cầm đầu kia, lần đầu tiên Tô Niệm Niệm nhìn thấy hắn, đã nghĩ đến Lý Quý*.
. Khụ khụ, hình tượng đó, khí chất đó, quả thực chính là tiêu chuẩn hạng nhất của sơn tặc.

*Lý Quý: là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa: Thủy Hử. Cùng với Lỗ Trí Thâm, và Võ Tòng, Lý Quý là một trong những người khỏe nhất của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, nhưng cũng là nhân vật lỗ mãng nhất ở Lương Sơn Bạc. Với biệt danh Hắc Toàn Phong (Gió Lốc Đen) hay Thiết Ngưu (Bò Sắt).=. =

Vô Nguyệt: ta đã cố gắng hết sức... ặc ặc Myu oi cứu ta

“Người ở phía trước đứng lại!” Tên sơn tặc tiêu chuẩn đem đao giết heo của hắn hướng về phía nàng hươu hươu vài cái, hùng hổ nói, “Đường này là do ta mở.”

Không đợi hắn nói xong, Tô Niệm Niệm liền chặn họng hắn: “Cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua đây, phải để lại lộ phí đúng không? Làm ơn, lần sau có đi cướp thì đổi lại khẩu hiệu nào hay hơn được không, đạo tặc cũng phải có cá tính cùng nghệ thuật một chút chứ !”

Tên đầu lĩnh sơn tặc kia đối với lời nàng nói cái hiểu cái không, lấy mu bàn tay quẹt quẹt mũi nói: “Người trước kia cũng làm nghề này à?”

“Ách,.....ta.....thật.....không....có.”.

Tên sơn tặc còn muốn nói cái gì đó, đột nhiên ý thức được rằng bản thân đang thất thố, rất nhanh lấy lại khí thế. Sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay nếu không để lại bạc, đừng trách đại đao của Trương Nhị ta không khách khí.”.

“Đại ca, ngươi xem ta ăn mặc như vậy, giống kẻ có tiền sao? Ngươi làm sơn tặc nhưng làm ơn cũng phải dùng mắt chứ!”

Tên sơn tặc kia lại dùng mu bàn tay quẹt quẹt mũi, lầm bầm “Cũng đúng, “lập tức đá một cước vào tiểu lâu la ở phía sau, hung tợn nói, “Ngu ngốc, ngươi làm mặt báo như thế nào vậy hả? Chẳng phải bôi nhọ thân phận của Trương Nhị ta sao?”

Tuy sự thật là, Tô Niệm Niệm đối với hắn đã rõ ràng tận, cảm thấy bất mãn vô cùng, ngươi không muốn cướp ta, ta cứ dính vào ngươi đấy, vừa vặn lão nương đang muốn trị thương nha. Vì thế nàng tiến lên từng bước nói: “Đại ca, ta không có tiền, nhưng ngươi vẫn có thể cướp sắc mà.” Đem ta cướp trở về, sau đó giúp ta trị thương đi! .

Trương Nhị hồ nghi nhìn nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại nhìn trên mặt nàng, hắn xoa mặt mình rồi nói: “Cướp sắc? cướp ngươi?”

Tô Niệm Niệm nghe vậy thấy sự việc sắp thất bại, nhưng lo lắng thương thế của mình, nhất quyết không chịu bỏ cuộc nói: “Không nhất thiết phải làm áp trại phu nhân đâu, ta muốn làm nha hoàn thôi.” Chờ các người trị thương cho ta khỏi rồi nói sau. .

“Cướp ngươi về, khiến huynh đệ trong trại của ta sợ hãi thì làm sao bây giờ?” .

“=,=// . . .” Ngươi nhất định phải nói trắng ra như vậy sao? .

Rất cực, Tô Niệm Niệm da mặt dày mo cương quyết nói: “Không được, ngươi nói muốn cướp ta, thì bắt buộc phải cướp, làm sơn tặc không được nói

mà không giữ lời” .

“Ta chưa từng nói qua muốn cướp người? Ta chỉ là muốn cướp tiền của người nha.” Trong thanh âm mang theo uy khuất.

“Ta không có tiền, người phải cướp ta mang về chứ sao.” .

“-./ . .” Trương Nhị phòng chừng sống đến bây giờ vẫn chưa gặp được loại người như vậy, mặt dày còn hơn tường thành, cứ bắt mình phải cướp hấn đi, hơn nữa đó lại là một nữ nhi! Hấn dờ khóc dờ cười, không biết làm sao, thì tên lâu la vừa mới bị hấn giáo hấn kia vụng trộm xem xét nòng, xem ra tên lâu la này rất nhạy bén nha . .

Lâu la ghé vào bên tai Trương Nhị huyền thuyên nói thầm vài câu, sau đó Trương Nhị như bừng tỉnh đại ngộ nhìn Tô Niệm Niệm, lo lắng mui phần nói: “Người có chắc là không có tiền, thế ngọc bội trên cổ người là cái gì?”.

Hỏi vậy cũng hỏi, đương nhiên là ngọc bội a! Tô Niệm Niệm mắt tròn trũng, nhìn bạch ngọc, nòng khi tỉnh lại đã phát hiện đồ vật này đã ở trên cổ mình, mặc dù không biết giám định và thưởng thức ngọc, nhưng cũng hiểu được đồ vật kia cực kỳ đẹp, (VN: *bó tay* là vô giá, vô giá đó nha tỷ tỷ) lúc này bị son tặc thấy, chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua. Bất quá ngẫm lại mạng sống vẫn quan trọng hơn, vì thế nhanh đem ngọc cỏi ra, gờ lên nói: “Đây chính là vật báu gia truyền bảo của gia đình ta, đã truyền mười tám đời. Hiện tại có thể cho người, bất quá, người phải đáp ứng ta một điều kiện” .

“Điều kiện gì?” .

“Đem cả người và của cải của ta đều cướp đi.” Ta thật sự cần đường thương nha, đau chết đi được! .

Trên mặt Trương Nhị xuất hiện vẻ khó xử, lại nhìn tên tiểu lâu la kia. Lâu la hiểu ý lại ghé vào bên tai hấn nói thầm. Tô Niệm Niệm có chút bất đắc dĩ, có lời gì trực tiếp nói ra không được sao, cứ tam sao thất bản như vậy là ý tứ gì? .

Lúc này trên mặt Trương Nhị đã khôi phục lại vẻ tự tin, mui phần khí thế nói: “Chúng ta làm son tặc cũng có một ít đạo nghĩa , từ trước đến nay cướp tiền hay cướp người thì cũng giống nhau. Bất quá người đã muốn nam nhân đến phát điên rồi, ta đây sẽ hi sinh vài huynh đệ cho người mượn dùng một chút.”

Hấn nói xong, tất cả mọi người ở phía sau cười hắc hắc, loại cười bi ối này, Tô Niệm Niệm vô cùng phẫn nộ, lại không biết giải thích từ đâu, rõ ràng là chính mình âm ỷ muốn hấn cướp sắc NND xú nam nhân này sao lại có tư tưởng xấu xa như vậy được. .

Khi Tô Niệm Niệm nói chuyện, cũng đã bị hai son tặc tiến lên, bạch ngọc “Bảo vật gia truyền “ nhanh chóng đã bị bọn họ cướp đi giao cho Trương Nhị, rồi nòng lại bị mấy tên khác lôi đi vào sâu trong rừng cây. . . .Má ơi, làm thiệt hả trời .

Tô Niệm Niệm sống chết gãy dựa, vừa gãy dựa vừa hét lớn: “Buông, ta không chơi. Ta xấu xí các người nhìn không thấy ghê tởm sao?”.

“Dừng.” một tên son tặc vừa lôi nòng đi vừa nói, “Nhìn không ra da mặt tiểu nương tử người cũng rất trắng nõn sạch sẽ nha, chỉ tiếc là lại có quá nhiều sẹo xấu xí.” Nói xong liền dùng bàn tay to thô ráp ở trên má phải nòng vuốt ve, Tô Niệm Niệm ớn lạnh ghê tởm, gãy dựa như thế nào, đều trốn không thoát khỏi bàn tay bẩn thỉu của hấn. .

“Van cầu các người, thả ta đi.” Tô Niệm Niệm rốt cục có chút tuyệt vọng, khóc.

“Tiểu nương tử, cần gì phải làm bộ làm tịch như thế?” ..

Bọn họ thô lỗ ném nòng xuống, toàn thân Tô Niệm Niệm bị đau, đau đến nhe răng nhếch miệng. Lúc này một người trong đó đã bỏ nhào đến, “xẹt ——” một tiếng, đã thoát đi áo ngoài rách nát của nòng, nhất thời trước ngực lộ cảnh xuân. Người nọ hai mắt tỏa ánh sáng, như sói bỏ nhào xuống cắn cổ của nòng. Mà một người khác, đang hưng phấn cỏi quần. .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chữa thương bị Thần y nhìn thấy hết.

Bàn tay ngừng lại trên thân thể nòng, nhưng mũi lại tràn ngập mùi tanh tươi, Tô Niệm Niệm cảm thấy hình như hấn không còn hô hấp nữa.

Tô Niệm Niệm chậm rãi mở mắt, đẩy tên son tặc đang nằm trên người nòng ra, sau khi thấy rõ sự việc xảy ra trước mắt thì đồng tử của nòng trừng to, vô cùng hoảng sợ .

Hai người kia miệng phun máu tươi, hai mắt mở to nằm trên mặt đất, không biết chuyện gì đã xảy ra với mình. .

Tô Niệm Niệm chưa kịp thi triển tiếng hét độc hại vạn vật, thì trước mặt bỗng tối sầm.

. Trong rừng cây, một nam tử áo trắng cời áo khoác ngoài ra đắp cho Tô Niệm Niệm, rồi ôm lấy nàng. Nói với nam tử bên cạnh: “Huỳnh dám chắc là nàng chứ?”

Nam tử áo đen nhìn bàn tay trắng như bạch ngọc của mình nói: “Chắc là không sai đâu.”.. “Nhưng tôi nghe nói, có thể người đó đã bị hành hạ đến chết rồi.”

Nam tử áo đen liếc nhìn Tô Niệm Niệm, rồi nhìn nam tử áo trắng mỉm cười: “Huỳnh xem nàng ấy không giống đã từng bị tra tấn sao?”

“Nhưng mà, người đó đã chết rồi mà.”

“Đã chết thì có thể sống lại.”.

“Huỳnh muốn nói.”

“Truyền nhân của Trần sư thái, sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?”

“Vậy thì tại sao bọn họ lại dễ dàng buông tha cho nàng ấy?”

“Không biết, ” Ánh mắt nam tử áo đen thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, “Có khi, bọn họ nghĩ rằng nàng đã chết.” Giờ đây sự nghi hoặc trong ánh mắt của chàng ta lại càng sâu đậm hơn.

“Người thông minh tuyệt đỉnh như Phong trang chủ, cũng có lúc nghĩ không ra vấn đề sao?” Nam tử áo trắng nhìn chàng ta, mỉm cười, “Đi thôi, có chuyện gì chờ nàng ấy tỉnh lại rồi tính tiếp.”.

. Khi Tô Niệm Niệm mở mắt ra lần nữa thì cảm thấy cả người mềm nhũn, vô lực. Nàng cố gắng hồi tưởng chuyện đã xảy ra, trong lòng lo sợ nghi hoặc. Xem ra nàng đã được cứu, nhưng cứ nghĩ đến việc có người chết, thì lại cảm thấy kinh hoàng.

Tô Niệm Niệm nhìn quanh đánh giá nơi mình đang ở, một gian phòng cổ đại, cực kỳ sạch sẽ thoải mái, nàng vừa lòng nằm trên giường. Tuy bị biến thành xác ướp, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ, vì được cứu thoát! Không nghĩ tới Tô Niệm Niệm ta cũng không xui xẻo đến mức đó, ha ha ha ha ha.

Ngay lúc nàng ngây ngô cười thì một giọng nói vang lên, giọng nói kia rất hấp dẫn, mang theo sự cuốn hút khó cưỡng, Tô Niệm Niệm nghe thấy thì trong lòng cực kỳ thoải mái.

“Tỉnh rồi?” Hần nói.

Tô Niệm Niệm từ trên giường ngồi dậy, nhìn người vừa đến, nhìn rồi, nàng liền bất động không dời nổi ánh mắt.

Tiểu thuyết nói các cô gái xuyên qua đều được hạnh phúc, quả nhiên đúng là sự thật. Cuộc đời Tô Niệm Niệm tuy không tốt đẹp gì, hết gặp sói rồi đến sơn tặc, nhưng chắc là bây giờ đã tu thành chính quả nên mới gặp được anh chàng đẹp trai như thế, hơn nữa. không phải một mà là hai chàng đẹp trai cơ! .

Hai người trước mặt, một người mặc áo trắng, lông mi thật dài, ánh mắt sáng trong, như ánh mặt trời. Mà người còn lại, áo đen hoa mỹ, phong thần như ngọc, làn môi gợi cảm, đôi mắt xinh đẹp híp lại, nhưng trong ánh mắt lại luôn có gì đó lưu chuyển khó mà mô tả bằng lời, làm cho người ta nhìn đến thì không thể dời mắt.

Nam tử áo đen thấy nàng cứ nhìn mình chằm chằm, thì lộ vẻ bất ngờ nói: “Cô nương?”.

“A?” Tô Niệm Niệm kịp thời phản ứng, nuốt nước miếng: “Các vị đã cứu tiểu nữ?”.

“Vâng, đã làm cô nương sợ hãi rồi.” Tao nhả lưỡi, quả nhiên là hàng thượng đẳng. .

“Ừm, vậy tiểu nữ biết làm sao để tạ ơn các vị đây?” .Nam tử áo trắng cười nói: “Chỉ là việc nhỏ, không cần tạ ơn?”.

“Như vậy sao được, đây là ân cứu mạng mà Nếu hai vị không ngại, tiểu nữ lấy thân báo đáp vậy?”

Nam tử áo trắng bất đắc dĩ, nhìn nam tử áo đen đang đứng bên cạnh lúc này vẫn đang cố nhịn cười nhìn mình, trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Không cần đâu.”

Tô Niệm Niệm đột nhiên xoa mặt mình nghĩ, cũng đúng nha, người ta đẹp trai siêu cấp, cho dù không tìm được mỹ nữ thiên tiên xứng đôi, thì cũng không đến mức lấy một người xấu xí, giống như nàng vậy. Vẫn là thôi đi. Cũng may Tô Niệm Niệm da mặt dày, cũng không lòi thối chuyện vừa rồi, huống chi, nếu chàng ta thật sự muốn nàng lấy thân báo đáp, nàng cũng không dám làm, đối với mỹ nam, từ trước đến nay nàng chỉ đứng xa mà ngó tới thôi, không dám ra tay. Nhưng mà. Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ đến ánh mắt nam tử áo trắng nhìn nam tử áo đen, tràn ngập trách cứ, ai oán. Chẳng lẽ.

Tô Niệm Niệm chợt hiểu ra cớ cớ đầu, hóa ra là như vậy! Chàng ta cự tuyệt nàng không phải bởi vì nàng xấu, mà là, sợ anh chàng áo đen kia ghen! Trời ạ, Tô Niệm Niệm ta đúng là bất hạnh, xuyên không trải qua ngàn vạn gian khổ mới gặp được hai chàng đẹp trai siêu cấp, thật không ngờ, bọn họ lại

là đồng tính? ! Đúng là dọa người mà! Trong đầu đột nhiên nhớ lại trước kia có lần xem qua một ít tiểu thuyết, nàng hưng phấn đứng lên, đặc ý nhìn sự việc chỉ có trong tiểu thuyết đang xảy ra trước mặt, không xem là đồ ngốc! Vì thế nàng hạ quyết tâm, phải dính chặt lấy bọn họ! Huống chi, hai người trước mặt này vừa thấy đã biết người có tiền, đi theo sẽ không lo ăn mặc.

Hai người nhìn vẻ mặt của nàng, chỉ trong nháy mắt đã thay đổi đến vài lần, thì đều khó hiểu, cuối cùng, ánh mắt nàng nhìn bọn họ, cứ như đang nhìn một bàn đồ ăn, hai người rùng mình một cái.

“Ừm, kỳ thật, tiểu nữ cũng không có ý đây. Tiểu nữ muốn nói là, tiểu nữ muốn báo đáp các vị, phục vụ cho các vị.”

“Phục vụ?” .

“Chính là, để các vị tự do sai bảo, làm nha hoàn, làm bảo mẫu cho các vị.” .

Chàng trai áo đen vội vàng ho một tiếng, nhìn Tô Niệm Niệm dịu dàng cười, cực kỳ yêu nghiệt nói: “Cô nương, nếu muốn, cô lấy thân báo đáp tôi đi?”

“A?” Tô Niệm Niệm không kịp phản ứng, hần. muốn ? Không đúng không đúng, cho dù hần nghĩ vậy, nhưng chàng đẹp trai áo trắng cũng không cho phép. Đúng rồi, nhất định là đang khích người tình, ha ha, xem ra tình cảm của bọn họ rất tốt. Tô Niệm Niệm cuối cùng cũng hiểu rõ, gật gù đặc ý.

Anh chàng áo đen nhìn thấy thần sắc hiểu hết rồi trên mặt Tô Niệm Niệm, thì kinh hãi, chẳng lẽ, nàng ta biết mình muốn làm gì sao?

Tô Niệm Niệm vẫn hơi xấu hổ, vì thế đánh trống lảng: “Tiểu nữ là Tô Niệm Niệm, các vị là?”

Nghe thấy ba chữ Tô Niệm Niệm kia, anh chàng áo đen miễn cưỡng cười cười: “Tại hạ Phong Tĩnh Minh trang chủ Phong Tam sơn trang, vị này là thần y Thủy thiên cốc, có biệt hiệu là bách sự thông Trữ Bích Huyền, Trữ công tử.”

“Chào chào, mọi người tốt lành!” Tô Niệm Niệm tận lực bày ra một nụ cười thân thiện sáng lạng.

Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền gật mình, thanh danh hai người bọn họ ở trên giang hồ cũng coi là vang dội, nhưng nha đầu kia lại không có chút phản ứng nào, rất không bình thường .

“Vậy, về sau tiểu nữ có thể đi theo các vị không?” Chi cần nhìn đã biết hai người trước mặt này, chắc chắn là hai ngọn núi tốt để nương tựa.

“Tất nhiên là có thể.” Phong Tĩnh Minh mỉm cười, câu còn không được nữa là..

Lúc này, Trữ Bích Huyền lấy ra một bình sứ nhỏ đặt lên trên bàn: “Cô nương, thuốc này mỗi ngày dùng một lần, có thể xóa bỏ vết sẹo trên người.”

“Tốt như vậy sao?” Tô Niệm Niệm hơi tò mò, “Liệu có tác dụng phụ không?”.

“Tác dụng phụ?”

“Ví dụ. như ngứa nè, dùng thuốc này có gây thối rữa không.” Nói tới đây nàng lập tức ngậm miệng, người ta là thần y, nói như vậy không phải là trực tiếp nghi ngờ y thuật của chàng ta hay sao, lỡ gây thù chuốc oán thì sau này biết sống thế nào đây?

Khóe miệng Trữ Bích Huyền quả nhiên mỉm lại: “Sẽ hơi ngứa, nhưng không nguy hiểm.”

“Ừm. . . .nhưng sao chỉ có một bình nhỏ? Cả người tiểu nữ đều là sẹo!”

Trữ Bích Huyền dở khóc dở cười” “Một giọt đổ vào thùng nước, dùng để tắm rửa là đủ.”

Mỗi ngày chỉ cần dùng một giọt ư? Hóa ra trị bằng phương pháp này.

“Cái này. sẹo nào cũng có thể trị à? Bông cũng trị được chứ?”

“Vết thương rên người cô nương đều trị hết.”

“Trên người. công tử xem cơ thể của tôi ư! ?” Tô Niệm Niệm la hoảng lên, mặc dù nàng là một cô gái hiện đại, tuy thân thể này không phải của nàng, nhưng bị người khác nhìn hết cơ thể thì, ngay cả Huân Đào cũng chưa được nhìn. Huống chi, người này lại là gay.

Trữ Bích Huyền ngưng ngừng ho khan một tiếng: “Không nhìn làm sao chữa thương cho cô nương.” .

“Tôi cũng nhìn.” Phong Tĩnh Minh khoanh hai tay, hăng hái nói.

Trữ Bích Huyền liếc hần một cái, việc này mà huynh cũng muốn khoe?

“Huynh? Huynh có bệnh à, đồ dê xồm!” Tô Niệm Niệm tức giận nói.

“Kỳ thật, nhìn cũng chẳng thấy gì.” Phong Tĩnh Minh không để ý tới sự tức giận của Tô Niệm Niệm, chậm rãi nói.

“Huỳnh” Tô Niệm Niệm đứng dậy lấy tay cầm một cái gối quăng tới nhưng vết thương trên người còn chưa lành, gối ném được nửa đường thì rơi xuống, vẫn chưa chạm tới Phong Tĩnh Minh.

“Hai người đi ra, tôi muốn ngủ.” Tô Niệm Niệm vừa xấu hổ, vừa kéo chăn đắp kỹ bản thân, không để ý đến bọn họ nữa.

Có người nhẹ nhàng lấy chăn của nàng ra, Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại thật chặt, không để ý tới hân. Sau đó đầu nàng bị người nọ nhẹ nhàng nâng lên, một chiếc gối đã nằm dưới đầu nàng. Tô Niệm Niệm hơi cảm động, lập tức tha thứ bọn họ, mở mắt, lúc này trong phòng chỉ có nàng không hề có người khác, mà ở bên gối của nàng, là miếng bạch ngọc vốn đã bị Trương Nhị cướp đi.

Nàng thật sự không biết, rốt cuộc ai là người kê gối cho mình. ..

Tô Niệm Niệm xuống giường, cầm lấy bình thuốc nhỏ thần kỳ, nhìn thật cẩn thận, cái này có thực sự dùng được không nhỉ? Phải biết rằng y học hiện đại phát triển như thế, nhưng muốn xóa sẹo cũng rất khó khăn, dùng thuốc bỏ vào nước tắm, thật sự có thể xóa sẹo ư? Thực tiễn là cách kiểm nghiệm tốt nhất, mặc kệ thế nào, dùng thử một lần vậy.

Tô Niệm Niệm nhờ tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước lớn, bỏ thuốc vào, đảo một chút. Nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy không đủ, vì thế lại bỏ một ít nữa, lại khuấy khuấy đảo đảo. Sau đó cởi quần áo bước vào trong nước.

Đã lâu không tắm bồn, đúng là sướng thiệt, bây giờ muốn tắm bồn chỉ cần ít phút là xong., nàng thích thú dựa vào thùng gỗ, thả mình đã xuyên về cổ đại rồi, nhất định phải tận dụng, phải tận lực chăm chăm mà hưởng thụ cuộc sống, đừng nhớ đến những chuyện buồn trước kia nữa.

Trên mái nhà, xuất hiện hai bóng người.

Phong Tĩnh Minh nhàn nhả nhìn nữ tử đang ở cách đó không xa, từ từ nói: “Nàng cũng biết thay tên đổi họ, không ngốc lắm.”

“Giang hồ đồn đãi nàng là một nữ tử có khí khái cương liệt, nàng chịu tra tấn như thế, cũng không khuất phục. Nhưng chúng ta quan sát. lại không phải vậy.”

“Nàng muốn giấu diếm thân phận?” .

” Nếu là vậy, nàng ta giả bộ cũng giống lắm” .

“Nàng ta vốn không phải một nữ tử đơn giản. Huỳnh đưa cho nàng Ngọc Cốt dịch, chẳng phải muốn giúp nàng không bị người Huyền Băng môn phát hiện?”

“Chỉ tiếc tôi đưa nàng một lọ lớn như vậy, nàng còn ngại ít, “ Trữ Bích Huyền bất đắc dĩ cười khổ.

“Nếu là diễn trò, diễn cũng quá tốt”

“Huỳnh định làm thế nào?”

“Ép hỏi nàng khẳng định là không được.” Khóe miệng Phong Tĩnh Minh hiện lên nụ cười nhạt như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ân nhân bất lương ép nàng bán thân

Đêm khuya, Tô Niệm Niệm nằm trên giường, lật trái lật phải, lăn lên, lăn xuống làm thế nào cũng không ngủ được.

Nàng ngồi dậy, quơ lung tung cảm trúng vật gì đó, cảm được nó rồi thì trên mặt nàng lộ vẻ căm phẫn.

Hiện tại vết thương trên người nàng giống như có hàng ngàn con sâu đang cắn, ngứa ngáy rất khó chịu, Tô Niệm Niệm rất muốn cầm cây trầm tự đâm mình.

Ngứa, ngứa muốn chết, sao có thể ngứa như vậy? NND, Trữ Bích Huyền, tiểu tử nhà người, không nói gì, tự mình giúp ta chữa thương, rõ ràng là muốn làm cho ta khó chịu đến chết.

Tô Niệm Niệm xuống giường, cầm lấy bình sứ nhỏ xinh đẹp kia, đột nhiên có một loại xúc động khó kiềm chế muốn ném nó vào nhà xí. Haiz, mình phải bình tĩnh, bình tĩnh, mình nhất định phải bình tĩnh. Trữ Bích Huyền không giống như có ác ý với mình. Tô Niệm Niệm cố gắng hít thở, hít thở. Bỗng nhiên

đôi mắt sáng lên, thuốc này không phải không thể dùng, chỉ có điều là rất ngứa, mình không dùng được, nhưng không có nghĩa là người khác không dám dùng. Lỡ gặp phải một cô gái có dung nhan bị hủy hoại, thì giàu to rồi ha ha...

Ôm mộng tưởng, Tô Niệm Niệm cầm bình sứ nhỏ vô tội cười hề hề, nhất thời quên mất cảm giác ngứa ngáy trên người.

Trữ Bích Huyền không hổ thẹn với danh xưng thần y, qua bàn tay xử lý của chàng ta, Tô Niệm Niệm cảm thấy những vết thương trên người đều chuyển biến tốt hơn rất nhiều, tuy là nhìn vào vẫn thấy những vết thương. Ngoài ra thì nàng không còn bất cứ cảm giác đau đớn nào. Tối hôm qua cảm thấy rất ngứa nhưng rặng sáng thì không cảm thấy ngứa nữa, tuy không ngứa, nhưng nàng cũng không dám tiếp tục dung loại thuốc trong bình sứ.

Hôm sau, bọn họ đã xuất phát. Tô Niệm Niệm không biết cười ngứa, kèm theo vết thương trên người chưa lành, do đó nàng đòi ngồi xe ngựa. Trữ Bích Huyền và Phong Tĩnh Minh cũng dứt khoát không cười ngứa cùng ngồi xe với nàng. Dù sao xe cũng rất lớn ngồi năm sáu người nữa cũng không thành vấn đề.

Tô Niệm Niệm lựa chỗ nào mềm mại nhất ngồi xuống, tò mò hỏi: “Thần y, chúng ta đi đâu vậy?”.

“Phong Tam sơn trang.” . .

Phong Tam sơn trang? Ủa đó không phải là hang ổ của Phong Tĩnh Minh sao. Tô Niệm Niệm len lén liếc nhìn Phong Tĩnh Minh, người này đang nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt thần nhiên, hình như đã ngủ rồi. Tô Niệm Niệm cảm thấy với địa vị của bọn họ đi theo chắc không cần phải lo vấn đề ăn uống, vì vậy nàng nhìn Trữ Bích Huyền nói: “Vậy quấy rầy Phong trang chủ rồi.”

“Đừng khách sáo, “ Phong Tĩnh Minh đột nhiên mở mắt, liếc nhìn Tô Niệm Niệm, khoe miệng tựa như đang cười, “Không phải cô nương muốn lấy thân báo đáp sao?”

“A?” Tô Niệm Niệm không ngờ Phong Tĩnh Minh không ngủ, lại nói câu này, nghĩ đến hôm qua mình có nói với bọn họ như vậy, lá gan nhỏ của nàng hơi chột dạ, “Tiểu nữ.. tiểu nữ dám hứa dám làm, nhưng công tử dám nhận sao?”

“Cũng lắm chỉ thêm một nha hoàn, bản thân tại hạ chẳng hề để ý.”

Nha hoàn... Tô Niệm Niệm toát mồ hôi, họa từ miệng mà ra, nàng cảm thấy hối hận khi hôm qua nói lấy thân báo đáp là làm nha hoàn, giờ thì hay rồi, bọn họ tưởng thật rồi.

Nhưng mà, Tô Niệm Niệm không muốn làm nha hoàn: “Vậy, nếu công tử đã không để ý, tiểu nữ không làm cũng được chứ.”

“Cũng được, nhưng tôi sợ cô nương ngại ăn không ngồi rồi cần rút lương tâm thôi...”

Tô Niệm Niệm: “=.=...”

Tô Niệm Niệm đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng quyết định, tuyệt đối không chịu khuất phục, không được sợ hãi kẻ địch, nha hoàn, quyết chí không làm! Vì vậy nàng nghiêm mặt nhìn Phong Tĩnh Minh nói: ‘Phong trang chủ, tạ ơn các vị đã cứu tiểu nữ, nha hoàn vốn là một nghề cao đẹp, nhân phẩm tiểu nữ không được tốt, do đó không thích hợp để làm nghề này, hay là, tiểu nữ rời đi? Từ nay về sau chúng ta mỗi người một phương không hen gặp lại sẽ không khiến các vị bận tâm nữa...’ đúng rồi, mình bỏ đi không được sao, nơi này không thể giữ mình, thì mình tự mình tìm nơi khác!

Mình không tin, ông trời để mình xuyên qua là vì muốn làm cho mình chết đói

Phong Tĩnh Minh cũng dùng ngữ khí kiên quyết, không miễn cưỡng nói: “Như vậy đi, mời cô nương hoàn trả lại số tiền nợ tại hạ rồi hãy rời đi.”

Tô Niệm Niệm kinh ngạc: “Tôi nợ tiền của công tử từ lúc nào?”.

“Cô nương cứ nói đùa, bản thân bị trọng thương, khám bệnh không cần dùng tiền sao?”

Tô Niệm Niệm tức giận: “Là thần y xem bệnh cho tôi, công tử làm được chuyện gì?”

Phong Tĩnh Minh nhìn liếc nhìn Trữ Bích Huyền, người đang ngồi bên cạnh xem cuộc chiến, vẫn giữ nụ cười dịu dàng nói: “Trữ công tử xem bệnh cho cô nương, nhưng tất cả tiền thuốc men đều do tôi trả”.

Tô Niệm Niệm ngơ ngác, suy nghĩ hồi lâu, rồi run run hỏi: “Tiểu nữ... tiểu nữ phải trả cho công tử bao nhiêu?”

“Tổng cộng là tám lượng năm quan tiền, niệm tình cô nương trọng thương chưa khỏi, tại hạ tạm thời giảm cho cô nương năm quan tiền còn tám lượng chẵn.”

Tô Niệm Niệm nói: “Có hóa đơn không? Nó là bằng chứng, công tử dựa vào cái gì nói tiểu nữ nợ công tử nhiều bạc như vậy?”

Phong Tĩnh Minh: “Điều này cũng không khó, đại ta số tiệm thuốc trong thành đều có làm ăn với Phong Tam sơn trang của tôi, lúc đó, tìm một ông chủ đến đối chứng là được.”

Đi chết đi, đều là người của ngươi, chẳng phải ngươi nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu sao?

“Được rồi, vậy chờ sau này có tiền tiểu nữ sẽ trả lại cho công tử” Tô Niệm Niệm hào phóng phát tay, mình vốn là người hiện đại, muốn buôn bán ở đây thì có gì khó, lúc đó đừng nói tám trăm chữ muốn làm một nữ chủ cũng không thành vấn đề, lúc đó chắc hẳn mình sẽ kiếm được rất nhiều vàng.

“Nhưng mà, Phong mỗ không thích người khác nợ tiền mình.”

Tô Niệm Niệm bùng nổ: “Vậy công tử muốn thế nào?”

“Có tiền thì trả, không tiền bán thân.” Phong Tịnh Minh vừa nói, vừa móc từ trong người ra một tờ giấy đưa cho Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm vừa nhìn, mồ hôi liền chảy ra. Khẳng định tên này có âm mưu từ trước, hẳn biết nàng không có tiền! Hiện tại tay cô đang cầm, rõ ràng là khế ước bán thân.

Tô Niệm Niệm vô cùng oán hận hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Tiểu nữ không rõ, tại sao Phong công tử cứ hết lần này đến lần khác quán lấy tiểu nữ? Công tử muốn tiền, chờ tiểu nữ có tiền khẳng định sẽ trả lại cho công tử, không những thế tiểu nữ còn muốn trả cho công tử gấp đôi? Tiểu nữ cam đoan chỉ trong thời gian ngắn thôi...”

“Kỳ thật, ...” Phong Tịnh Minh nhích lại gần, tìm một tư thế thoải mái nhất nằm xuống nói, “Chỉ vì tôi muốn cô nương phải làm nha hoàn thôi.”

Tô Niệm Niệm: “=.=...”

Tô Niệm Niệm cẩn thận nghiên cứu khế ước bán thân một chút, sau khi xem xong, nàng cắt nó vào trong người, nhìn Phong Tịnh Minh nói: “Điều kiện công việc này tiểu nữ phải xem kỹ một chút, đợi đến khi nào đến Phong Ba sơn trang rồi tính tiếp.”

“Được.” Phong Tịnh Minh thuận miệng đáp ứng, tựa hồ rất yên tâm chắc chắn nàng sẽ không bỏ chạy. .

Tô Niệm Niệm đầu trí thất bại, bực bội quay lại chỗ ngồi, cúi đầu suy nghĩ làm cách nào để chạy trốn. Lúc này, giọng nói mang theo ý cười của Trữ Bích Huyền vang lên: “Tô cô nương, cô trốn không thoát đâu.”

Tô Niệm Niệm giật mình quay đầu lại nhìn hân: “Huynh... huynh biết thuật đọc suy nghĩ của người khác sao?”

Trữ Bích Huyền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Điều này, ánh mắt của cô nương viết rõ ràng kia.”

Tô Niệm Niệm khinh thường liếc chàng ta một cái, tự khinh bỉ chính mình, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ thất bại thảm hại như thế. Còn nhìn thấy, Trữ ánh mắt tươi cười của Bích Huyền đẹp như ánh mặt trời, nàng lại càng len lén oán hận: “Huynh đừng cười nữa, vừa rồi cũng không chịu giúp tôi.” Uống công tôi nghĩ huynh là một người có tinh thần hiệp nghĩa.

Trữ Bích Huyền liếc nhìn Phong Tịnh Minh ở cách đó không xa, hạ giọng nói: “Cô nương nghĩ, tôi có thể giúp được cô nương sao?”

Tô Niệm Niệm phát hiện những lời này của Trữ Bích Huyền đầy mờ ám. Mọi người đều biết, Trữ Bích Huyền và Phong Tịnh Minh là người yêu của nhau, hiện tại, Trữ Bích Huyền nói chàng ta bất lực, việc này có nghĩa là gì? Nghĩa là bình thường chàng ta đều bị Phong Tịnh Minh áp bức, như vậy, lúc bọn họ XXOO thì có phải Trữ Bích Huyền bị đè không? Tô Niệm Niệm vuốt cằm ra vẻ thấu hiểu điều gì đó gật gật đầu, rất có khả năng. nhưng cũng không chắc cho lắm.

Trữ Bích Huyền thấy nàng có vẻ đã hiểu được điều gì đó liền tiếp gật đầu, tò mò thấp giọng hỏi: “Cô nương đang nghĩ gì vậy?”

Tô Niệm Niệm có một loại xúc động rất muốn hỏi Trữ Bích Huyền một chút rốt cuộc chàng ta nằm trên hay nằm dưới, nhưng lại sợ Trữ Bích Huyền quá nhạy cảm tổn thương lòng tự trọng, cho nên chịu đựng sự ngứa ngáy trong lòng không hỏi, rồi tiến đến bên tai Trữ Bích Huyền thấp giọng nói: “Tiểu nữ thì có thể nghĩ được gì chứ, ngoài chuyện tiểu nữ không thân không thể, số khổ không nói nương tựa rồi còn bị kẻ gian lừa gạt ép bán thân...”

Trữ Bích Huyền nghe xong, cũng tiến đến cửa bên tai nàng lặng lẽ nói: “Ài, cô nương thật là đáng thương. Nhưng mà, tôi còn một việc muốn nói cho cô nương biết”.

“Cái gì?”

Tiếp tục tiến đến bên tai nàng nói: “Chúng ta nói chuyện như thế này, Phong Tịnh Minh cũng có thể nghe được.”

Tô Niệm Niệm: “>_

Sao huynh không nói sớm! .

Tô Niệm Niệm nhìn Trữ Bích Huyền chòng chọc, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Hai người đều có võ công sao?”

Trữ Bích Huyền đáp: “Biết một chút, hộ tống cô nương về sơn trang không thành vấn đề.”

Khốn! Quả nhiên đều là người có võ công, chẳng trách Phong Tịnh Minh có thể nghe trộm được. Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ đến lúc nàng bị đám cướp đùa giỡn, rồi cái chết thảm hại của hai tên cướp kia, không khỏi rung mình một cái.

Tô Niệm Niệm cảm thấy bản thân thật xui xẻo. Đây vốn là một thế giới có võ công, một thế giới rất thần kỳ, nhưng vấn đề là người khác biết còn nàng thì

không, thần kỳ cũng là nhìn người khác thể hiện thần kỳ, sau đó có khi còn có thể bị người khác thần kỳ đàn áp.

Mặc dù Trữ Bích Huyền nói như thế, nếu Tô Niệm Niệm vẫn muốn trốn. Lý trí của nàng nói cho nàng biết Phong Tĩnh Minh là loại không dễ chọc, người này quá xấu xa quá biến thái, cực kỳ nguy hiểm, nam nhân, nữ nhân, chim chóc hay động vật đều phải cách hẩn càng xa càng tốt. Tong lòng nàng tiếc hận thay cho Trữ Bích Huyền một phen, rồi bắt đầu tính kế làm cách nào để chạy thoát.

Mụ nội nó, ngày đầu tiên xuyên qua trước hết gặp sói sau đó lại bị thổ phi đùa giỡn, ngày thứ hai lại bị ân nhân bắt lương ép buộc bán thân, bây giờ còn phải suy nghĩ làm cách nào để chạy trốn, Tô Niệm Niệm cảm thấy số phận của mình thật đúng là phần khịch, phần khịch đến muốn khóc ra tiếng luôn.

Sau quá trình tìm hiểu, Tô Niệm Niệm biết được đại khái nơi này còn cách Phong Tam sơn trang năm ngày đường. Lần đầu tiên trong đời Tô Niệm Niệm thấy giao thông của cô đại thật là quá tốt đẹp, cung cấp cho nàng đủ thời gian để chạy trốn. Nếu đợi tới lúc đến được Phong Tam sơn trang, thì hoa cũng héo mà thức ăn cũng thiêu mất rồi.

Năm ngày, cơ hội chạy trốn còn rất nhiều, ví dụ như cơ hội trước mắt này.

Tô Niệm Niệm không nghĩ tới, ngày đầu tiên bọn họ xuất quân sẽ dừng lại trong núi cấm trại, đốt lửa, nấu thức ăn, ngủ trong lều, dân dã thôn quê như vậy. Lều trại kia không biết làm bằng chất liệu gì, có thể cách biệt hoàn toàn với hơi ẩm xung quanh ngọn núi, ngủ ở nơi khô ráo đúng là vô cùng sáng khoái. Không ngờ cấm trại ở cổ đại cũng rất hiện đại nha, Tô Niệm Niệm gật đầu khen gọi không ngớt.

Hôm nay ánh trăng quả thật rất tròn, chuyện này đối với Tô Niệm Niệm mà nói thì vừa có lợi nhưng cũng vừa có hại. Lợi chính là lúc nàng chạy trốn có thể nhìn rõ xung quanh, hại chính là Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền đi truy bắt nàng cũng có thể nhìn được rõ ràng. Tô Niệm Niệm cân nhắc một chút, vẫn là hại lớn hơn lợi. Nhưng vừa nghĩ tới tương lai phải làm nha hoàn cho cái tên quý điển khùng, biến thái keo kiệt, đồng tính luyến ái nàng liền rùng mình, mụ nội nó cho dù chỉ có 1% cơ hội mình cũng phải trốn, mình là giai cấp vô sản thời hiện đại nhất định không thể khuất phục...không được khuất phục một tên dê xồm biến thái!

Có câu dụng binh phải xảo trá, nếu vào lúc nửa đêm mình từ trong lều trại bò ra chạy trốn, như vậy hai tên cao thủ võ lâm kia tuyệt đối sẽ xách nàng giống như xách một con thỏ trở về, cho nên Tô Niệm Niệm quyết định trốn đi ngay lúc bọn họ vừa mới ngủ. Việc này giống như đầu tư cổ phiếu vậy, mạo hiểm càng cao, thì càng kiếm nhiều tiền, vì thế dù phải trả bất cứ giá nào Tô Niệm Niệm cũng phải làm.

Đương nhiên, hiện tại Tô Niệm Niệm không có võ công cũng như không có thuốc mê ... không hề có bất kỳ vật phẩm nào phụ trợ, mà đầu của nàng cũng không nghĩ ra cách nào hay để tẩu thoát.

Tô Niệm Niệm nhìn chằm chằm đồng lửa đang cháy, đột nhiên nói với Phong Tĩnh Minh: “Tôi muốn đi tiểu tiện.”

“Được, tôi đi cùng cô nương.”

“Không cần không cần.” Tô Niệm Niệm liên tục xua tay, chỉ vào một rừng cây cách đó không xa, “Tôi đi bên kia thôi.”

Phong Tĩnh Minh cổ quái liếc mắt nhìn nàng một cái. Tô Niệm Niệm chột dạ, hỏi: “Thế nào, chẳng lẽ huynh còn sợ tôi chạy trốn sao?”

“Không hề, cô cứ tự nhiên.”

Nhìn bóng lưng Tô Niệm Niệm, Trữ Bích Huyền lắc đầu nói: “Nàng ta muốn chạy trốn, nhưng bên kia chỉ có một con đường chết”

Phong Tĩnh Minh mỉm cười, ánh mắt cong cong giống như cái đĩa đầy ý cười nói: “Cho nên tôi mới nói nàng ta rất ngốc.”.

Trữ Bích Huyền vẫn hoài nghi: “Có phải đang giả vờ, có ý đánh lạc hướng chúng ta hay không?”

Phong Tĩnh Minh nhặt một cành khô ném vào đồng lửa: “Có phải hay không, sau này khác biệt.”.

Tô Niệm Niệm quay đầu không nhìn thấy thân ảnh của hai người kia thì lập tức vội vàng chạy vào trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chạy trốn không được còn thêm nhiều vết thương

Tô Niệm Niệm quay đầu lại không thấy thân ảnh hai người kia thì liền chạy vội vào trong rừng.

Trữ Bích Huyền nhìn về hướng rừng cây, cười nói: “Võ công của nàng hình như đã bị phế rồi, chút nữa chắc lại phải học xác đi cứu nàng”

“Không vội.”

Tô Niệm Niệm chạy được một lúc, thì dừng bước, vừa há to mồm thở phì phò vừa nhìn quanh bốn phía. Nàng ngạc nhiên phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, là mình bị lạc đường.

Hôm nay tuy rằng ánh trăng rất sáng, nhưng cây cối nơi này quá dày đặc, còn thêm bóng cây loang lổ nữa, khiến cho Tô Niệm Niệm cảm giác bốn phía đều giống nhau. Nhìn thế nào cũng không xác định được phương hướng để chạy? Đều do mình quá nóng vội, không chịu tra xét chút tình hình rồi mới chạy.

Hơn nữa, bây giờ nàng cảm thấy rất sợ. Lúc chạy trốn không thấy sợ hãi, hiện tại dừng lại, ánh trăng trắng bạch, bóng cây loang lổ, chung quanh lại quá mức im lặng. Tô Niệm Niệm rung mình một cái, tính sai tính sai rồi. Cho dù không gặp quỷ, chỉ cần gặp dã thú cũng đủ cho nàng la hét đến kêu cha gọi mẹ.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ. Tô Niệm Niệm đứng nguyên tại chỗ tự hỏi hồi lâu, quyết định, trước tiên chọn đại một phương hướng nào đó để đi, chung quy có đi thì mới có thể thoát ra, vẫn tốt hơn là đứng đây chờ chết.

Vì thế Tô Niệm Niệm tùy tiện chọn một phương hướng, rồi bắt đầu đi tiếp. Nói không sợ chắc chắn là giả vờ, nàng có thể nghe tiếng tim đập của mình. Ngán không nên, vạn không nên, Tô Niệm Niệm sao cô không tính toán cẩn thận đã rồi hãy chạy chứ, bây giờ thì hay rồi, bản thân bị lạc chết, bị hù chết trong rừng rồi, không bằng làm nha hoàn ở bên cạnh Phong Yên Minh còn tốt hơn, chết từ từ không bằng còn sống. Bởi vì đã chết một lần, hiện tại nàng rất sợ mình sẽ chết thêm lần nữa. .

Không có thứ gì giúp chiếu sáng cả, Tô Niệm Niệm chỉ có thể dựa vào ánh trăng mờ mờ hồ hồ mà nhìn phía trước, dựa vào các thân cây mà đi. Trên đường cũng té ngã mấy lần, cũng may mỗi lần như vậy nàng đều có thể bò lên đi tiếp. Mấy vết thương trên người nàng cũng chuyển biến xấu, Tô Niệm Niệm cũng không thêm đề ý đến chúng nữa.

Một bóng trắng đột nhiên hiện lên trước mặt Tô Niệm Niệm, nàng cả kinh mở to hai mắt nói không ra lời, quỷ, quỷ, mới đó mà quỷ đã đến rồi sao! ! ! !

Lúc này Tô Niệm Niệm đã sợ đến mất hồn hai chân mềm nhũn ra, muốn chạy cũng không chạy được, đành phải dựa vào một gốc cây nhỏ nhìn chăm chăm bóng trắng kia. Lá gan Tô Niệm Niệm vốn dĩ rất nhỏ, bây giờ chẳng còn chút sức lực nào để chạy nữa..

Bóng trắng kia động đậy vài cái trong tầm mắt Tô Niệm Niệm, sau đó dần dần đi xa, đến khi Tô Niệm Niệm không nhìn thấy nó nữa.

Có lẽ, có lẽ không phải quỷ, có thể là con thỏ? Cáo? Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ đến một ít chuyện kỳ quái mà trong tiểu thuyết có ghi, đêm trăng tròn gặp được một con thỏ màu trắng hoặc là loài động vật khác, đó là điềm phúc, đi theo động vật kia, nhất định sẽ gặp được điều thần kỳ gì đó, còn có một loại sách nói là, động vật này kỳ thật là thần thú, vội tới chỉ đường cho người bị lạc. Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm có thêm can đảm, nhìn phương hướng bóng trắng kia biến mất rồi đi theo. ..

Rừng cây càng ngày càng dày, như thế đồng nghĩa với, tầm nhìn cũng càng ngày càng bị hạn chế. Bằng chứng là nàng phải dùng sức trợn cả hai mắt, rồi dầm xuống đầm là rừng thật dày để tìm kiếm vật nhỏ màu trắng kia. .

Đột nhiên, chân nàng bị trượt, chưa kịp phản ứng, thân mình đã ngã nhào xuống, lăn theo sườn dốc.

Hóa ra nơi này còn có một cái sườn dốc không lớn không nhỏ, lúc ban ngày cẩn thận một chút là có thể tránh được, nhưng mà bây giờ là đêm khuya, mặc dù có ánh trăng, nhưng bóng cây lại lắc lư, Tô Niệm Niệm vốn không có võ công, thị lực và phản ứng đều hết sức bình thường, do đó tự nhiên không tránh được mà lăn xuống dốc núi.

Trong quá trình trượt Tô Niệm Niệm ý thức được điểm này, nàng liều mạng tìm kiếm một thứ gì đó có thể ngăn mình đừng trượt nữa, nhưng nàng càng trượt càng nhanh, càng nhanh càng khó bắt được thứ gì, cuối cùng nàng không còn trông cậy vào thứ gì đó nữa mà để thân thể tự do lăn xuống. Vào một khắc trước khi dừng lại, nàng rất không có tiền đồ nghĩ rằng, bộ dạng mình lúc rơi xuống vách núi chắc sẽ rất kinh dị.

Cuối cùng Tô Niệm Niệm cũng dừng lại, là do thân thể nàng đụng trúng một cái cây, bị nhánh cây ngăn trở. Nhưng mà bản thân nàng lại hi vọng mình không đụng trúng nó cho rồi.

Bởi vì nàng đụng trúng một cây táo chua. Mọi người cũng biết cây táo chua rồi đấy, bây giờ là mùa Hè, Tô Niệm Niệm cũng không mặc quần áo dày, thế này thì đúng là oái ăm.

Vô số gai nhọn đâm vào thân thể Tô Niệm Niệm, nàng ngửa mặt lên trời khóc thét, Thượng Đế ơi, ngài đây là cứu người hay là giết người vậy.

Tô Niệm Niệm nằm trên cây táo chua không dám động đậy, bởi vì động đậy sẽ khiến cả người nàng đau đớn. Nàng bị ai phát hiện mình xuyên qua mà cũng chẳng may mắn hơn chút nào, từ một khắc mở to mắt ra cho đến hiện tại vẫn vậy, nàng toàn gặp được những chuyện gì đâu!

Tô Niệm Niệm đau buồn vì vận mệnh bi thảm của mình một hồi, bắt đầu lo lắng vấn đề trước mắt. Cũng không thể cứ nằm trên cái cây này mà chờ đợi, chỉ cần còn một hơi thở, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp rồi đi. Tay nàng quơ lung tung, muốn bắt một nhánh cây để đu bám. Lại không ngờ rằng, thứ nàng bắt được, là một thứ nàng vốn dĩ chưa bao giờ tưởng tượng đến, nó là. một cục lông xù? Hơn nữa, nó còn động đậy.

Quý, Quý, Quý, Quý, quý sao? Không phải đâu, chưa từng nghe nói có quý lông rậm, hơn nữa thứ này dường như rất ấm. Tô Niệm Niệm lo lắng đề phòng nghĩ nghĩ, đột nhiên nàng nghĩ đến lúc trước mình có nhìn thấy một con vật. Thần thú? .

NND, hóa ra không phải thần thú nào cũng dẫn đường cho con người, mà ngược lại còn dụ con người vào cạm bẫy! Tô Niệm Niệm tức điên giờ tay lên, nhéo vào thần thú kia muốn dạy dỗ nó một chút. Nhưng khi nàng túm mõ lông xù kia đến trước mắt thì nàng đột nhiên không xuống tay được.

Thật đáng yêu, một con. . . . cáo nhỏ? Thỏ nhỏ? Mèo nhỏ? ..

Tô Niệm Niệm kinh ngạc đến ngây ngốc đây rốt cuộc là con gì? Nhưng nó thật, thật đáng yêu, da lớp lông sạch sẽ trắng như tuyết, đầu mình tứ chi đều bé nhỏ, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã muốn ôm nó, sờ sờ nó. .

Con vật nhỏ không biết là con gì kia giẫy dụa ở trong tay Tô Niệm Niệm, dường như nó tràn ngập địch ý với nàng, trong miệng phát ra tiếng kêu, như là phản nộ, lại giống cảnh cáo.

Kỳ thật Tô Niệm Niệm cũng không phải hoàn toàn không hay biết. Nàng không ngờ mình túm được cái ót của con vật nhỏ kia, kỳ thật nếu vừa rồi nàng túm ở vị trí khác, như vậy chắc chắn sẽ bị nó cắn cho một miếng. Hơn nữa, con vật nhỏ kia đang giẫy dụa nâng chân sau lên muốn hất cái tay đáng ghét xuống, nhưng chân sau của nó lại bị thương, không nâng lên được. .

Tô Niệm Niệm nhìn chân sau bị thương của con vật nhỏ, đột nhiên thương cảm nói : “Hóa ra người cũng gặp chuyện xui xẻo giống ta”

Nàng sờ quần áo rách rưới của mình rồi tiện tay kéo xuống một miếng vải, giúp con vật nhỏ kia buộc vết thương lại. Lúc mới bắt đầu nó rất sợ hãi, nghĩ rằng nàng sẽ hại nó, liền giẫy dụa, khi miệng vết thương được băng bó xong xuôi, thì nó ngoan hơn rất nhiều. Xem ra con vật nhỏ này rất có linh tính, Tô Niệm Niệm vui vẻ nghĩ, lập tức ôm nó vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve. .

Tô Niệm Niệm dịu dàng vuốt đầu nó, nói: “Rốt cuộc người là loài vật gì? Quên đi trước tiên người cứ làm một con hồ ly đi. Ta xưng hô với người sao đây, để cho ta ngâm lại đã, người trắng như vậy, nếu dựa theo màu sắc mà nói thì nên kêu Tiểu Bạch, ha ha, Tiểu Bạch, nhưng như vậy quá tục, ta sẽ gọi người là Tiểu Hoa nhé, đúng, gọi là Tiểu Hoa.”.

Tô Niệm Niệm trái một câu Tiểu Hoa phải một câu Tiểu Hoa gọi con vật trắng như tuyết kia, lúc đầu nó không muốn để ý đến nàng, chỉ tựa vào trong lòng nàng không nhúc nhích, sau lại thấy nàng nhiều lời ồn ào, liền nhúc nhích cái cổ xem như đồng ý với nàng. Nó làm ra hành động đáng yêu như vậy khiến đến Tô Niệm Niệm cười ha ha, nhất thời quên mất bản thân đang nằm trên cây táo chua.

Tô Niệm Niệm đang cùng Tiểu Hoa chơi đùa không biết trời đất là gì thì đột nhiên nghe được một giọng nói hóm thú vang lên: “Cô ở đây chơi đùa tự do an nhàn nhì.”

Tô Niệm Niệm kinh hãi, hồng rồi hồng rồi, sao mà đến chỗ này bọn họ cũng có thể tìm được chứ? Nhưng cũng tốt, ở đây rừng sâu núi hoang mình muốn chạy cũng không khó, chờ bọn họ đem mình đến nơi khác trốn cũng không muộn.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm làm như không có việc gì đáp: “Đúng vậy. Đúng vậy, tôi thấy ánh trăng hôm nay quá đẹp, đi tản bộ thật vui. Có câu nước trời vàng vạc một màu dưới trăng, có phải lúc ấy thời gian đã phối phai,* ha ha ha ha ha. . . .”

”Nước trời vàng vạc một màu dưới trăng, có phải lúc ấy thời gian đã phối phai?” Phong Tĩnh Minh trầm ngâm nói, “Đây là thơ gì, ý thơ thì hay nhưng gộp lại thì không thông? Cứ như là tùy tiện ghép lại với nhau vậy. Còn nữa, cô ở đây mà có thể nhìn thấy nước sao?”

(Xin giải nghĩa chỗ này một chút. Hai câu thơ này được lấy trong hai bài thơ nổi tiếng khác nhau. Câu đầu: nước trời vàng vạc một màu dưới trăng (Nguyệt quang như thủy thủy như thiên) lấy trong bài thơ Giang lâu thư hoài của nhà thơ Triệu Hổ. Còn câu sau: có phải lúc ấy thời gian đã phối pha (Chích thị đương thì dĩ dĩ vọng nhiên) thì lấy trong bài thơ “Cầm sắt” của Lý Thương Ẩn thời Mạt Đường. Niệm Niệm ghép bậy ghép bạ nên mới ra nông nổi)

Tô Niệm Niệm than thở, lúc này này mà hán còn có hứng thú thảo luận thơ từ sao, vì thế nàng bắt đầu chuyển hướng đề tài: “Này, huynh không có ý định mang tôi lên sao?”.

Phong Tĩnh Minh không hề do dự nói: “Tôi chỉ sợ mang cô lên, cô lại muốn đi tản bộ.”.

“Làm sao có thể, huynh xem sắc trời đi, tất cả mọi người phải về nhà ngủ, đúng không Tiểu Hoa.”

“Tiểu Hoa là cái gì?”

“Cứu tôi lên huynh sẽ biết”.

Tô Niệm Niệm vừa mới dứt lời, chỉ thấy thân thể bay lên, sau đó cảm thấy toàn thân đau đớn, nàng đã vững vàng ngồi trên một thân cây.

Cây này cũng không cao, nhưng người nhất gan như Tô Niệm Niệm vẫn sợ tới mức hai chân nhũn ra, một tay ôm chặt thân cây, một tay kia không quên ôm chặt Tiểu Hoa.

Phong Tĩnh Minh đứng trên một nhánh cây, nhìn Tô Niệm Niệm ôm Tiểu Hoa trong lòng , hỏi: “Đây là con thú quái dị gì thế?”

Đùa giỡn gì vậy, đây chính là thần thú! Tô niệm niệm hôn lên trán Tiểu Hoa một cái, nói: “Nhặt được”

Phong Tĩnh Minh cũng không che dấu sự khinh thường nói: “Ngay cả bản thân mình còn không cứu được, còn có sức đi trông nom chuyện người khác.”

Tô Niệm Niệm bất mãn nói: “Trên trời có đức hiếu sinh, nếu như là huynh, huynh muốn trơ mắt nhìn Tiểu Hoa nằm trên cây, bị thương cũng không cứu sao?” .

“Nếu như là tôi, tôi sẽ không ngã vào cây táo chua” .

Tô Niệm Niệm chán nản, anh đẹp trai à nói chuyện phải nói trọng điểm! .

Phong Tịnh Minh không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “Con thú quái dị này gọi là Tiểu Hoa, chỉ sợ chỉ có cô nương mới có thể nghĩ ra được chủ ý này” .

Tô Niệm Niệm tỏ vẻ bất mãn xem thường, huynh á, đầu óc lệch lạc mới cười nhạo thâm mỹ của tôi! Nhưng lời này nàng cũng không dám nói ra, ác thần trước mắt này, không thể chọc, mà nàng cũng không nên chọc. .

Trở lại lều, Tô Niệm Niệm phi thường ngượng ngùng đòi đi ngủ. Lay tỉnh Trữ Bích Huyền, nhờ hấn trị thương cho Tiểu Hoa. Trữ Bích Huyền hí hóp nhìn Tiểu Hoa, hỏi: ” Ở đâu ra đây?” .

Choáng váng, không hổ là tình nhân, vấn đề hỏi cũng giống nhau, Tô Niệm Niệm than thở, lập tức nói: “Nhặt được !”

Trữ Bích Huyền cũng không hỏi nhiều nữa, tìm một lọ kim sang được bôi cho Tiểu Hoa, sau đó băng bó lại.

Tô Niệm Niệm thì thầm cảm tạ, ôm Tiểu Hoa muốn đi. Trữ Bích Huyền gọi nàng ở lại.

Hắn nhìn chằm chằm quần áo rách rưới trên người nàng, cười nói: “Trên người cô nương không bị thương sao?”

Có chứ, ngay cả trên mông cũng có! Nhưng vừa nghĩ đến Trữ Bích Huyền có thể sẽ cởi quần áo của nàng, khám toàn thân cho nàng, nàng liền do dự. Rất cuộc vẫn nói: “Tôi không bị thương, nhưng nếu huynh nếu cho tôi một ít kim sang được, tôi sẽ cảm ơn rất nhiều.”

Trữ Bích Huyền bật cười, cầm kim sang được nhét vào trong tay nàng, lập tức nói: “Còn muốn thuốc khác không?”

“Ặc, vậy, có loại thuốc làm giảm ngứa hay không? Cái loại thuốc tôi từng dùng cái kia, lành vết thương nhưng lại rất ngứa.”

Trữ Bích Huyền lại tìm một bình sứ nhỏ đưa cho nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá một chút, cười xấu xa nói: “Cô. Có thể đi?” .

“Có thể đi, có thể đi sao, không thành vấn đề chứ——” Tô Niệm Niệm nói xong, chạy trốn chết.

Trữ Bích Huyền nhìn bóng lưng Tô Niệm Niệm biến mất, nhin không được cười ha hả.

Phong Tịnh Minh ngồi trong lều, nhìn Trữ Bích Huyền đang cười vui vẻ, nói: “Rất hứng thú sao?”

“Huynh không biết là trên người rất vui sao? Nghe đồn nàng là một nữ tử xinh đẹp đoan trang, hiện tại xem ra. Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt.”

Phong Tịnh Minh nghĩ một chút nói: “Người này thật sự rất quái dị. Con vật kia, Tiểu. Tiểu Hoa, có lai lịch gì?”

Trữ Bích Huyền lắc đầu: “Hiện tại không rõ lắm, nhưng vết thương của nó, giống như bị ám khí lợi hại gây ra.”

“Như vậy ư.” Phong Tịnh Minh hí hóp lại, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, còn nói thêm, ” Nước trời vàng vạc một màu dưới trăng, có phải lúc ấy thời gian đã phối phai, hai câu thơ này huynh có nghe qua bao giờ chưa?”

Trữ Bích Huyền trầm tư một hồi, nói: “Hai câu thơ này cũng có chút ý cảnh, nhưng đặt cùng nhau, lại không được tự nhiên cho lắm, nàng ta làm sao?”.

Phong Tịnh Minh như nghĩ tới cái gì đó, lắc đầu: “Không biết, có thể là vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trong thành Tê châu gặp kẻ thù

Tô Niệm Niệm cởi quần áo của mình ra, phải hao hết sức lực mới thoa thuốc mỡ kia lên khắp người, đột nhiên nàng hơi nản lòng, NND cả người đều là vết thương, làm sao có thể bôi hết đây! Nàng giận dữ để thuốc mỡ sang một bên, ôm Tiểu Hoa chuẩn bị đi ngủ.

Ai ngờ, Tiểu Hoa không chịu, từ trong lòng nàng chui ra, ngậm lọ thuốc mỡ đến trước mặt nàng, sau đó dùng móng vuốt nhẹ nhàng chạm vào mông nàng.

“Tiểu Hoa sao mày lại đùa giỡn tao?” Tô Niệm Niệm giận, ôm Tiểu Hoa lên nhẹ nhàng gõ một phát lên đầu nó, coi như là sự trừng phạt nho nhỏ.

Tiểu Hoa không sợ chết, vẫn tiếp tục chạy tới chạm vào móng nàng. Vừa chạm vừa khẽ kêu “ư...ư”, mắt luôn nhìn lọ thuốc mỡ kia.

Mắt Tô Niệm Niệm nghịch ra, nó nó nó, muốn kêu nàng bôi thuốc? Đây là chỉ một con vật có chỉ số thông minh bình thường thôi sao. Không phải là hồn người biến thành chứ

Tô Niệm Niệm rung mình một cái, quay đầu nhìn Tiểu Hoa, càng nhìn nó càng thấy giống người. Vì thế nàng nín chặt cái đuôi nó nghiêm túc nói: “Tiểu Hoa, nói thật đi, mày là người biến thành đúng không? Mày không phải là một con cáo hay một con thỏ, hoặc một động vật gì khác, mày chính là người, đúng không?”

”Ư ư ——”.

“Ừ, là ngầm thừa nhận phải không?”.

”Ư ư ——”

“Nếu tao nói đúng, mày nháy mắt một cái nhé.” ..

”Ư ư ——”.

“Được rồi, không nháy mắt đồng ý nữa, đi, mang cái lọ thuốc kia lại đây.” ..

”Ư ư ——”

. Tô Niệm Niệm nản lòng, hình như ngoại trừ ”Ư ư” thì Tiểu Hoa không biết gì khác, dường như nó muốn” Ư ư “để bày tỏ tất cả ý nghĩ vậy.

Cuối cùng Tô Niệm Niệm cho ra một kết luận, Tiểu Hoa không phải là hồn mà biến thành, nó là một loài vật trong tự nhiên, thông minh không phải là lỗi của nó.

Vì thế Tô Niệm Niệm yên tâm mà đồ thuốc mỡ vào móng vuốt của Tiểu Hoa, sau đó nhếch mũi lên . .

“Tiểu Hoa, mày bôi thuốc chỗ này cho tao với. Ai nha, mày đừng cào tao chứ Tiểu Hoa, mày lưu manh quá.”

.

Bôi thuốc mỡ xong, Tô Niệm Niệm nằm dài trong lều, vuốt ve Tiểu Hoa nói: “Xem kia, hai tên mỹ nam BL* kia ngủ cùng nhau trong một cái lều, mày nói xem, bọn họ sẽ làm gì nhỉ?”.

(BL: Boy’s love)

Ở ngọn núi phía trước, bọn họ đã thả tự do cho phu xe rồi, ba người thừa lúc xe ngựa dừng lại trong núi liền hạ trại ngủ. Ba người ngủ hai lều, Tô Niệm Niệm một cái, Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền xài chung một cái. Hai mỹ nam ngủ qua đêm với nhau, khiến cho người thô tục như Tô Niệm Niệm liên tưởng không thôi. Vì thế Tô Niệm Niệm tận lực mà phát huy trí tưởng tượng của bản thân, tận tình YY, cứ nín chặt nói giỡn với Tiểu Hoa. Mà Tiểu Hoa đại đa số thời gian đều lười biếng liếc nhìn nàng một cái, không muốn để ý tới. Bị Tiểu Hoa khinh bỉ, nhiệt tình của Tô Niệm Niệm vẫn không tắt, thậm chí nàng còn có ý muốn lên lút đi rình coi. Nhưng vừa nghĩ tới hai người kia đều là võ lâm cao thủ, việc rình coi khẳng định không thành công, nàng đành thôi.

Tô Niệm Niệm không biết, hai cái lều kia vốn là Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền mỗi người ngủ một cái, sau bởi vì có thêm nàng, nên mới xuất hiện tình huống như thế này. ..

Chạng vạng ngày hôm sau, bọn họ đi tới một nơi gọi là thành Tề châu. Thành này có vẻ rất lớn, Tô Niệm Niệm cẩn thận nhìn ra ngoài xe ngựa, trong lòng âm thầm nhớ kỹ, hi vọng có thể tìm đường chạy trốn, không xúi quẩy như ở trong núi.

Mấy người cùng nhau đi vào một quán rượu. Ăn bài xong tất cả, thì đã đến giờ ăn cơm chiều.

Tô Niệm Niệm đang ra sức cắn cánh gà, thì nghe được tiếng người đang thảo luận ở cách vách. Nàng vênh tai lắng nghe, hóa ra là hôm nay có phú hào nào đó trong thành này cưới vợ, dự định tối đến sẽ đốt pháo hoa ở bờ sông để chúc mừng. Tô Niệm Niệm ngậm cánh gà, tròn mắt động đậy, nảy ra ý hay. .

Ăn cơm chiều xong, Tô Niệm Niệm cũng không đi ngủ, ôm Tiểu Hoa muốn đi xem pháo hoa, Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền hình như cũng có chút hứng thú, liền đi cùng với nàng đến bờ sông.

Bờ sông có rất nhiều đèn lồng sáng ngời, nhưng những thứ này ở trong mắt Tô Niệm Niệm lại rất u ám, dù sao nàng cũng là người đến từ thế giới đèn đuốc sáng trưng mà..

Đám người ở bờ sông vừa đông vừa nhốn nháo, thật sự rất chật chội. Xem ra phú hào Tề châu này rất có sức ảnh hưởng, nhiều người đến xem pháo

hoa như vậy mà, Tô Niệm Niệm gật đầu khen ngợi, thầm nghĩ đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, xem ra hôm nay ông trời muốn giúp mình đây.

Chen chúc trong đám người, sau đó rút lui dần, chạy đến ngõ nhỏ, trốn kỹ, chờ Phong Tịnh Minh và Trữ Bích Huyền tìm không thấy mất kiên nhẫn sẽ về nhà ngủ, sau đó nàng mới len lén đi ra, tìm cách ra khỏi thành. đúng là kế hoạch hoàn mỹ! Dù sao ở trong mắt Phong Tịnh Minh nàng cũng chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, không đáng để đuổi bắt nàng đến chân trời góc biển chứ. .

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm cười ngây ngô, Trữ Bích Huyền thấy thế, đưa tay ra trước mặt nàng huơ huơ, hỏi: “Sao mặt cô ngốc ra thế?”

Tô Niệm Niệm ngượng ngùng cười nói: “Không có, ha ha, ha ha ha a.”

Trên bầu trời nổ rộ từng bông pháo hoa sáng chói, Tô Niệm Niệm không muốn xem chút nào, nàng tìm chỗ nào nhiều người thì lách vào. Ở trong đám người chui tới chui lui một hồi, nàng quay đầu lại đã không còn thấy hai người kia, vì thế yên tâm hơn, nhanh chân chạy đến hướng ngõ nhỏ gần nhất ..

Chạy một hồi, Tô Niệm Niệm dừng lại dựa vào tường thờ, vừa há mồm to thở hồng hộc vừa vuốt đầu Tiểu Hoa đắc ý nói: ” Trí thông minh của bản cô nương cũng không tồi chứ, hắc hắc.”

Sau đó, nàng dừng lại, hai chân bắt giắc bắt đầu đơng đơng. .

Một gã đàn ông dữ tợn đứng ở trước mặt nàng, hai tròng mắt lớn như chuông đồng, mắt to tròng mắt nhỏ, chỉ chăm chú theo dõi nàng không nói lời nào.

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng nguy rồi, vị đại ca trước mắt kia không lẽ là kẻ thù của thân thể này? Xem ra hắn rất biết nàng. Bà nội nó, ông trời ơi, cho dù ông không muốn tôi chạy cũng không đến mức dùng biện pháp này để chinh tôi nha. . .

Tô Niệm Niệm nhát gan, vừa định mở miệng xin tha, không ngờ vị đại ca trước mắt này đột nhiên”A...” la to lên một tiếng, sau đó xoay người chạy trời chết. Vừa chạy miệng vừa lầm bầm nói: “Cô nương, cô đừng tìm tôi, muốn tìm thì tìm chủ thượng đi.”.

“Tìm huynh? Tôi muốn tìm huynh? Chủ thượng của huynh là ai?” Tô Niệm Niệm tò mò đuổi theo. Nàng chính là loại người địch lùi thì mình tiến, địch tiến thì mình chạy. Hiện tại hình như đối phương rất sợ nàng, vì thế nàng lấy lại tinh thần, chân cũng không run nữa, vừa đuổi theo vừa hỏi.

Vị đại ca kia nhìn thấy Tô Niệm Niệm đuổi theo, chân càng cố gắng chạy nhanh hơn, càng chạy càng giống như bay. Vì vậy Tô Niệm Niệm tin rằng, hắn có võ công, nhưng chắc chắn là không cao, nếu không thì hắn bay mất tiêu rồi.

Vì thế Tô Niệm Niệm chạy nhanh hơn, tiếp tục đuổi theo. Đương nhiên, dựa vào thể lực của nàng chắc chắn là đuổi không kịp. May thay, đại ca kia đúng là xui xẻo, bởi vì hướng mà hắn chạy đi, là một ngõ cụt. .

Phù phù, một chết đi được. Tô Niệm Niệm chống eo, nhìn bộ dáng chân tay luống cuống của đại ca trước mắt này, âm trầm nói: “Vị đại hiệp này, chỉ cần thành thật trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ không làm hại huynh.”

“Đại hiệp” bùm một cái hất quỳ xuống trước mặt nàng, lạy hai lạy nói: “Xin cô nương buông tha cho tôi đi, tôi trên có.”

Tô Niệm Niệm cắt ngang lời hắn: “Huynh đài trên có mẹ già tám mươi tuổi dưới có con thơ ba tuổi còn có một đám đệ đệ muội muội chờ ăn, đều này tôi biết hết rồi huynh không cần phải nói. Hiện tại mau thành thật trả lời câu hỏi của tôi, bản cô nương còn có thể mở một mắt nhắm một mắt tha cho huynh” .

Đại ca kia khóc nức nở nói: “Cô nương muốn hỏi điều gì.” .

Tô Niệm Niệm vừa lòng gật gật đầu: “Vấn đề thứ nhất đơn giản thôi, tôi muốn hỏi, tôi chết như thế nào?”

Tô Niệm Niệm không ngốc lắm, nàng thấy đại hán trước mắt này rất sợ nàng, sợ một thiếu nữ như vậy, khả năng lớn nhất chính là, vị đại ca này hẳn là biết rõ chủ nhân thân thể này chết như thế nào. Hiện tại có lẽ hắn nghĩ nàng là ma quỷ đến đòi mạng đây mà. Vì thế hỏi trước xem thật giả thế nào đã.

Đại ca kia nghe nàng hỏi như thế, trán đã bắt đầu đổ mồ hôi, hắn run rẩy nói: “Cô cô cô nương bị tra tấn.”.

Tô Niệm Niệm nổi giận: “Vô nghĩa, tôi đương nhiên biết là tôi bị tra tấn, tôi muốn biết là tên khốn nào tra tấn tôi!”

Đại ca kia vừa nghe nàng nói như thế, sợ tới mức đập đầu bang bang xuống đất, miệng cầu xin: “Cô nương tha mạng, cô nương tha mạng.”

Tô Niệm Niệm thấy hắn như thế, trong mắt bốc lửa: “Như vậy, nói như thế, tên khốn kiếp kia là người?”

Người nọ quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: “Cô nương tha mạng.”.

Như vậy người đã nhận tội? Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn, cúi đầu, để mặt sát vào một tý, tận lực sử dụng vẻ dữ tợn khủng bố của mình. Sau đó, nàng âm trầm nói: “Thế ai sai người làm vậy?”

NND, đừng nghĩ bà là đồ ngốc, lá gan của người nhỏ như vậy, không có khả năng không có đồng phạm! .

Sắc mặt người nọ trở nên cực kỳ khó coi, run run nói: “Cô cô nương không, không phải vậy, chỉ chỉ chỉ có một mình tôi.”

Đề sát mắt vào một chút, nhưng không gần quá, lựa một khoảng cách tốt nhất. Tô Niệm Niệm nhìn chăm chăm ánh mắt đang kích động kia, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, bày ra bộ dáng quý hút máu thần bí mà vô cùng khát máu, khẽ mỉm cười, sau đó tiếp tục âm trầm nói: “Nói, hay là không nói?”

“Tôi tôi tôi tôi. Không thể nói.” .

“Không nói phải không?” Vươn móng vuốt quơ quào trước mặt hắn một chút, sau đó dùng ngón tay khoa tay múa chân ở trên mặt, trên cổ hắn, chú ý không để đụng vào cổ hắn, bằng không sẽ lộ mất, bởi vì nhiệt độ ngón tay người sống rất ấm. Tô Niệm Niệm nhìn cổ hắn liếm liếm môi, sau đó từ từ nói, “Không nói cũng không sao, vừa vặn ta đang đói bụng.” ..

Người nọ dùng sức trốn tránh ngón tay của nàng, né qua bên này trốn qua bên kia đều không thoát. Lại nghe được Tô Niệm Niệm nói muốn ăn hắn thì hắn nhắm mắt lại hét lớn: “Cô nương tha mạng, tôi nói ——” .

“Đứng rồi, nghe lời có phải tốt hơn không.” Tô Niệm Niệm đứng lên, “Người có thể đứng lên nói.” .

Tên kia không dám động đậy.

Tô Niệm Niệm giận, chưa gì đã không nghe lời rồi? Xem ra mình đe dọa chưa đủ hiệu quả. Nàng nâng chân lên nhẹ nhàng đá vào bả vai người nọ một chút, muốn bảo hắn đứng lên mà nói, nàng không muốn lại tiếp tục hạ thất lưng cúi đầu nữa, quá mệt đi.

Ai ngờ, nàng đá hắn một cái, hắn liền lên tiếng la một tiếng rồi ngã xuống đất.

Tô Niệm Niệm kinh sợ, người này không phải là, cần lưỡi tự vận. chứ? .

Nàng lấy hết dũng khí đi tới gần, lại đá hai chân hắn, vẫn không có động tĩnh. Trong lòng hơi sợ hãi, vì thế quay qua nhìn mặt hắn.

“A ——” Tô Niệm Niệm hét lên một tiếng nhảy lên, sợ tới mức hai chân nhũn ra, dựa vào tường không dám động đậy.

Nàng nhắm chặt hai mắt, trong cảm giác bối rối lo sợ dường như thấy có một luồng sát khí ập về phía nàng. Nàng ôm chặt Tiểu Hoa, run run rẩy rẩy hét lớn: “Đại, Đại hiệp tha mạng, không phải tôi.”

Một giọng nói vang lên cách nàng không xa : “Không phải ngươi, vậy thì là ai?”

“Tôi tôi tôi tôi tôi cũng không biết.” Tô Niệm Niệm dừng lại, giọng nói này tại sao lại quen tai như vậy? Vì thế nàng mở to mắt, đánh giá chung quanh.

Đứng trước mặt nàng là hai người, tuy hiện tại trời rất tối, nhưng cũng có thể phân biệt ra là trắng hay đen, không cần nhìn Tô Niệm Niệm cũng biết là ai. Trời ạ, lại bị phát hiện nữa rồi! .

Vì thế giọng nói của Tô Niệm Niệm không run rẩy, chân cũng không run nữa, to gan nói: “Cái này. người ở bờ sông nhiều lắm, tôi muốn đi tản bộ một mình, vừa vặn gặp hai người cũng muốn đi tản bộ, ha ha ha ha ha.”.

Phong Tĩnh Minh nghiêm trang nói: “Chúng tôi nghe thấy một tiếng thét chói tai của nữ tử ở bên này, liền chạy lại đây.”

Tô Niệm Niệm vung tay lên, đồng dục nói: “Không có việc gì, chỉ là một tên cướp vặt, đã bị tôi giải quyết xong.”

Phong Tĩnh Minh liếc nhìn thi thể kia, nghi hoặc nói : ” Không phải cô nói, không phải do cô giết sao?”

“Đương nhiên không phải tôi giết, hắn là thấy tôi anh minh thần võ, xấu hổ không chịu đựng nổi mà tự sát.”Mấy lời này cũng không phải hoàn toàn là nói dối, dù sao hắn thật sự rất sợ nàng mà. .

“Thật không?” Trữ Bích Huyền vừa cười vừa nhìn nàng một cái, lập tức đi đến đứng trước thi thể kia, nhìn nhìn, lập tức nói, “Hắn bị người dùng một vật cứng đánh trúng huyệt thái dương, nên mới mất mạng.” .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tiểu Hoa cũng có năng lực riêng

Tô Niệm Niệm chỉ lên cổ thi thể kia, đứng đối diện với hai người nói: “Hắn biết ai đã ngược đãi ta thành như vậy.”

Phong Tĩnh Minh nhìn nàng, trong ánh mắt có vẻ nghi hoặc: “Người không biết ai đã tra tấn ngươi thành như thế sao?”

Tô Niệm Niệm phát hiện mình nói lỡ miệng, đành phải gật đầu nói: “Ta bị người khác tra tấn đến hôn mê, sau khi tỉnh lại cái gì cũng quên hết.” Không thể nói với hân mình là linh hồn xuyên qua, nếu không sẽ bị tên bệnh thần kinh kia giết người giết khẩu mất!

“Mất trí nhớ?” Phong Tịnh Minh khẽ cau mày, đối với câu trả lời này tựa hồ cảm thấy ngoài ý muốn. Hân trầm tư một hồi, lại nhìn Trữ Bích Huyền cũng giống hân đang hết sức nghi hoặc, rốt cục lắc đầu, bước đi khỏi đó.

Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn đi theo.

Hành động chạy trốn lần này, lại thất bại nữa rồi a.

Tô Niệm Niệm nằm ở trên giường lớn, nhìn Tiểu Hoa nói: “Người nói xem, người chúng ta gặp hôm nay, là bị ai giết? Tên đó có phải bị người đứng sau lưng sai khiến hay không? Hân lúc ấy tại sao không giết ta luôn nhỉ. Nhất, nhất định là bởi vì tên biến thái và thần y đến đúng lúc kịp thời cứu ta đi. Nói như vậy, ta đã đắc tội với một đại thần võ công cao cường rồi? OMG, ta đây chạy tới đó làm gì? Hân mà bắt được, ta còn không bị ngược chết mới lạ? Trời a, ta chạy trốn sao lại quên việc bản thân có thể sẽ bị một tên biến thái bắt đi chứ? Bà nội nó, lão nương sao lại xui xẻo như vậy chứ. Người này chết cũng chết một lần rồi, đại thần kia còn không có ý buông tha nàng sao! Bất quá cũng phải nói, rốt cuộc vì sao hân lại ngược đãi ta? Là vì rất hận ta, hay là bởi vì, muốn biết điều gì đó từ ta?” .

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng kinh sợ, nghĩ đến sau này bị lộ chân tướng sao còn dám vác mặt đi đâu được chứ, nếu đã có lý do làm cho nàng xuyên qua, nếu người nọ có nguyên nhân không thể không chết, vậy nàng xuyên qua đúng là xui xẻo mà. Thôi mặc kệ, ngủ! .

Cùng lúc đó, ở một gian phòng khác. trên nóc nhà, hai thân ảnh đang đứng.

Phong Tịnh Minh mở miệng nói: “Việc mất trí nhớ, có thể biết là thật hay giả được không?” .

Trữ Bích Huyền lắc đầu: “Theo mạch đập của nàng quả thật mạch rất ổn định, nhưng có phải mất trí nhớ hay không, ta xem không được.” .

Phong Tịnh Minh trầm ngâm: “Như vậy, lời nàng nói có thể là sự thật?”

Trữ Bích Huyền tiếp tục lắc đầu: “Khó mà nói được. Nửa thật nửa giả, hư hư thật thật, nói nàng không mất trí nhớ, điểm đáng ngờ rất nhiều, nói nàng thực sự mất trí nhớ, lại tựa hồ quá mức câu thả.”

Phong Tịnh Minh cười lạnh nói: “Chỉ cần là hồ ly, chắc chắn có ngày lòi đuôi thôi.”

Những lời này nếu để cho Tô Niệm Niệm nghe được, không chừng nàng sẽ nói, thật ra trên thế giới này còn có một loại hồ ly tên là *Cosplay đó nha.

*Hóa trang đóng vai các nhân vật trong truyện.

. Trên xe ngựa, Tô Niệm Niệm bày ra một bộ dạng tâm lý nặng nề, níu chặt Trữ Bích Huyền hỏi: “Ngày hôm qua, người kia dùng một cục đá nhỏ đánh chết người, võ công của hân có phải rất lợi hại hay không?” .

Trữ Bích Huyền gật đầu nói: “Đương nhiên, nhìn cách mà hân ra tay thì khả năng đó rất cao.”

Con mắt Tô Niệm Niệm đảo một vòng, lại hỏi: “Vậy, người có thể có năng lực như thế không, có thể chạy trốn từ trong tay thủ hạ của hai người các người, trên giang hồ liệu có mấy người?” .

Trữ Bích Huyền cúi đầu trầm tư một hồi, đáp: “Không đến mười người.” ..

Mười người? Phạm vi này cũng đủ lớn rồi a. Tô Niệm Niệm than vãn. Sau đó tiếp tục nói: “Như vậy, mười người này, ai là người có khả năng hận ta nhất?”

Trữ Bích Huyền bật cười: “Cô nương, đây là ân oán cá nhân của người, tại hạ sao biết được?” ..

Tô Niệm Niệm bất mãn: “Người không phải *bách sự thông sao?” .

*Người chuyện gì cũng biết.

“Tên này là do bằng hữu giang hồ trong lúc cao hứng mà xưng hô, không phải sự thật. Mặc khác, đại danh của cô nương, ta mới lần đầu nghe nói.” dụng ý của hân là người cũng không phải người nổi tiếng, ta biết mấy chuyện của người làm gì .

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng, người đương nhiên là lần đầu tiên nghe nói rồi a! Nàng nghĩ nghĩ không cam lòng giải thích: “Ta mất trí nhớ, tên trước kia đã quên rồi, tên Tô Niệm Niệm này là chính ta tự mình đặt, cho nên người không nghe qua cũng bình thường thôi, “ nói xong, nàng đem đồng bạch ngọc trên người mình móc ra cho hân xem, “Người xem cái này, nó có giống với một vật gì đặc biệt của danh môn hào phái nào hay không, lệnh bài chẳng hạn? Hay là một vật tùy thân của đại hiệp nào? Dựa vào cái này, có thể tìm ra thân phận của ta hay không? Cũng có khi nào, ta là đời sau của đại hiệp nào đó chẳng. Mau nhìn, có thể biết hay không vậy?” .

Trữ Bích Huyền đem bạch ngọc cầm trong tay lần qua lộn lại nhìn, nghĩ rằng ta đương nhiên biết, nếu không phải thấy nó chúng ta cứu người làm gì. Hân có ý mà như vô tình nhìn thoáng qua Phong Tịnh Minh, rồi lập tức đem bạch ngọc trả lại cho Tô Niệm Niệm, áy náy nói: “Cô nương, tại hạ thật sự hiểu

biết hạn hẹp, trừ bỏ biết nó vô giá, nhìn không ra bạch ngọc này có gì đặc biệt.”.

“Vô, vô giá?” Tô Niệm Niệm nuốt nước miếng, “Thứ này thực đáng giá, thực đáng giá sao?”.

Trữ Bích Huyền đối với phản ứng này của nàng đúng là ngoài ý muốn, lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy, thực đáng giá.”.

Hai con mắt của Tô Niệm Niệm sáng lên: “Giá trị bao nhiêu tiền? Liệu có đủ tám mươi lăm lượng bạc hay không?”

Trữ Bích Huyền cuối cùng cũng minh bạch rồi, hóa ra nàng muốn đem bạch ngọc này bán chuộc thân. Hẳn không khỏi cảm thán, nếu nàng thật sự dám đem nó bán tám mươi mấy lượng bạc để chuộc thân, như vậy nàng thật sự đã mất trí nhớ rồi.

Trữ Bích Huyền còn chưa trả lời, đã thấy một bàn tay thon dài đưa qua, thừa dịp Tô Niệm Niệm không chuẩn bị, mà đem bạch ngọc cầm vào trong tay. Lúc Tô Niệm Niệm phục hồi tinh thần, thì chỉ nhìn thấy hai tròng mắt tự tiếu phi tiếu của Phong Tĩnh Minh

“Hà, ngươi muốn làm gì,” Tô Niệm Niệm muốn chớp lại, nhưng làm sao cũng đoạt lại không được.

Phong Tĩnh Minh nhìn bạch ngọc trong tay, lắc đầu thờ dài: “Một bảo ngọc tốt như vậy, lại có người muốn bán nó với giá hơn tám mươi lượng bạc, thật đáng tiếc, bảo vật này lựa nhầm chủ nhân rồi.”.

Tô Niệm Niệm giận: “Mắc mớ gì tới ngươi!”.

“Việc vốn không liên quan đến ta,” Phong Tĩnh Minh không chút hoang mang đáp, “Chỉ là ta lấy nó từ trong tay hai tên tiểu tặc về, vậy nó chắc hẳn có quan hệ kiếp trước với ta.”(VN: >_

“Ngươi, ngươi có ý gì?”.

Phong Tĩnh Minh đem bạch ngọc bỏ vào trong lòng, cười vô cùng lương thiện, vô cùng vô hại nói: “Ý của ta là, nó hiện tại là của ta, cũng giống như ngươi lúc trước là chủ nhân của nó.”

Tô Niệm Niệm làm sao có thể đem một bảo bối như vậy tặng người khác, đầu óc nóng lên, bỏ nhào lên muốn lấy lại, vừa lấy vừa tức giận nói: “Dựa vào cái gì, ngươi nói nó là của ngươi, thì là của ngươi?”.

Phong Tĩnh Minh thoải mái mà tránh nàng, cười tủm tỉm đáp: “Ngươi và nó đều là ta lấy về từ trong tay sơn tặc, sao lại không phải của ta?”

Tô Niệm Niệm không chịu bỏ qua: “Dựa vào cái gì chứ, người muốn cứu ta chính là ngươi? Bắt lão nương làm nô lệ chưa đủ sao?”.

Trần: “Ngươi không phải nô lệ, ngươi là nha hoàn.”.

Giận: “Cút, lão nương còn chưa ký hợp đồng đâu!”.

Cười: “Hơn nữa còn là một nha hoàn thô lỗ.”.

Tô Niệm Niệm khó hiểu, không gian trên xe ngựa này cũng không lớn lắm, làm sao mà ngay cả góc áo của Phong Tĩnh Minh, nàng cũng bắt không được, võ công cao cũng không giỏi đến như vậy chứ? Thực tức chết a!.

Nghĩ lại thì khối bạch ngọc kia, tuy rằng, ngọc kia vốn không phải của nàng, nhưng linh hồn của nàng nhập vào thân thể này, thì nên đem di sản của thân thể này trao cho nàng tiếp quản chứ, dựa vào cái gì mà nói khối ngọc kia là của Phong Tĩnh Minh? Hẳn đúng là có ý đồ Tư Mã Chiêu, đến người qua đường còn thấy rõ, đây không phải là ngăn cản nàng chuộc thân sao? Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì a! Tô Niệm Niệm oán niệm bay đầy trời, bà nội nó, một người bình thường ở đây đều biết võ công, thế sao ta lại không biết a? Sao ta lại xuyên vào trong thế giới toàn võ hiệp thế này? Ông trời a, ông không phân biệt được tốt xấu hay sao, trời ạ, ông cho ta xuyên nhầm rồi.

Trữ Bích Huyền hết sức sẵn sàng đưa một tấm khăn tay cho Tô Niệm Niệm lau mồ hôi đang chảy ra đầy đầu, lập tức cười nói: “Tô cô nương bớt giận, yên tâm đi, Phong huynh sẽ bảo quản tốt nó mà.”

Tô Niệm Niệm đang lau mồ hôi, nghe thấy Trữ Bích Huyền xưng Phong Tĩnh Minh, là * “Phong huynh”, thì lập tức ôm bụng cười lên ha ha, Phong* huynh? Ngực lớn! Ha ha ha ha ha.

Trữ Bích Huyền nghi hoặc nhìn nàng, lo lắng nói: “Cô nương, ngươi bị làm sao vậy?”

“Ha ha, Phong huynh?” Tô Niệm Niệm không có hảo ý nhìn Phong Tĩnh Minh,, đáp lời hắn, “Ngươi là thầy thuốc, đương nhiên biết ngực lớn là cái gì chứ.” Nói xong, còn nhìn trước ngực Trữ Bích Huyền hăng hái đánh giá một lúc, miệng tắc không ngừng, tiếp đó liền cười một trận lớn ha...hà nữa.

Trữ Bích Huyền búng tỉnh đại ngộ, hắn nhìn sắc mặt đã xám ngắt của Phong Tĩnh Minh,, hiển nhiên hắn cũng đã hiểu nha đầu trước mắt này đang cười cái gì. Vì thế Trữ Bích Huyền cũng nhìn không được, “Phụt” bật ra một tiếng cười lớn. .

Nhìn bộ dáng đắc ý cười to của Tô Niệm Niệm, Phong Tĩnh Minh, xấu hổ nhũn chặt mày. Ngón tay hắn khẽ bắn ra, thì tiếng cười của Tô Niệm Niệm lập tức dừng lại. Nàng hoảng sợ há to mồm, vận vẹo cổ, thế nhưng bất kể nàng cố gắng thế nào, cũng không phát ra được nửa thanh âm nào. Nàng đột nhiên tỉnh ngộ, cái này chính là bị điểm huyệt câm rồi? Dựa vào cái gì, người này thật không phúc hậu! Nàng rướn cổ lên, nhìn Phong Tĩnh Minh,, không

tiếng động bắn ra hai chữ: đề tiện.

Phong Tĩnh Minh nhìn đáng vẻ phần nộ của nàng, thì vừa lòng nhắm mắt lại, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. .

Tô Niệm Niệm lôi kéo Trữ Bích Huyền, dùng ánh mắt năn nỉ nhìn hắn: giúp ta giải huyết. .

Trữ Bích Huyền bắt đầu dĩ lạc đầu: “Hắn điểm huyết ta không giải được.” (VN: >_

Tô Niệm Niệm ở trong lòng, thầm khinh bỉ Phong Tĩnh Minh một trăm lần xong, rốt cục nàng quyết định tiến đến bên người tên cầu chó đó ngồi xuống, không thể nói chuyện thật sự rất khó chịu a. Đúng lúc này, nàng tựa hồ ngửi được một mùi hương kỳ quái, mùi hương này rất kỳ quái, rất dễ chịu, làm cho người ta choáng váng, giống như uống nhiều rượu vậy. Nàng cố gắng hít hít mũi, muốn ngửi kỹ một chút để biết nó là mùi gì, như hai mí mắt lại đánh nhau dữ dội, hôn mê bất tỉnh.

Cùng lúc đó, Phong Tĩnh Minh đột nhiên mở mắt ra, nín thở, vừa định vận công, thì đầu óc lại càng ngày càng trở nên nặng nề, rốt cục nhìn không được, cũng ngã xuống. .

Mà Trữ Bích Huyền, không cần phải nói, đã ngã xuống bên người Tô Niệm Niệm từ lâu.

Rất ngứa, cái mũi rất ngứa a. Tô Niệm Niệm mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy cái mũi của mình rất ngứa, nóng nóng ẩm ướt, tựa hồ như có con gì đó đang liếm nàng. Nàng nhìn không được hắt hơi một cái. .

Sau đó nàng mở to mắt, ngồi dậy, xoa xoa mũi, lắc lắc cái đầu choáng váng, rồi mới bắt đầu đánh giá chung quanh.

Chung quanh đều không thay đổi cái gì, bọn họ vẫn ở trên xe ngựa như cũ, có khác thì chính là xe ngựa tựa hồ đã ngừng lại.

Tô Niệm Niệm nhìn hai vị trước mặt này, còn đang ngủ. Nàng cũng không biết tại sao mình lại ngủ thiếp đi, chắc là mấy ngày nay bận ba, nàng mệt mỏi quá chăng. Vì thế nàng duỗi lưng một cái, cũng không còn suy nghĩ đến việc tại sao mình làm sao mà ngủ thiếp đi nữa. Trước mắt, hai vị đại gia này đang ngủ, nàng không dám đánh thức bọn họ, nhất là vị “Phong huynh” kia, chứ không tên biến thái này lại dùng động tác võ thuật đẹp mắt gì đó đến chính nàng thì khổ. Vừa nghĩ tới “Phong huynh” hai từ êm tai dùng để xưng hô hắn, nàng lại nhìn không được bật cười, tiếc là nàng chỉ nhếch miệng không phát ra tiếng, ầm ức a.

Một người ở trong xe nhàm chán, liền ôm Tiểu Hoa lên chơi đùa.

Hôm nay Tiểu Hoa rất không nghe lời nha, ở trong lòng nàng giãy dụa nửa ngày, sau đó lại thoát ra khỏi sự ôm ấp của nàng, ở trong xe đi vòng vòng, lúc thì nhảy đến trên người Phong Tĩnh Minh, lúc sau lại nhảy đến trên người Trữ Bích Huyền, tóm lại rất không an phận.

Tô Niệm Niệm khó hiểu, đứng dậy muốn ôm nó lại đây, ai ngờ nó lại “Vèo” một tiếng, theo cửa sổ nhảy ra ngoài xe.

Tô Niệm Niệm thấy thế, thì khản trương, lập tức nhảy xuống xe đuổi theo Tiểu Hoa. .

Tiểu Hoa cách xa xe ngựa hơn mười thước thì ngồi xổm bất động, Tô Niệm Niệm chạy tới ôm lấy nó, nhẹ nhàng trách cứ vỗ vào sau lưng nó, muốn dặn dò nó không nên chạy loạn, nhưng miệng lại nói không được. Nàng nguyên rủa Phong Tĩnh Minh!

Nàng vừa định xoay người trở về xe ngựa, thì phát hiện điều không thích hợp. .

Vì sao, không ai đuổi theo nàng? Nói đùa, người ta là võ lâm cao thủ, mặc dù đang ngủ, nhưng nàng vội vã chạy ra khỏi xe, bọn họ sao lại không phát hiện được chứ? Ít nhất ở tivi đều diễn như vậy mà.

Hướng hồ, bọn họ ngủ thì không nói đến làm gì, nhưng sao xa phu cũng ngủ theo vậy?

Tô Niệm Niệm đột nhiên nhớ đến mùi hương kỳ diệu trước khi nàng ngủ, trong lòng càng ngày càng cảm thấy không ổn. Hai người bọn họ, sẽ không. . . . chết chứ? Nàng bị chính ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, vì thế nàng nom nớp lo sợ trở lại trên xe nhìn thử.

Tô Niệm Niệm run run rẩy rẩy đem ngón tay duỗi đến trước mũi Phong Tĩnh Minh, hoàn hảo hoàn hảo, còn có hơi thở. Nàng thờ dãi một hơi, tuy rằng nàng không muốn làm nha hoàn của hắn, nhưng bọn họ dù sao cũng đã cứu nàng một mạng, dù sao cũng tốt hơn là chết. .

Tô Niệm Niệm nhéo lỗ tai Phong Tĩnh Minh, lại quay qua vỗ vỗ mặt Trữ Bích Huyền, hai người cũng không có một chút phản ứng mào. Ai ya, võ lâm cao thủ đều ngủ như lợn chết thế này sao? Tô Niệm Niệm lắc lắc đầu, hiển nhiên không phải a. Bọn họ nhất định chỉ là ngất đi thôi, chính là do mùi hương kỳ quái vừa rồi phá rối nha. Nhưng Tô Niệm Niệm nghi hoặc, sao nàng lại không bị gì? Tốt xấu gì họ cũng có võ công nha, nàng không có khả năng không trúng độc được? Hình như, hình như vừa rồi có con gì đó liếm nàng? Không phải là Tiểu Hoa sao. Tốt, nhất định là Tiểu Hoa, vừa rồi rõ ràng Tiểu Hoa muốn dẫn nàng chạy trốn nha. . . .

Tốt lắm, toàn bộ sự kiện tổng kết như sau. Bọn họ đi tới địa phương này, nơi này đột nhiên truyền ra một mùi hương (không rõ nguồn gốc), nhưng mà mùi hương kia có độc, toàn bộ người đều trúng độc, chỉ có Tiểu Hoa bình yên vô sự. Tiểu Hoa không chỉ có bách độc bất xâm, hơn nữa nước bọt của nó còn có tác dụng trừ độc dưỡng nhan trị bách bệnh, vì thế Tiểu Hoa liếm a liếm ở trên mũi nàng, giải độc cho nàng, vì thế nàng liền tỉnh. Mà bởi vì Tiểu Hoa cảnh giác cao độ cùng suy nghĩ cẩn kẽ, nó không có giải độc cho ba người khác (bao gồm xa phu). Rồi sau đó, Tiểu Hoa gặp thời cơ chín muồi, liền bày kế cho Tô Niệm Niệm chạy trốn.

Trời ạ, Tiểu Hoa thật sự là một tiểu thiên tài a. con vật thiên tài, Tô Niệm Niệm ôm lấy Tiểu Hoa hôn lấy hôn để, tốt lắm, lần này nàng có thể quang minh chính đại chạy trốn rồi, hu ra!

Tô Niệm Niệm mò mẫm trên người Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền, lục ra được một đồng loạn thất bát tao gì đó, nàng đem tay mò vào trong ngực hắn, đương nhiên, có một đồng ngân phiếu, còn có khối bạch ngọc bảo bối của nàng, nàng đều lấy hết tất cả.

Sau đó, Tô Niệm Niệm ôm lấy Tiểu Hoa, chỉ chỉ xa phu, lại chỉ chỉ miệng nó, muốn nói rằng, cứu hắn tỉnh lại.

Tiểu Hoa nhảy đến trước ngực xa phu, liếm liếm ở trên mũi hắn vài cái, sau đó xa phu kia liền từ từ tỉnh lại.

Tô Niệm Niệm dùng nhánh cây trên mặt đất viết "Người biết chữ không" để cho xa phu xem, xa phu nhìn chăm chăm bốn chữ kia hồi lâu, rốt cục chỉ vào một chữ cuối cùng nói: "Chữ này đọc là 'không'."

Tô Niệm Niệm miệng sùi bọt mép.

Tô Niệm Niệm dùng gần một giờ, so sánh hình vẽ và chữ viết, rốt cục có thể biểu đạt chính xác ý nghĩ của mình cho xa phu hiểu: người đem hai người kia vào trong thành tìm đại phu trị hết bệnh cho bọn hắn ta sẽ cho người tiền, muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu. Ta hiện tại có chuyện phải rời đi trước, chút tiền này người cầm đi, sau đó bọn họ sẽ cho người thêm càng nhiều tiền. Không cần có ý đồ xấu trên người bọn họ, người làm không được đâu. Hoàn thành nhiệm vụ của mình, mới có thể kiếm được nhiều tiền.

Tô Niệm Niệm vừa xoa tay múa chân vừa đem ngân phiếu đưa cho xa phu, tám ngân phiếu này là nàng chọn lựa tám nào có giá trị ít nhất, xa phu nhìn thấy thì ánh mắt vẫn bình thường. Hoàn hảo nàng không có cho hắn biết nàng đang giữ rất nhiều ngân phiếu, bằng không rất khó nói hắn có hay không thấy hơi tiền liền nổi máu tham nha.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, Tô Niệm Niệm ôm Tiểu Hoa, xoay người đi theo phương hướng ngược nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ở tử lâu nghe chuyện bát quái trên giang hồ.

Tô Niệm Niệm vận khí cũng không tệ, không biết làm thế nào mà đi tới đi lui cũng đi tới một cái trấn nhỏ. Bây giờ, Tô Niệm Niệm là kẻ có tiền, vì thế nàng hỏi xem tử lâu lớn nhất trong trấn này ở đâu, rồi quyết định đến đó ăn.

Tử lâu, chính là nơi tập kết các tin tức lớn nhỏ trong chốn giang hồ a. Tô Niệm Niệm nghĩ nghĩ, nếu mình muốn ngao du giang hồ, cũng nên hiểu biết một chút thông tin quan trọng trong chốn giang hồ, người nào có thể đắc tội, còn người nào trăm ngàn lần không thể đắc tội, đi nơi nào thì có vẻ thích hợp với nàng, môn phái nào nàng có thể tạm lánh, tốt nhất là cái gì cũng nên hiểu biết một chút, như vậy mới không bị chết một cách oan uổng a. Nàng thật đáng thương, lẽ loi hui quạnh, lại còn không có võ công, quan trọng hơn là từ khi xuyên qua đến giờ cơ bản nàng chưa gặp được người tốt nào, cho nên càng phải cẩn thận mới được.

Vì thế, ở trong tử lâu, Tô Niệm Niệm vừa hưởng thụ một bữa tiệc tạm coi là xa hoa, vừa hưng trí bừng bừng nghiêng tai nghe ngóng mọi người nói chuyện.

Cách Tô Niệm Niệm gần nhất là một cái bàn có hai người, đang nói một ít tin đồn bát quái thú vị ở trong chốn giang hồ, ví dụ như nữ đệ tử phái Nga Mi bỏ trốn cùng với hòa thượng của Thiếu Lâm tự, lại ví dụ như tiểu lão bà của chương môn phái Võ Đang sinh cho chương môn nhân một tiểu tử mập mạp, lại thêm chuyện như trưởng lão Cái Bang mở đại tiệc lớn mời các đệ tử có tài năng xuất chúng trên giang hồ. Vân vân, "Lại ví dụ như", trong mớ thông tin bát quái Tô Niệm Niệm còn nghe được một cái tên rất đáng chú ý, Phong Tĩnh Minh, nghe nói gần đây hắn thu được một đại mỹ nữ rất nổi tiếng vào trong nhà làm tiểu thiếp, ta thật sự đã dùng tiền đứng chỗ rồi a. Cái gì, hóa ra hắn không chỉ có biến thái, mà còn là một tên biến thái hào sắc! Tô Niệm Niệm thầm nguyên rủa Phong Tĩnh Minh ở trong lòng. Nhưng mà, nàng nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không thích hợp, Phong Tĩnh Minh không phải là đồng tính luyến ái sao? Làm sao có thể. Đúng rồi, hắn nhất định là vì che dấu tai mắt thế gian, trời ạ, như vậy đại mỹ nữ kia chẳng phải sẽ thực thám sao, so với bị bức hôn còn thảm hơn a.

Hai người ở trên bàn cách vách kia vẫn tán gẫu thật hăng say, Tô Niệm Niệm cũng nghe càng ngày càng hăng say, vì thế nàng liền mời hai người bọn họ cùng ăn cơm. Dù sao hiện tại nàng là người có tiền, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nên phải tốn chút tiền hào hiệp ăn uống chứ. Hai người thấy có người khác mời mình, thì liền đáp ứng, qua ngồi cùng bàn với Tô Niệm Niệm vừa ăn vừa nói chuyện.

Trao đổi họ tên, Tô Niệm Niệm mới biết được hai người trước mắt này một người là đệ tử của Ngũ bang, tên là Triệu Đăng, còn người còn lại gọi là Lý Tiêu, đệ tử Thanh Thủy cung, vì thế nàng làm ra vẻ chấp tay nói "Ngưỡng mộ đã lâu", kỳ thật lại đang nghĩ thầm trong lòng là chưa từng nghe nói qua hai cái bang hội này a, mặc kệ là có giống chuyện võ hiệp trong tiểu thuyết hay không. Nàng nghĩ nghĩ, phỏng chừng Ngũ bang cùng với Thanh Thủy cung này đều là bang phái nhỏ, chắc là không lớn hơn so với phái Võ Đang, phái Thiếu Lâm đâu.

Trong hai người thì Triệu Đăng tựa hồ muốn gánh vác trách nhiệm bà tám, mặt mày hơn hờ bắt đầu kể truyện trong giang hồ cho Tô Niệm Niệm cùng Lý Tiêu nghe. Hẳn chuẩn bị nói tin tức bất quá đầu tiên, thì bị Tô Niệm Niệm phát tay nói: “Triệu huynh, người giảng một ít chuyện quan trọng xảy ra gần đây đi.” Chuyện bất quá cũng không phải trọng điểm thu hút sự chú ý của Tô Niệm Niệm, hiện tại nàng chỉ muốn biết bản thân làm thế nào mới an toàn nhất.

Triệu Đăng nhấp nhấp rượu nói: “Nếu nói chuyện đại sự, không có chuyện nào có thể lớn hơn so với chuyện diệt môn của phái Thanh Y.”

Lại thêm một môn phái, Tô Niệm Niệm đỏ mặt hời hợt, nghĩ phái Thanh Y này lại là bang phái nào nữa? Chẳng lẽ người ở trong phái đông như hát hí khúc sao?

Triệu Đăng nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tô Niệm Niệm, ngạc nhiên nói: “Tô cô nương không biết chuyện phái Thanh Y bị diệt môn sao? Việc này đã từng gây xôn xao ở trong giang hồ rất lâu a, thế mà cô nương lại không biết, thật là kỳ lạ.”

Tô Niệm Niệm vội ho một tiếng, nói: “Hỗ thẹn a hổ thẹn, tiểu muội ta một thời gian gần trước bị trọng thương, tránh ở thâm sơn cùng cốc nghỉ ngơi lấy lại sức, bởi vậy mới bỏ lỡ chuyện trọng đại như thế.” Nàng sợ bọn họ không tin, đưa tay sờ sờ chỉ chỉ trên mặt, xem đi, đây là chứng cứ.

Triệu Đăng cùng Lý Tiêu nhìn vết sẹo trên mặt Tô Niệm Niệm, thì không khỏi lắc đầu cảm thán, khuôn mặt đẹp như vậy, lại bị hai vết sẹo làm hỏng. Triệu Đăng tiếc nuối nói: “Cô nương người là bị ai gây thương tích, người này cũng quá ngoan độc đi. Đáng tiếc cho một cô nương xinh đẹp, lại bị hủy như vậy.”

Hai mắt Tô Niệm Niệm quan sát thấy vậy, thì lập tức thay đổi làm một bộ mặt đau thương, nói: “Còn không phải bị trang chủ Phong Tam sơn trang, Phong, Tịnh, Minh, gây nên sao!”

Lý Tiêu kinh ngạc nói: “Người giảng hồ đều nói Phong Tịnh Minh, mặc dù tà dị khó dò, nhưng cũng không phải là kẻ lạm sát người vô tội, hạng người tâm ngoan thủ lạt, sao hắn có thể đối đãi với cô nương như vậy được?”

Không đợi Tô Niệm Niệm trả lời, Triệu Đăng đoạt lời nói trước: “Tô cô nương trước khi bị hủy dung nhất định là quốc sắc thiên hương, Phong trang chủ kia tám phần là thèm nhỏ dãi với sắc đẹp của cô nương rồi?”

Lý Tiêu nghe hắn nói như thế, không khỏi lắc đầu thờ dãi: “Không thể tưởng được Phong Tịnh Minh này, lại là một tên mặt người dạ thú, quả nhiên tin đồn trên giang hồ đều không thể tin.”

Tô Niệm Niệm ở trong lòng dựng lên một hình chữ V, Phong Tịnh Minh, người chờ bị phi báng đi, đáng đời ha ha ha ha, tuy rằng lão nương không có võ công, nhưng đắc tội với ta, ta nhất định sẽ khiến người sống không thoải mái!

Tô Niệm Niệm cao hứng trong lòng, nhưng trên mặt lại bày ra một bộ dạng u sầu, đa thương nói: “Nữ tử trên thế gian đều thích chưng diện làm đẹp, nhưng mà, khuôn mặt đẹp cuối cùng cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, nếu có thể lấy khuôn mặt của mình đổi lấy một đời thái bình, khuôn mặt này không cần cũng được a!” Hừ, lão nương xấu thành như vậy, lại còn bị cái tên biến thái Phong Tịnh Minh hành hạ tra tấn, rõ ràng một người xui xẻo bị hủy dung như ta cũng có năng lực hơn người nha haha!

Hai người Triệu Lý nghe nàng nói như thế, liền gật đầu cảm thán theo.

Tô Niệm Niệm uống một hớp rượu, lời xoay chuyển, tiếp tục nói: “Chính là, tại sao khuôn mặt của ta cũng đã bị hủy đi rồi, cái tên cầm thú kia lại còn không buông tha cho ta chứ!” ..

Hai người Triệu Lý đều cả kinh, hỏi: “Hắn lại còn làm chuyện gì nữa?”

Tô Niệm Niệm u oán đáp: “Hắn hận ta không theo hắn, không chỉ hủy dung của ta, còn bắt ta về ngược đãi cho hả dạ, nhìn xem, ở đây, ở đây, còn có ở đây nữa “ vén tay áo lấy đại một số bằng chứng, đem cánh tay đầy vết sẹo cho hai người kia xem, hai người kia sớm đã quên mất nam nữ thụ thụ bất thân, nhìn vết sẹo lác đác cảm thán, có khi trong lòng còn mắng Phong Tịnh Minh một trận đi. Sau đó, Tô Niệm Niệm tiếp tục nói, “Chuyện này vẫn chưa xong đâu a, hắn lại còn muốn mua ta, ép buộc ta làm nha hoàn của hắn, cả đời làm nô tỳ, mới có thể khiến cho trong lòng hắn hết oán hận nha!”.

Nghe đến đó, Lý Tiêu “Bốp” một tiếng vỗ vào trên bàn, cả giận nói: “Buồn cười! Không thể tưởng được Phong Tịnh Minh, hóa ra là một tên háo sắc biến thái, thô bạo tàn nhẫn, lòng dạ hẹp hòi như vậy!”.

Tô Niệm Niệm bị hắn làm cho hoảng sợ, không thể ngờ vị Lý huynh thoát nhìn lịch sự này, kỳ thật lại rất có cá tính nha. Nàng run run rót chén trà cho Lý Tiêu: “Lý đại ca bớt giận, hiện tại không phải ta đã trốn được rồi sao.”.

Triệu Đăng nghe nàng nói như thế, cau mày nói: “Tuy rằng trốn thoát, nhưng Phong Tịnh Minh kia vốn là cao thủ số một, hưởng hồ thế lực của Phong Tam sơn trang dù sao cũng đứng số một, số hai ở trong chốn giang hồ, hẳn nếu muốn truy bắt người, người chắc chắn gặp phiền toái lớn rồi.”.

“Hắn không nhầm chán như vậy đâu?” Tô Niệm Niệm đối với điểm này một chút cũng không lo lắng, hiện tại nàng đã nghĩ thông suốt, sơn trang của Phong Tịnh Minh dù sao cũng thuộc trong топ đứng đầu, mỗi ngày chuyện cần xử lý đâu có ít, hẳn tốn nhiều sức lực để đi tìm một tên râu ria như nàng làm gì chứ? Phỏng chừng, hắn tìm vài ngày không thấy chắc cũng quên đi, sau đó nàng có thể ở đây tiêu dao giang hồ, dù sao nàng cũng không môn không phái, trong người vẫn còn một khoản kếp sù, dĩ nhiên có thể tự do tự tại tại tiêu dao rồi, về phần Phong Tịnh Minh, cùng lắm thì sau này có nhìn thấy người của Phong tam sơn trang thì chuồn nhanh một chút là được.

Triệu Đăng Lý Tiêu ngấm lại cũng đứng, Phong Tịnh Minh sờ dĩ đối phó với nàng, tám phần chính là vì tức giận, chờ mấy ngày nữa hắn hết giận, phỏng chừng sẽ không còn truy cứu việc này, dù sao Tô Niệm Niệm cũng đã hủy dung, còn bị hắn tra tấn thảm như vậy, nghĩ đến đây, hai người tuy có chút

căm giận, cũng yên lòng hơn, chính là đối với Phong Tĩnh Minh, thì thật sự “Nhìn với cặp mắt khác xưa”, phỏng chừng không lâu sau, trong chốn giang hồ sẽ lưu truyền ra một số lời đồn nhảm, nói Phong Tĩnh Minh là một tên hảo sắc biến thái như thế nào, tàn nhẫn khát máu như thế nào, lòng dạ hẹp hòi như thế nào. . .ha..ha.

Tô Niệm Niệm phát hiện bọn họ đã không còn quan tâm chủ đề này nữa, do đó, hiện tại nàng cũng nên biết một ít chuyện Bát Quái trong giang hồ, vì thế nàng nói: “Triệu đại ca, người nói phái Thanh Y, là môn phái gì vậy, đừng nói bọn họ đều hát hí khúc chứ?” đại đa số người hát hí khúc đều nằm trong giang hồ, nên cái này cũng rất có khả năng đi.

Triệu Đăng nghi hoặc: “Hát hí khúc là cái gì?”.

“Khụ khụ, ý tứ của ta là.” Tô Niệm Niệm không biết giải thích với họ như thế nào, tìm không ra một từ ngữ cổ xưa nào để hình dung cái gọi là hát hí khúc. Lúc này, Lý Tiêu nói: “Tô cô nương ý của người là, mọi người trong phái Thanh y đều tụng kinh niệm Phật đúng không?”

Tô Niệm Niệm kinh ngạc: “Tụng kinh niệm Phật?”

“Đúng vậy a, mọi người trong phái Thanh Y đều là người xuất gia, đương nhiên là tụng kinh niệm Phật rồi.”

“Đúng, ý của ta là vậy đó.” Đồ mờ mờ hồ hồ, hóa ra phái Thanh Y là như thế, Tô Niệm Niệm thấy may mắn khi chính mình không có giải thích cho bọn họ biết cái gì gọi là hát hí khúc, nếu không chắc chắn sẽ bị lộ rồi a.

Lúc này, Triệu Đăng nhíu mày thờ dài: ” Phái Thanh Y ở trong chốn giang hồ vốn rất có uy danh, từ khi Thanh Trần sư thái viên tịch, không ngờ lại bị diệt môn, nghĩ đến thật là cho người ta tiếc hận.”.

Lý Tiêu tiếp lời nói: ” Chương môn mới kia đến nay vẫn không có tung tích, sợ đã gặp chuyện chẳng lành rồi.”.

” Chương môn mới của phái Thanh Y tuy rằng vốn có uy danh, là phụ nữ lại không thua đấng mày râu, nhưng dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi, vốn chủ trì đại cục của phái Thanh Y đã vô cùng gian nan, đột nhiên lại bị kẻ xấu giết hại, có khi lành ít dữ nhiều rồi.”.

Tô Niệm Niệm thấy bọn hắn kẻ xướng người họa trực tiếp không để mắt đến nàng, vì thế xen mồm nói: ” Phái Thanh Y kia vì sao bị diệt môn? Ai làm?”

Triệu Đăng lắc đầu: “Người trong giang hồ nói mỗi người mỗi kiểu, nhưng phần lớn là đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng.”

Choáng váng, hóa ra đây là một vụ án chưa được làm rõ a.

Triệu Đăng cùng với Lý Tiêu có hẹn phải đi mừng thọ một lão gia nào đó, Tô Niệm Niệm nghĩ chắc cũng không có gì hay ho để chơi, liền bỏ qua ý tưởng đi chung với bọn họ.

Từ trong tủ lâu đi ra, Tô Niệm Niệm tìm một khách sạn có gian phòng xa hoa nhất trong trấn để ở trọ, quả nhiên có tiền lúc nào cũng tốt a, tiểu nhị kia hỏi han một cách ân cần, hầu hạ Tô Niệm Niệm đến trong lòng cực kỳ cao hứng, cho hắn vài lượng bạc coi như tiền bo đi.

Tô Niệm Niệm ghé vào trước cửa sổ, suy nghĩ kế tiếp nên đi nơi nào đây, dành nửa ngày cũng không nghĩ ra được. Mấu chốt là nàng sợ a, nàng không có võ công, xông loạn ra giang hồ mà không có chỗ dựa vào chắc chắn sẽ không an toàn, huống chi trong tay nàng đang có khoản kha khá, rất dễ trở thành mục tiêu của thổ phỉ nha. Đúng là mình gặp tình huống quá khách quan đi, hiện tại nên tỉnh táo suy nghĩ một chút a, không biết kế tiếp nên đi con đường nào đây. Lưu lạc giang hồ quá nguy hiểm, nhưng nếu không lưu lạc giang hồ thì không có ý nghĩa, rõ ràng muốn đi du lịch, nhưng cái này cùng với lưu lạc giang hồ có gì khác nhau sao.

Trong lòng Tô Niệm Niệm không biết nên làm gì, do đó nàng quyết định ngủ. Nàng xoay người lại một cái thì cả người tóc gáy đều dựng thẳng đứng lên, làm một trạng thái sẵn sàng chiến đấu, vì lo sợ mà hai chân bắt đầu nhùng ra, kèm theo đó là hoảng hốt, đồ mờ mờ hồ hồ như bị bệnh. Không biết vì sao, lại có một người không một tiếng động, đang đứng ở đầu giường của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thiết Đầu đại ca động sát khí

Tô Niệm Niệm dựa vào tường, cực kỳ khẩn trương nhìn chằm chằm vào người đang đứng ở đối diện, một cử động nho nhỏ cũng không dám.

Vị đại ca trước mắt này, là một nhân vật có tạo hình vô hiệp kinh điển, dáng người thon dài mà cân xứng, vừa nhìn là biết người này thường xuyên rèn luyện thân thể. Một thân hắc y, cộng thêm một chút thần bí. Mà quan tâm nhất của nàng hiện nay là diện mạo của đại gia này. Thật có lỗi, diện mạo của hắn, nàng không thấy được, bởi vì hắn đeo một cái mặt nạ đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm bạch ngọc, cùng môi mỏng gọi cảm

đang nhếch lên. Tô Niệm Niệm không khỏi cảm thán, các cao thủ trong thế giới võ hiệp luôn rơi vào khuôn sáo cũ như vậy sao, khi nào cũng thích tạo cảm giác thần bí, đi tới chỗ nào đều đeo một cái mặt nạ, thiết là vừa khoa trương vừa giả tạo vừa thô tục vừa nhảm chán, vừa mù quáng theo phong trào mà! Cả người thô tục cũng chẳng sao, nhưng thô tục thì làm ơn có phong cách một chút không được à? Người khác đều mang mặt nạ vàng, mặt nạ bạc, mặt nạ khảm ngọc bích, khảm mã não, còn người lại mang một cái mặt nạ sắt đen sì sì, vừa nhìn là biết con nhà nghèo vùng sâu vùng xa rồi, thiết là mất mặt!

Đương nhiên mấy suy nghĩ này nàng không dám nói ra rồi, quay mắt nhìn vị đại ca vừa khiến cho sống lưng mình lạnh run, nàng đành phải giả giọng run run nói: “Vị. Tráng sĩ này, ngài vào nhâm phòng.”.

Tráng sĩ kia cũng không đáp lại lời nàng, chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Niệm Niệm, Tô Niệm Niệm cách hần hơi xa, nhìn không được thần sắc trong mắt của hần, thế nhưng cả người nàng vẫn nổi đầy gai ốc như cũ, cổ rút lại, nịnh nọt nói: “Tráng sĩ, nếu ngài thích căn phòng này, ta liền đổi cho ngài, yên tâm đi, tiền phòng để ta thanh toán, lần này xem như tiêu nhân hiệu kính tráng sĩ a.”.

Tô Niệm Niệm vừa nói, vừa chậm rãi di chuyển về phía cửa, nàng vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Hoa ở cách đó không xa, kêu nó chạy theo nàng.

Tiểu Hoa thấp giọng không muốn theo, kêu “ưm ưm”, rồi đột nhiên xoay thân mình đem mông nhắm ngay trước mặt vị Thiết Đầu đại ca kia, Tô Niệm Niệm lạnh cả người, Tiểu Hoa a Tiểu Hoa, tuy ta thực khinh bỉ hần, nhưng hiện tại thời khắc quá mấu chốt, người không nên lựa lúc này mà khinh bỉ hần, chạy trốn quan trọng hơn a a a a.

Tô Niệm Niệm đang suy nghĩ miên man về Tiểu Hoa, thì nhìn thấy vẻ mặt của Thiết Đầu đại ca trở nên biến sắc, hần nhẹ nhàng vung tay, thân thể Tiểu Hoa bỗng bay lên một cách nặng nề, đánh thẳng vào trên tường! Tô Niệm Niệm kinh hãi, bất chấp tất cả, lập tức chạy tới ôm lấy Tiểu Hoa, lúc này Tiểu Hoa miệng phun máu tươi, thân thể đã không còn nhúc nhích. Tô Niệm Niệm ôm Tiểu Hoa vào trong ngực, vừa thương tâm khóc vừa gọi Tiểu Hoa, nàng ôm Tiểu Hoa đã bị đánh chết ở trong lòng, bắt đầu khóc tê tâm liệt phế, chết đi sống lại, quên mất bản thân mình vẫn đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Thiết Đầu đại ca kia nhìn thấy nàng ôm Tiểu Hoa khóc không ngừng, mắt kiên nhẫn nói: “Nó cũng chưa chết, ta vẫn còn cho chủ nhân nó vài phần mặt mũi.”

Nghe thấy Tiểu Hoa không chết, Tô Niệm Niệm mừng rỡ, ôm Tiểu Hoa nhìn Thiết Đầu đại ca cười lạnh nói: “Cám ơn người đã cho ta vài phần mặt mũi.”

“Người không phải là chủ nhân của nó.”.

Dựa vào cái gì! Tô Niệm Niệm muốn trừng hần nhưng lại không dám, chỉ dám nâng tay áo lên cọ cọ ở trên mặt, nhân cơ hội này mà mạnh mẽ liếc hần một cái, lập tức nói: “Người tìm ta rốt cuộc có chuyện gì, chắc không phải muốn đánh Tiểu Hoa trọng thương chứ?”

Thanh âm của Thiết Đầu đại ca trở nên cứng rắn nói: “Nếu chủ nhân của nó biết người kêu nó là Tiểu Hoa, chắc chắn sẽ đánh người đến nội thương.”

Bình tĩnh bình tĩnh địch không động, ta không động, lấy tĩnh chế động, ta không nên tức giận, không nên khinh bỉ phần nộ, Tô Niệm Niệm ở trong lòng lầm nhảm nói mấy câu duy trì sự bình tĩnh của chính mình, sau đó nói: “Có chuyện mau nói, có rắc rối mau thả, võ công cao thì giỏi ư, chỉ giỏi khi dễ một thiếu nữ yếu ớt như ta, có gì thì lệ đi!”

Thiết Đầu đại ca đến gần nàng, cúi đầu nhìn kỹ nàng, nghi hoặc nói: “Người không biết ta sao?”

” Lão nương không biết tên Ô Quy vương bát đản, giết người không chớp mắt nào đã giày vò ta chết đi sống lại, lúc tỉnh lại ta liền mất trí nhớ, những chuyện trước kia ta đã quên hết rồi, vậy xin mời anh hùng tự giới thiệu về mình một chút đi.” Là địch hay là bạn khỏi cần nói cũng biết, nếu hần mà là bằng hữu thì sao có thể đánh Tiểu Hoa đến hôn mê chứ? Tiểu Hoa bị thương khiến cho Tô Niệm Niệm cực kỳ phần nộ, nàng bây giờ cảm thấy mình thực vô dụng, nàng không thêm quan tâm đến bất kỳ thứ gì nữa, dù sao người trước mắt này cũng là người không dễ đối phó, tội gì phải nịnh nọt làm cho mình uất ức thêm, không bằng hiện tại phát tiết cho hết giận, sau đó cho dù chết, ít ra ta cũng là một hảo hán kiên cường bất khuất a! .

“Người không sợ ta sao?”

Sợ cái rắc a, lão nương ta đã vượt qua sự sợ hãi rồi! Tô Niệm Niệm trở mình xem thường, không kiên nhẫn nói: “Người nói thật nhiều, người làm ơn nói vào vấn đề trọng điểm đi!”

Thiết Đầu đại ca đột nhiên tóm lấy cổ Tô Niệm Niệm, tốc độ nhanh đến mức, căn bản Tô Niệm Niệm không hình dung nổi, chớp mắt nàng đã ở trong móng vuốt của người này, tánh mạng như chỉ mảnh treo chuông. Tô Niệm Niệm phần nộ u oán cộng thêm khinh bỉ theo dõi ánh mắt của hần, con bà nó, lão nương mới đến được vài ngày đã phải quay lại địa phủ báo danh rồi, xuyên qua chẳng gặp được chuyện nào tốt đẹp cả, chết cũng tốt, sớm chết sớm siêu sinh, để cho ta gặp được số phận tốt hơn vậy!

Đúng lúc này, có cái gì đó đột nhiên bay vào, hướng phía trên đầu người đang đeo mặt nạ đen mà đánh, Thiết Đầu đại ca buông Tô Niệm Niệm ra, xoay người né tránh tập kích. Tô Niệm Niệm muốn tranh thủ thời cơ nhanh chóng chạy trốn, nhưng không nghĩ đến Thiết Đầu đại ca kia bất chấp tất cả, bỏ nhào lên bắt nàng lại, Tô Niệm Niệm sợ hãi nhắm mắt, bà nội nó, vừa mới thoát đã bị bắt lại rồi.

Không ngoài dự liệu, nàng bị xách lên, nhưng là, bên tai lại vang lên một tiếng cười khê, khiến cho Tô Niệm Niệm vô cùng kinh ngạc. Nàng mở to mắt, xoa xoa, trời ạ, Trữ Bích Huyền, người đang xách nàng lên, đúng là Trữ Bích Huyền a! Lúc này Trữ Bích Huyền cười cười nhìn nàng, nói: “Thế nào, không thể tin sao?”

Tô Niệm Niệm kéo kéo cái tay đang đặt ở trên lưng mình ra, có chút xấu hổ, nhưng phần nhiều vẫn là vui mừng nói: “Các người đến thật đúng lúc a, Thiết Đầu. Ủa, Thiết Đầu kia đâu?”.

Lúc này, Phong Tĩnh Minh từ trên nóc nhà rơi xuống, nói: ” Thiết Đầu kia đi rồi.”

Nhìn thấy Phong Tĩnh Minh, Tô Niệm Niệm mới nhớ tới mình đang chạy trốn, hơn nữa lại trộm của hắn một khoản không ít. Nàng lập tức thay đổi thành một bộ mặt tươi cười, nói: “Oa, Phong trang chủ, võ nghệ của ngài thật là cao cường, thật là anh minh thần võ , không có gì là không làm được a, yêu ma quỷ quái đều chạy không khỏi lòng bàn tay của ngài. . . . ”.

Phong Tĩnh Minh không muốn nghe nàng bát nháo, thần nhiên đánh gãy lời nàng, nói: ” Nhanh như vậy, chúng ta đã đuổi theo kịp, người không ngờ chứ gì?”

“Đúng vậy a. Hiệu suất làm việc của hai vị đại hiệp thật là cao a, khiến cho ta không thần phục không được.”.

Phong Tĩnh Minh không để ý tới nàng hồ ngôn loạn ngữ, nhìn Tiểu Hoa ở trong lòng nàng, nói: “Bản lĩnh của Tiểu Hoa nhà người thật không nhỏ, nhưng là, hiện tại nó không đánh rắm được nữa rồi.”

A? A a a a a? Có ý tứ gì? trên đỉnh đầu của Tô Niệm Niệm hiện lên một đồng dấu chấm hỏi nhìn Phong Tĩnh Minh, Tiểu Hoa không đánh rắm được nữa? Chẳng lẽ là do di chứng của việc bị đánh trọng thương ư ? Di chứng này cũng quá đặc biệt nha. Mặc kệ là như thế nào, hiện tại cứu Tiểu Hoa quan trọng nhất, đánh rắm không được chẳng khác nào đánh mất sự mạnh mẽ a. Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm nước mắt ngập tràn năn nỉ Trữ Bích Huyền: “Thần y, cầu ngài cứu nó!” Được rồi, ta rút cục cũng có cơ hội nói được lời kịch mắ nói này rồi, cầu ngài cứu nó! .

Trữ Bích Huyền cười bất đắc dĩ nói : “Người cho ta là bác sỹ thú y sao?”.

Tô Niệm Niệm nghẹn ngào, đúng a, Tiểu Hoa không phải người, nhưng là, nhưng là nó đang trong con nguy kịch, tựa hồ có thể nguy hiểm tánh mạng a.

Trữ Bích Huyền nhìn đáng vẻ lo lắng của Tô Niệm Niệm, cười nói: “Ta đây sẽ làm bác sỹ thú y một lần vậy”.

Thú Y. Thần y người xác định người có thể làm tốt trọng trách này chứ?

Thần y không hổ là thần y, làm bác sỹ thú y cũng có thể ưu tú như thế, trải qua sự xử lý của hắn, Tiểu Hoa rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp, ít nhất hô hấp của nó đã không hề mong manh nữa, móng vuốt vẫn có thể động một chút . .

Tô Niệm Niệm ôm Tiểu Hoa vào trong ngực, hôn vài cái, sau đó đặt nó ở trên giường, cảm thấy vô cùng mỹ mãn mà đặt móng ngồi ở kế bên.

Phong Tĩnh Minh ngồi ở bên cạnh bàn, tự nhiên mà uống trà, đợi cho Tiểu Hoa chuyển biến tốt đẹp, rốt cuộc đã đến thời điểm tính sổ, vì thế hắn không nhanh không chậm nói với Tô Niệm Niệm: “Tô cô nương, một ngày nay người chơi vui vẻ chứ?” .

“Ách, ha ha, ha ha ha ha ha.” Tô Niệm Niệm bày ra khuôn mặt tươi cười, đáp, “Không có các người ta có thể vui vẻ sao, ha ha ha a.” Hỏi vậy mà cũng hỏi, người không thấy suýt nữa ta đã đi đòi nhà mà rồi sao!

“Nói như vậy, cô nương rất nhớ chúng ta phải không ?”

“Đúng vậy, đương nhiên rồi.” Tô Niệm Niệm nói xong, thì mồ hôi mẹ mồ hôi con nhanh chóng chảy ra, dù sao vẫn cảm giác Phong Tĩnh Minh không phải là một người dễ đối phó như vậy a.

“Đúng vậy a, bởi vì rất nhớ chúng ta, cho nên muốn lấy những thứ đáng giá trên người chúng ta, rồi chạy trốn.”

Xem đi, sớm biết việc này không dễ cho qua như vậy mà, Tô Niệm Niệm thức thời đem tiền cùng các thứ này nọ đều móc ra, bỏ lên trên bàn, ngượng ngùng cười nói: “Việc đó, ta bất quá chỉ là muốn đi dạo một chút, nhìn xem phong cảnh nơi này, thuận tiện giúp các người bảo quản tiền tài.” Lời này chính nàng còn không tin a.

Phong Tĩnh Minh cũng không truy cứu nàng, chính là đem tiền thu hồi lại, nói: “Số tiền còn lại, xem như ta cho người nợ .”

Tô Niệm Niệm không phục, nói: “Ta đã cứu các người a, số tiền đó xem như phí báo đáp cho ta được không?” Nói xong, nàng liền đem tình hình lúc đó kể lại cho bọn hắn nghe, mặc dù có chút khuyếch đại, nhưng cơ bản là thật.

Phong Tĩnh Minh nghe xong lời kể của nàng, hỏi: “Người cũng người được một mùi hương kì quái?”

“Không biết là mùi gì, chắc tám phần là do một đám cướp phi chuyên nghiệp gây ra đi, dùng mê dược làm cho mọi người mê man choáng váng, sau đó mới bắt đầu giết người cướp của. Hoàn hảo ta lúc ấy phi thường anh minh thần võ.”.

Phong Tĩnh Minh đánh gãy lời nàng: “Hương khí kia xuất phát từ trên người Tiểu Hoa nhà người.”.

A? Tiểu Hoa? Đùa giỡn cái gì, Tiểu Hoa tuy là chuyên gia giải độc! Tô Niệm Niệm hồ nghi nhìn Phong Tĩnh Minh một chút, sắc, lừa gạt ai nha?

Lúc này, Trữ Bích Huyền vẫn đứng một bên không nói chuyện, bỗng nhiên chen lời vào: “Có truyền thuyết tương truyền rằng, một nhà sư du mục ở Tây Vực có nuôi một con dị thú, nghe nói con thú này có thể thả ra mùi thơm kỳ lạ khiến người khác hôn mê, Tiểu Hoa chính là con thú ấy, chúng ta bởi vì không phòng bị nên nó mới có cơ hội thả khí.”

Tô Niệm Niệm nuốt nước miếng, hỏi: “Nói vậy, nó thả mê được bằng cách đánh rắm sao?”

“Có thể nói như vậy”.

Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ tới, lúc này Phong Tịnh Minh nói Tiểu Hoa không đánh rắm được nữa, liền hỏi: “Vừa rồi Phong trang chủ nói Tiểu Hoa không thể đánh rắm, vậy làm sao bây giờ?”

“Tô cô nương xin yên tâm, tạm thời nguyên khí của nó đang bị thương, dưỡng mấy ngày sẽ tốt thôi. Chính là, “hắn nhìn Tô Niệm Niệm, đang trừng mắt nhìn mình, thì đắc ý nói, “Đến lúc đó, ta cũng đã nghiên cứu chế tạo ra giải dược để đối phó với mê dược của Tiểu Hoa rồi, nó có thả ra mùi thơm kì lạ nào, đối với bọn ta cũng không còn tác dụng nữa.”

Tô Niệm Niệm đầu tiên là nghe hắn nói Tiểu Hoa còn có thể khôi phục, trong lòng vô cùng mừng rỡ, mặt sau lại nghe hắn nói sẽ nghiên cứu chế tạo ra giải dược đối phó với Tiểu Hoa, thì không khỏi mất mát, chỉ trong nháy mắt, biểu tình trên mặt nàng đã thay đổi mấy lần, khiến cho Trữ Bích Huyền cảm thấy rất thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nhất quyết phải trở về sơn trang cho bằng được.

“Cái kia, hai vị đại hiệp, các người làm ơn nói cho ta biết, vị Thiết Đầu đại ca kia là thần thánh phương nào được không?” Tô Niệm Niệm quyết định nói lãng sang chuyện khác, thứ nhất, nàng muốn biết một chút, hiện tại tính mạng của mình có nằm trong vùng an toàn hay không, thứ hai có thể mượn chuyện này mà phỏng đoán một ít về thân phận của chủ nhân khối thân thể này, muốn biết tại sao mình lại đụng trúng phiền toái lớn như vậy, thứ ba, là dò đi lực chú ý của hai vị đại gia, tránh cho bọn họ nhớ đến chuyện nàng bỏ trốn và trộm đồ.

Trữ Bích Huyền nghe nàng hỏi như thế, đáp: “Nếu chúng ta đoán không nhầm, hẳn hẳn là chương môn của phái Huyền Băng môn, Vĩnh Mộc sơn trang. Chiếc mặt nạ kia theo như ta được biết, nó được tinh chế từ sắt ngàn năm, ở trong vô lâm, là độc nhất vô nhị. Ngoại trừ đao kiếm chặt không đứt, nó còn có một số ưu điểm lớn, đó là có thể không chế tả hòa, giúp người luyện công không bị tẩu hỏa nhập ma.”

Tô Niệm Niệm gật đầu tán thưởng: “Nhìn không ra cái mặt nạ đen què mùa kia lại có lai lịch lớn như vậy, xem ra, Vĩnh Mộc sơn trang kia, hẳn cũng rất có địa vị nha ?”

“Tất nhiên, Huyền Băng môn ở trong chốn giang hồ tương đối có thể lực, Vĩnh Mộc sơn trang kia, ngày thường làm việc hay dùng thủ đoạn độc ác, vô cùng tàn nhẫn, người vẫn ít chọc hẳn thì tốt hơn.”

Tô Niệm Niệm nhún vai bất đắc dĩ nói: “Vấn đề là ta đã chọc giận hắn rồi, hôm nay hắn còn muốn giết ta nha. Thần y a, huynh có biết ta đã làm gì đắc tội đến hắn hay không?”

Trữ Bích Huyền lắc đầu cười nói: “Ta làm sao biết được. Người trong giang hồ đều có vài phần kiêng kị đối với Huyền Băng môn cùng Vĩnh Mộc sơn trang, sao cô nương lại lớn mật đi trêu chọc hắn như thế.”

Tô Niệm Niệm lấy tay đỡ trán, thở dài: “Xong rồi xong rồi, ta chết chắc rồi”.

Phong Tịnh Minh nhìn chằm chằm Tô Niệm Niệm một hồi, đột nhiên hỏi: “Người thật sự không biết, vì sao hắn đến tìm ngươi à?”

Tô Niệm Niệm vô lực đáp: “Ta đã nói rồi mà, ta bị mất trí nhớ, hơn nữa, võ công của ta kém như vậy, làm sao dám đắc tội hắn chứ.” Tô Niệm Niệm ngưng ngưng nói với người khác rằng chính mình không có võ công, dù sao đây cũng là chốn giang hồ, không có võ công thật sự rất mất mặt a. Huống hồ nàng phát hiện mình đúng thật là không có võ công, mà không biết từ từ này trước đây có võ công hay không, vì thế đành phải tự nói dối rằng bản thân võ công kém vậy.

Tô Niệm Niệm nhìn Phong Tịnh Minh đang có vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ, lại nhìn nhìn biểu tình có một chút nghiêm túc của Trữ Bích Huyền, cẩn thận hỏi: “Hiện tại. Chẳng phải là ta đang gặp nguy hiểm hay sao?”

Trữ Bích Huyền phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Làm sao có thể, người đi theo chúng ta, sẽ không nguy hiểm”.

Tô Niệm Niệm không ngốc, làm sao vô duyên vô cớ có người làm núi cao cho mình dựa vào chứ? Vì thế nàng hoài nghi hỏi: “Hai người. Không sợ đắc tội với Huyền Băng môn sao? Không phải bọn họ rất lợi hại sao?”

“Huyền Băng môn cùng Phong Tam sơn trang vốn dĩ vẫn luôn đối đầu, thêm chuyện này nữa cũng chả sao.”

Chẳng trách, hóa ra là xuôi dòng bát mái a, trắng đen đã rõ, Tô Niệm Niệm than Phong Tĩnh Minh quá gian trá a.

Lúc này, Phong Tĩnh Minh mở miệng : “Bây giờ, chúng ta nói chuyện khác đi.”

Thế là, Tô Niệm Niệm bán mình từ giá hơn tám mươi hai lượng bạc tăng lên hơn một trăm hai lượng bạc, ngoại trừ số tiền nàng đưa cho xa phu, thì Phong Tĩnh Minh đem hết số tiền mà nàng tiêu dùng hôm nay cộng vào, còn nói muốn làm một bản khế ước mới, nói cái gì mà may mắn khi lúc trước nàng không chịu ký, buồn cười! Nếu mà cứ theo tình trạng này, chẳng phải nàng muốn chuộc thân thì càng ngày càng khó sao, Phong Tĩnh Minh người được lắm, quả nhiên là gian thương, sớm biết vậy, lúc trước lão nương trực tiếp ra tay giết người diệt khẩu, trừ bỏ hậu hoạn cho rồi, đều tại ta lòng dạ đàn bà, lòng dạ đàn bà a! Tô Niệm Niệm đau khổ liên tục vỗ ngực, nhưng nếu trời cho nàng một cơ hội nữa thì nàng vẫn lựa chọn như vậy thôi a, nàng vẫn lựa chọn cách trốn tiền, chạy trốn sau đó cứu hai tên hôn đần kia thôi, không có biện pháp a, ai biết nàng chỉ có thể bạc phận xui xẻo bị người giết, nhưng lại không có tiền đồ đi giết người a!

Tô Niệm Niệm tức giận, bất bình thay bản thân, không có cách nào, không có cách nào a, chỉ có thể để mặc cho bọn họ bài binh bố trận, đánh thì đánh không lại, chạy lại chạy không thoát, cho dù chạy thoát thì trong vòng hai mươi mấy giờ cũng bị tóm lại thôi a, mấu chốt là người ta có thể quang minh chánh đại bắt trời nàng, ai biết nàng nợ tiền người ta chứ.

Vì thế, quên đi, vẫn là đi theo cái tên biến thái kia về Phong Tam sơn trang vậy, có khi đến lúc đó lại nghĩ ra biện pháp chuộc thân cũng nên.

Phong Tam sơn trang so với trong tưởng tượng của Tô Niệm Niệm lớn hơn rất nhiều, quả thực đây chính là một công viên rừng rậm. Nơi này dựa vào núi để xây, cây tùng theo gió đông đưa, nước suối chảy róc rách, phong cảnh muốn nói đẹp bao nhiêu thì chính là đẹp bấy nhiêu. Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm khen ngợi không dứt, không thể ngờ Phong Tĩnh Minh thật đúng là biết hưởng thụ, mới chọn được nơi tốt như vậy.

Phong Tĩnh Minh nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ của Tô Niệm Niệm, nói: “Thích?”.

Trong lòng Tô Niệm Niệm xác thực rất thích, nhưng miệng lại không thừa nhận: “Nơi này phong thủy rất tốt, có vẻ thích hợp mai táng người chết.”

Phong Tĩnh Minh cũng không tức giận : “Không thể ngờ Tô cô nương thế mà còn biết xem phong thủy, bội phục a. Phía sau núi này có một khu nghĩa địa, khi nào rảnh rồi ta kêu hạ nhân dẫn Tô cô nương đi xem”.

“Khụ khụ, thế thì không cần.” Tô Niệm Niệm nói xong, đi từ từ nhảy đến bên người Trữ Bích Huyền.

Trữ Bích Huyền nghe hai người bọn họ nói chuyện, đứng ở một bên thấp giọng cười cười. Tô Niệm Niệm bất mãn, hung hăng đánh cho hấn một cái.

Sơn trang này rất lớn rất lớn, Tô Niệm Niệm đi tham quan xong toàn bộ thì bản thân có lý do tin tưởng rằng nàng mà ở một mình trong này chắc chắn sẽ lạc đường, do đó hết sức khinh bỉ Phong Tĩnh Minh, lăng phí, xa xỉ, háms tiền!

Phong Tĩnh Minh giao Tô Niệm Niệm cho lão nhân trước mặt, nói: “Lão Lục, an bài chút việc cho nàng làm”

Lão nhân khúm núm mà dẫn Tô Niệm Niệm rời đi. Tô Niệm Niệm thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, nàng còn tưởng rằng mỗi ngày phải đối mặt với cái tên biến thái Phong Tĩnh Minh chứ, xem ra không phải a, nàng có thể sống lâu thêm vài năm rồi.

Lão Lục thoát nhìn là một lão nhân hiền lành, hấn nhìn thấy vết sẹo trên mặt Tô Niệm Niệm, thì lắc đầu thờ dài, lại là một hài tử đáng thương.

Lão Lục vừa đi vừa cùng Tô Niệm Niệm nói chuyện tào lao.

“Cô nương, xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi là Tô Niệm Niệm.”

“Quê ở đâu?”

“Ách, Sơn Đông” thời điểm Tô Niệm Niệm đến trường học, nàng phát hiện ra rằng, từ xưa đến nay hầu như triều đại nào cũng đều có nơi gọi là Sơn Đông, chỉ là địa phương không giống nhau mà thôi.

Lão nhân quả nhiên tin, tiếp tục hỏi: “Trong nhà có người nào a?”

“Không có người, chết sạch.” Dù sao kiếp trước hoàn cảnh của nàng đúng là như vậy, ngay cả chính nàng cũng chết rồi nha.

Lão nhân thờ dài: “Thật là một đứa nhỏ có số khổ.”

“Chính là chính là, mạng của ta rất khổ, làm phiền Lục thúc ngài, sau này chiếu cố ta nhiều một chút.”

“Yên tâm đi, ta sẽ làm chủ cho người.”

“Cám ơn Lục thúc!” Tô Niệm Niệm mỉm cười một cái.

“Tô cô nương, người bán thân với giá bao nhiêu?” .

“Đại khái là hơn một trăm năm mươi hai lượng bạc thì phải.” Nói đến đây Tô Niệm Niệm lại nghĩ đến, việc tên biến thái Phong Tĩnh Minh lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà thừa nước đục thả câu.

Lão Lục xoay người mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tô Niệm Niệm, hỏi: “ Bao nhiêu?”

Tô Niệm Niệm bị vẻ mặt biến đổi của lão Lục mà hoảng sợ, lui về phía sau hai bước, run run đáp: “Một trăm năm mươi hai lượng bạc. giá của ta có phải rất thấp hay không? Các người sẽ không khinh thường ta chứ.”

Lão Lục lung lay tại chỗ hai cái, thiếu chút nữa té xuống, Tô Niệm Niệm vội vàng đỡ lấy hắn: “Lục thúc, người làm sao vậy, không có việc gì chứ?”

Lão Lục chậm rãi tỉnh lại, nhìn Tô Niệm Niệm khoát tay nói: “Ta không sao. Tô cô nương, người, khế ước bán thân của người là một trăm năm mươi hai lượng bạc sao?”

“Đương nhiên, ta lừa người làm gì, cũng không phải chuyện tự hào gì.”

Lão Lục nuốt nước miếng, cắn răng nói: “Tô cô nương, người có biết không, người tới trước người, nha hoàn quý nhất trong sơn trang là mất bao nhiêu tiền mua về không?” Hắn nói xong, vươn một ngón tay, kích động phun nước miếng, “Mười hai lượng bạc a, quý nhất cũng mới chỉ có mười hai lượng bạc a!”

“A? Ha ha, “ Tô Niệm Niệm nhức đầu, ngượng ngùng nói, “Hiện tại lạm phát a, tiền bị rút giá mà, một trăm năm mươi hai lượng bạc chẳng có gì lạ.”

Lão Lục lắc đầu: “Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì, lão phu sống lâu như vậy, cũng chưa gặp qua nha hoàn nào có giá một trăm năm mươi hai lượng bạc, Tô cô nương, trang chủ vì sao bỏ nhiều tiền như vậy để mua người về?”

Ách, việc này giải thích có vẻ khó khăn, Tô Niệm Niệm nghiêng nghiêng đầu, đột nhiên nhìn lão Lục nói: “Lục thúc a, người có biết cái gì gọi là tư bản gán nợ hay không?”

Lão Lục lắc đầu, tránh ra, trong lòng nói thầm, trang chủ làm sao người có thể chỉ ra hơn một trăm lượng bạc mua một nha hoàn đầu óc có vấn đề về chứ?

Phong Tam sơn trang hiện tại không thiếu người, lão Lục liền đem nàng an bài đến phòng bếp. Theo lão Lục nói, phòng bếp trong thôn trang này, cần rất nhiều người, nàng đến đây vừa vặn có thể nấu cơm cho trang chủ cùng với đồng nữ nhân của hắn. Dù sao trang chủ cần rất nhiều người hầu hạ, thêm một người thì cũng không nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trang chủ tới tận cửa khi dễ người

Xem xét kỹ giá trị khế ước bán thân của Tô Niệm Niệm, lão Lục đối với vị cô nương thoát nhìn vô cùng kỳ quái này không dám khinh thường, liền đưa nàng vào phòng bếp, an bài cho nàng làm một đầu bếp nữ. Tuy lúc ấy trang chủ không có nói rõ muốn nàng làm gì, nhưng lão Lục vẫn rất cẩn thận, không dám cho nàng làm công việc nặng, lão luôn có cảm giác, nha đầu có giá hơn một trăm lượng bạc này chắc chắn không phải là người bình thường, hiện tại nếu như hắn tiếp đón không chu đáo, chờ ngày nào đó thân phận nàng lên như điều gặp gió, hắn sẽ chết thật khó coi. Tuy hắn suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, cô nương như thế này liệu có thể lên như điều gặp gió được không. . . .

Đầu bếp nữ ở phòng bếp cũng chia nhiều cấp bậc, bởi vì Tô Niệm Niệm tuổi còn nhỏ, tạm thời là đầu bếp sơ cấp, cũng từ trong miệng mọi người, tiểu đầu bếp như nàng mới biết được. Tiền tiêu vật hàng tháng của tiểu đầu bếp là một lượng bạc, toàn bộ tiền tiêu vật hàng tháng của người làm tại phòng bếp, đều được lão đại phòng bếp Trầm đại nương nhận về mỗi tháng rồi chia cho mọi người. Tô Niệm Niệm tính toán trong lòng, mỗi tháng một lượng bạc, vậy nàng phải ở tại đây làm hơn mười năm mới có thể trả hết nợ hết sao? Dựa vào cái gì a, tiền lương nho nhỏ thu vào hiển nhiên không thể giải quyết được vấn đề gì, xem ra nàng phải nghĩ biện pháp khác.

Bất quá vẫn có một việc nữa làm cho Tô Niệm Niệm lo lắng đề phòng, nàng chui vào bếp chỉ có biết nấu cơm, sau đó là rang xào vài món ăn đơn giản trong gia đình, không biết như vậy có thể ứng phó nổi chức vụ tiểu đầu bếp hay không nữa. Nghe nói chức vị đầu bếp này cạnh tranh rất khốc liệt, cũng không biết lão Lục kia suy nghĩ như thế nào mà an bài cho nàng một công việc nơi đầu sóng ngọn gió như vậy.

Đến tổng bộ phòng bếp làm việc ngày đầu tiên, Tô Niệm Niệm liền làm quen với Ngưu Hổ, một người vạm vỡ luôn thích cười ngây ngô. Nhưng hiệu suất làm việc quả thực nhanh kinh khủng, Tô Niệm Niệm sau khi ăn vụng hai khối điểm tâm xong, thì hắn đã gánh đầy tất cả lu nước ở trong viện, Tô Niệm Niệm sùng bái a, liền kéo hắn đến một góc thuận tay đưa cho hắn mấy khối bánh hoa mai. Tô Niệm Niệm nghĩ người này, là một người có tố chất rất

siêng năng tháo vát, tục ngữ nói ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có chuyên gia, trước mắt tuy rằng Tô Niệm Niệm không đảm đương nổi cái chức vụ chuyên gia này, nhưng hiện giờ nàng gặp được tình anh trong lĩnh vực này, mặc kệ người là sản xuất máy bay hay là bán thuốc độc, nàng vẫn tránh không được mà sùng bái, sau đó là bày tỏ nỗi lòng. Thời điểm học đại học, nàng đã từng vì những người công nhân đào cống thoát nước mà sáng tác một thủ thơ bất hủ a.

Nói về Nguru Hồ, một tên đại ngốc thiện lương, chỉ số thông minh tuy rằng không cao, nhưng vẫn không thấp hơn người bình thường, chính là thiên tính người này quá thiện lương chất phác, cho nên đối với bất luận kẻ nào đều ôn hòa thân mật, có điểm rất giống đại hòa thượng phổ độ chúng sinh. Một nhóm tiêu nhân tại phòng bếp cùng nhau, cố tình khi dễ hấn, cho hấn làm công việc nặng nhọc, hơn nữa hấn cũng không có núi lớn nào để dựa, càng không có tham gia chia bè kéo cánh, vì thế Nguru Hồ làm việc tại phòng bếp luôn chịu sự xa lánh, may hấn trời sanh tính hấn vốn chất phác, cũng không so đo, huống hồ đám người kia cũng không dám làm chuyện gì khác người, vì vậy vẫn coi như an ổn vô sự. Dựa vào câu chuyện phía trên, hôm nay Tô Niệm Niệm cho hấn mấy khối bánh hoa mai, do đó làm cho hấn rất cảm động, tiêu đầu bếp mới tới này không chỉ không có đánh mắng trách cứ hấn, mà còn cho hấn điểm tâm ăn, quả nhiên bất đồng với người khác. Từ đó Nguru Hồ đối đãi với Tô Niệm Niệm càng thêm ôn hòa nhường nhịn. Cũng khác với mọi người, Tô Niệm Niệm cũng rất thích Nguru Hồ thành thật chất phác, vì thế quan hệ của hai người càng ngày càng tốt, có đôi khi còn xưng huynh gọi đệ.

Tô Niệm Niệm làm ở phòng bếp chưa đến vài ngày, liền từ tiêu đầu bếp quang vinh trở thành nha đầu nhóm lửa, sau đó từ nha đầu nhóm lửa biến thành nha đầu chẻ củi, chính thức cùng cấp bậc với Nguru Hồ làm công việc nặng của hạ nhân, có khác thì chính là Nguru Hồ có tố chất rất cường đại, mà Tô Niệm Niệm thì không có. Về vấn đề giáng chức này, Tô Niệm Niệm tự nhận, nguyên nhân không phải ở nàng, mà là do nàng đối với cuộc sống cổ đại không thích ứng nổi. Nàng rang xào món ăn gia đình quả thật có điểm lộn xộn một chút, nhưng nàng nhận thức, lúc trước cuộc sống hiện đại, mấy cái khách sạn năm sao cũng không đòi hỏi trình độ cao quá mức giống như ở đây nha. Nhưng là về công việc nha đầu nhóm lửa kia, nàng quả thật là bất lực a, đối với một người hiện đại chỉ dùng nồi cơm điện và khí ga nấu cơm như nàng mà nói, thật sự là một kỹ năng sống khó mà theo kịp a.

Vì thế, Tô Niệm Niệm lâm vào tình cảnh trở thành một nha đầu*thô dịch, cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi. Cũng may có Nguru Hồ hỗ trợ, nàng làm việc cũng không cực nhọc lắm, chỉ là nàng muốn ăn vụng ở phòng bếp thì càng ngày càng khó khăn, điều này làm cho nàng cực kỳ khó chịu. .

*công việc nặng nhọc, thô kệch, ko yêu cầu khéo léo.

Phong Tĩnh Minh ngồi ngay ngắn ở trên một chiếc ghế xa hoa, thong thả uống trà.

Trong phòng một người đang quý, cúi đầu không dám nhìn Phong Tĩnh Minh. Người này tên là Đàm Tiểu Tứ, cũng giống Tô Niệm Niệm, Nguru Hồ đều làm thô dịch tại phòng bếp. Ngày xưa hấn khi dễ Nguru Hồ, khi dễ vô cùng tàn nhẫn, sau khi Tô Niệm Niệm đến, mặc dù là một nữ tử nhu nhược, thế nhưng lại nghĩ ra rất nhiều chủ ý mà không hay, quý không biết để chỉnh hấn, nàng còn nói với Nguru Hồ chỉ làm toàn bộ công việc nặng nhọc của chính hấn và Tô Niệm Niệm ở phòng bếp, mà không bao gồm những công việc của Đàm Tiểu Tứ, khiến bản thân hấn phải tự đi làm, vì thế Đàm Tiểu Tứ trong lòng liền ghi hận đối với hai người Tô Niệm Niệm và Nguru Hồ, luôn suy nghĩ tìm cơ hội báo thù. Đàm Tiểu Tứ vốn không phải là một người lương thiện gì, bằng không Phong Tĩnh Minh cũng sẽ không tìm hấn làm nội gián, người này tư tưởng bất chính nhưng lại nhát gan sợ phiền phức, rất dễ thu mua, ở trước mặt Phong Tĩnh Minh, hấn cũng không có lá gan nói láo.

Phong Tĩnh Minh nghe xong lời kể của hấn, thản nhiên nói: “Nói như vậy, nàng cũng không có làm chuyện gì bất thường?”

Tuy trong lòng Đàm Tiểu Tứ tràn ngập oán khí, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ đáp: “Ngoại trừ cùng với Nguru Hồ khi dễ những người khác trong viện, nàng tựa hồ không có chuyện gì để làm, Nguru Hồ luôn giúp nàng làm hơn phân nửa số việc của bản thân nàng.”

“Như vậy, người lui xuống đi.” .

Đàm Tiểu Tứ không dám nhiều lời, thật cẩn thận lui ra ngoài.

Phong Tĩnh Minh buông chén trà trong tay, nhìn Trữ Bích Huyền ở bên cạnh một cái, nghi hoặc nói: “Tại sao nàng muốn quan hệ tốt với Nguru Hồ?”

Trữ Bích Huyền lắc đầu: “Có khi nàng chính là thích ở chung một chỗ với hấn, ta nghĩ nàng cũng không phải là loại người đa tâm quỷ kế.”

Phong Tĩnh Minh không cho là đúng: “Chớ nói đến việc chưa chứng thật là nàng có bị mất trí nhớ hay không, cho dù nàng đã thật quên tất cả chuyện cũ trước kia, nhưng bản tính con người thì vốn dĩ không bao giờ thay đổi.”

Buổi tối, mọi người bận bịu tại phòng bếp, đều đã tự rời đi hết, Tô Niệm Niệm thôi thúc Nguru Hồ vụng trộm chuồn vào phòng bếp. Như quy định cũ, Nguru Hồ ở bên ngoài trông chừng, Tô Niệm Niệm len vào trong phòng bếp ăn vụng. Bản thân Tô Niệm Niệm cũng không muốn làm chuyện kích thích như thế này, nhưng không có biện pháp a, nàng không ăn bữa khuya, chắc chắn nửa đêm sẽ vì đói mà tỉnh, mà Nguru Hồ, thuần túy là bị Tô Niệm Niệm ép buộc đi cùng.

Bánh bao, vịt bỏ, chân gà, trong nồi có một ít canh thừa còn nóng. Tô Niệm Niệm trong lòng mừng rỡ như điên, đưa tay trộm một ít, đang muốn rời đi, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện.

Phong Tĩnh Minh vốn dĩ không có ý định đến phòng bếp, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Hấn vừa mới tiến vào sân bếp, liền thấy một người vạm vỡ đang canh giữ ở trước cửa phòng bếp, hết nhìn đông tới nhìn tây, vẻ mặt rất bất an. Người vạm vỡ nhìn thấy Phong Tĩnh Minh, tuy rằng không biết hấn là ai, nhưng bởi vì có tật giật mình, nhìn Phong Tĩnh Minh hốt ha hốt hoảng nói: “Trong phòng. Trong phòng không có người.”

Tô Niệm Niệm ở bên trong nghe Nguru Hồ nói như thế, hấn không thể đem đầu hấn chẻ ra, xem thử bên trong rốt cuộc cấu tạo như thế nào. Hấn nói như vậy, không phải rõ ràng nói cho đối phương biết trong phòng này có người sao? Con bà nó, nhờ hấn trộm một ít đồ ăn, kết quả hấn chỉ trộm có một đồng bánh bao, nhờ hấn ở ngoài cửa coi chừng dùm, kết quả người ta còn chưa hỏi đến, hấn đã không đánh mà khai sạch bách. Không sợ địch

giống như cộp, chỉ sợ bằng hữu giống như heo, cho tới hôm nay Tô Niệm Niệm mới tường tận lý giải những chua xót ẩn chứa trong lời nói bất đắc dĩ này a a a a a Tuy rằng rất bất mãn đối với Nguru Hồ, nhưng nàng vẫn chưa quên phải tìm chỗ trốn. Chính là phòng bếp này tuy lớn, lại không có nơi nào để ẩn nấp, tìm nửa ngày, nàng rốt cuộc cũng trốn ở đằng sau đồng củi đốt, trong lòng không quên ôm theo lương thực bảo bối của nàng.

Phong Tịnh Minh nhìn lướt qua người vạm vỡ ở trước mắt này, nghĩ rằng người này chắc chắn là Nguru Hồ trong miệng Đàm Tiểu Tứ, quả nhiên đủ ngốc. Hắn gật gật đầu với Nguru H , nói: “Ta biết.” Nói xong, không hề để ý tới Nguru Hồ, lập tức đi vào phòng bếp.

Nguru Hồ mặc dù không thông minh, nhưng nhìn ra được người trước mắt này không dễ chọc, sợ hắn làm khó dễ Tô Niệm Niệm, vì thế mở ra hai tay che ở trước cửa, to gan nói: “Hiện tại phòng bếp không có người, người, người nên rời khỏi đây đi thôi.”

Ánh sáng chột lóe lên trong mắt Phong Tịnh Minh, giọng nói nghe không ra vui giận: “Người rất quan tâm người ở bên trong ư?!”

Nguru Hồ hiếm khi thông minh, trong đầu suy nghĩ, kiên định nói: “Bên trong không có người.”

Phong Tịnh Minh cũng không truy cứu đề tài trọng tâm là bên trong có người hay không có người, hắn đến gần Nguru Hồ từng bước, xem xét cặp mắt trong suốt kia, từ từ nói: “Nguru Hồ, người sợ chết không?” .

Nguru Hồ lấp bắp kinh hãi: “Người. người làm sao biết tên của ta?”

Phong Tịnh Minh khẽ mỉm cười nói: “Việc này không quan trọng. Trả lời ta, người có sợ chết hay không?”

Nguru Hồ bị nụ cười của Phong Tịnh Minh khiến cho lạnh cả người, nhất thời kinh sợ, không biết trả lời như thế nào cho tốt, hai hàm răng chỉ lấp bắp thốt ra vài chữ “Ta”..

“Nếu ta nói, người cứ ngăn cản ta, ta sẽ lấy mạng của người, người mở hay không mở?” .

“Ta, ta.” Nguru Hồ nhẩn mây, không biết trả lời như thế nào, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, nhưng là, chân hắn vẫn chưa từng di chuyển một bước. Ngập ngừng nửa ngày, hắn rốt cục mở miệng đáp, “Bên trong thật sự không có người.”

Phong Tịnh Minh gật gật đầu, nói: “Nói như vậy, người là cam tâm tình nguyện vì người ở bên trong mà sẵn sàng chết? Cái chết của người, nhưng lại chẳng giúp gì được cho nàng, giết chết người, ta có thể đi vào, cũng có thể bắt nàng.”

Nguru Hồ nghe hắn nói như thế, đột nhiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, nhất thời sốt ruột, nước mắt liền chảy ra. Hắn vừa khóc, vừa thút thít nói : “Bên trong Bên trong thật sự không có người, thật sự không có người.” .

Tô Niệm Niệm ở bên trong thật sự nghe không nổi nữa, cái tên biến thái chết tiệt Phong Tịnh Minh, dám khi dễ *nhi đồng nhợc trí! trong con giận dữ, nàng không chút nghĩ ngợi liền từ sau đồng củi đi ra, bước đến cửa phòng, túm Nguru Hồ lui ra sau lưng, sau đó dùng sức đẩy Phong Tịnh Minh, thở phì phì nói: ” Phong Tịnh Minh, người có chuyện gì cứ việc tìm ta, sao lại muốn làm trò khó xử bằng hữu của ta chứ!” .

* nhi đồng= trẻ em + nhợc trí= phát triển ko bình thường, thiếu thông minh

Nguru Hồ nghe được ba chữ ” Phong Tịnh Minh “, bùm một cái quỳ xuống đất, miệng run run rẩy rẩy hô: “Trang trang Trang trang chủ.”

Vừa rồi Phong Tịnh Minh cũng không có né tránh Tô Niệm Niệm, bị nàng đẩy một cái, lui về phía sau hai bước, rồi đứng lại. Y phục trên người hắn theo gió phất phơ, không thêm để ý tới Nguru Hồ đang run lấy bầy, giả bộ khó hiểu nhìn Tô Niệm Niệm nói: “Vừa rồi vì sao người lại muốn bằng hữu của người chần ở cửa, bản thân mình lại tránh ở trong?” .

“Ta.” Tô Niệm Niệm bị hắn nói cho nghẹn họng, hai mắt đảo tròn một vòng, lập tức đáp, “Chúng ta là đang dùng chiến thuật đánh lạc hướng, hiện tại ta không phải đi ra rồi sao.” Vừa nói, một bên kéo Nguru Hồ lên.

Nguru Hồ quỳ trên mặt đất không dám đứng lên, vụng trộm nhìn Phong Tịnh Minh. Phong Tịnh Minh cũng không nhìn hắn, chỉ khoát tay áo nói: “Người đứng lên, đi xuống trước đi.”

“Nhưng mà.” Nguru Hồ lo lắng nhìn Tô Niệm Niệm, sợ Phong Tịnh Minh khi dễ nàng.

Tô Niệm Niệm vỗ vỗ bả vai Nguru Hồ, cười ha ha với hắn nói: “Người về trước đi, loại tiểu nhân này tỷ tỷ ta đối phó được.”

Nguru Hồ nghe nàng nói như thế, liền yên tâm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thật thật giả giả nhìn không hiểu

Nhìn thân ảnh Nguru Hồ dần dần đi xa, Phong Tĩnh Minh cười châm biếm nhìn Tô Niệm Niệm nói: “Ta là loại tiểu nhân để đối phó lắm sao?”

Tô Niệm Niệm hiện tại bắt đầu bình tĩnh lại, trong nháy mắt lá gan rút nhỏ nhiều lần. Nàng nhìn bộ dáng của Phong Tĩnh Minh, biết mình tựa hồ đã chọc giận tới hần, vì thế bày vẻ mặt chân chó cười cười nói: “Trang chủ bớt giận, ta làm vậy chỉ là lập uy ở trước mặt tiểu đệ thôi”.

Trang chủ thân nhiên nói: “Tiểu đệ của ngươi hình như rất tốt với ngươi nhỉ.”.

“Nguru Hồ là người đặc biệt chất phác, đối với ai cũng đều tốt cả.”.

Phong Tĩnh Minh đứng tại chỗ trầm tư, không nói lời nào. .

Tô Niệm Niệm hỏi: “Trang chủ a, đêm hôm khuya khoắt ngài đột nhiên giá lâm phòng bếp, chẳng lẽ là vì say mê bướm bướm đêm, định vịnh thơ sao?”

Trang chủ đáp: “Ngươi tựa hồ quên mất một việc?”

Tô Niệm Niệm vẫy vẫy tay nói: “Ta chẳng phải từng nói với ngươi, ta bị mất trí nhớ, mất trí nhớ chính là cái gì cũng đều quên hết, đâu phải chỉ có một chuyện thôi đâu.”

“Là chuyện sau khi ngươi bị mất trí nhớ.”.

“Ách, ách, để cho ta nhớ lại coi. . . .” Tô Niệm Niệm gõ đầu, cẩn thận nghĩ nghĩ, bắt đầu đi lắc đầu, không biết.

Phong Tĩnh Minh đành phải nhắc nhở nàng: “Khế ước bán thân của ngươi, còn chưa đưa cho ta.”.

Dựa vào cái gì a, ta biết chắc không phải là chuyện gì tốt mà! Tô Niệm Niệm biết trong lòng lão đại rất không vui, nghĩ tới việc này trong lòng nàng liền nén giận, không đến vài ngày đã bị tư bản gán nợ còn bị người đuổi theo đòi bằng chứng, việc này người nào gặp thì cũng chẳng cao hứng nổi. Nhưng là khổ sở thì khổ sở, người trước mắt này nàng vẫn không thể trêu vào, đành phải nói: “Ta không đem theo bên người, ngày mai ta giao cho ngươi có được không?”.

“Cũng tốt, ngày mai ngươi đến thư phòng của ta đưa đi.”

Tô Niệm Niệm nhìn bản khế ước bán thân đến ngây người, Nguru Hồ bu lại, nhìn khế ước bán thân nói: “Tô cô nương, ngươi đang nhìn cái gì, mà *nhập thần như thế?”

*say mê, chăm chú

Tô Niệm Niệm lấy tay chống đầu giận dữ nói: “Nguru Hồ a, chẳng lẽ ngươi chưa ký khế ước bán thân làm người hầu bao giờ sao?”.

Nguru Hồ nở nụ cười hàm hậu, đáp: “Mọi thế hệ trong nhà ta đều làm nô ở Phong Tam sơn trang, ký khế ước bán thân làm cái gì.”

Tô Niệm Niệm nghe hần nói như thế, đột nhiên khổ sở đứng lên: “Nhiều thế hệ làm nô ư, đây chẳng phải rất thảm sao?”.

“Không có a, mọi người đều tốt với ta lắm”.

Tô Niệm Niệm đối với cái người này không thêm cái lại, dù sao thời đại bất đồng a, nơi này người thường đối việc làm hạ nhân tựa hồ không có gì bài xích, nhất là thói quen của người làm đầy tớ như hần. Nhưng Tô Niệm Niệm nàng là linh hồn thế kỷ hai mươi mốt xuyên tới đây a, không thể để bản thân bị đẩy vào vòng lẩn quẩn này được. Đột nhiên, trong đầu nàng chợt lóe ra một chủ ý, dù sao Nguru Hồ cũng không cần ký khế ước làm người hầu, hơn nữa hần ký hay không ký đều là kết quả như nhau, như vậy. . . . Nghĩ đến đây, nàng từ trong lòng ngực lấy ra một hộp mực dung để đóng dấu, cầm tay phải của Nguru Hồ lên nói: “Nguru Hồ đại ca, cho ta mượn ngón tay của ngươi dùng một chút.” Nói xong, đem ngón cái của hần dính vào mực đóng dấu, nhanh chóng điểm lên trên khế ước bán thân kia. .

Nguru Hồ mặc dù vẫn như cũ không biết giấy kia viết cái gì, nhưng tin tưởng Tô Niệm Niệm sẽ không hại hần, bởi vậy cũng không ngăn cản, cười hi hi liền đem tay đề lên. .

Phong Tĩnh Minh đang thưởng thức một bức tranh hoa và chim, thì Tô Niệm Niệm cầm khế ước bán mình kích động chạy đến. Nói tên Phong Tĩnh Minh này thật đúng là người giả vờ giả vịt a, một phòng bày đặt trang trí thi họa học đòi văn vẻ, Tô Niệm Niệm đánh giá thư phòng của hần một chút, khinh thường hừ một hơi, sau đó nhìn Phong Tĩnh Minh nói: “Phong Tĩnh Minh, ta đã đem khế ước bán thân đến rồi!”.

Phong Tĩnh Minh đem ánh mắt nhìn bức tranh hoa và chim dời đi, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Niệm Niệm một cái, cái nhìn này, Tô Niệm Niệm đột nhiên cảm giác lạnh cả sống lưng, vì thế cung kính khom người, kêu một tiếng “Trang chủ” . .

“Tại sao tới trễ như vậy?”.

“Ta. . . . Ta phải hoàn thành một số việc được giao rồi mới tới được. . . .” Đương nhiên nàng không dám nói cho hần biết chính mình ngủ thẳng cẳng cho tới khi mặt trời chiếu tới mông mới rời giường.

Nói vậy, mọi việc của người chẳng phải Ngươi Hồ đều giúp người làm sao. Phong Tịnh Minh cũng không ngốc, thân nhiên liếc mắt Tô Niệm Niệm nhìn một cái, nói: “Như vậy, trước tiên ngồi xuống uống chén trà đi.”.

“éc, a?” Tô Niệm Niệm mắt choáng váng, trong hồ lô của tiểu tử này có chủ ý gì a? Nàng không tin hắn có thể có hảo tâm như vậy, rõ ràng là kêu nàng đến đưa khế ước bán thân, một chút nữa, chẳng may hắn lại muốn làm một động tác võ thuật đẹp mắt nào để chinh phục nàng thì sao? Mặc kệ như thế nào, dù sao nên cách tên càng xa càng tốt, nghĩ đến đây, nàng cười cười nói: “Ta. Nô tỳ nào dám a, nô tỳ là tới đưa khế ước bán thân, chương môn công việc của ngài rất là bận bịu, nên nô tỳ đưa xong lập tức lui ra,.” Nói xong, Tô Niệm Niệm lấy ra khế ước bán thân đi tới gần đặt trên bàn của hắn, cười hắc hắc, lòng bàn chân xoay lại đã muốn chuồn đi .

Mới vừa đi tới cửa, thanh âm không lớn nhưng lại rất có lực uy hiếp của Phong Tịnh Minh vang lên: “Trở lại.”.

Tô Niệm Niệm lập tức xoay người, nói: “Trang chủ ngài còn việc gì cần phân phó?”.

“Vừa vặn ta đang sở hữu một bức tranh tuyệt thế, bây giờ người có thể cùng ta giám định và thưởng thức nó được không?”

Dựa vào cái gì, lão nương nhân(nhân nhin)! Tô Niệm Niệm quay trở lại đến trước bàn học của hắn, nhìn nhìn bức họa trên bàn kia, cười nói: ” Con vịt này thật khá ! Nhưng sao tác giả của bức tranh này lại vẽ cái đuôi dài như vậy a?” .

Phong Tịnh Minh kinh ngạc nhìn nhìn nàng, hỏi: “Người không biết ai là tác giả của bức tranh này à?”.

Muốn khảo nghiệm trình độ văn hóa của ta sao? Ngươi ngừng, lão nương đầu gì cũng đã tốt nghiệp đại học khoa chính quy nha. Tô Niệm Niệm nắm úp sấp xuống, cẩn thận nhìn đi nhìn lại chữ viết ở cuối góc bức tranh, ngừng đầu đáp: “Ta biết, là Tử tuyết a, tên của vị họa sĩ này thật có cá tính a.”

Phong Tịnh Minh ho nhẹ một tiếng, nói: “Người có thể lui xuống được rồi.”

Người có thể lui xuống được rồi? Ta thêm vào, đuôi cái gì mà đuôi! Tô Niệm Niệm nhún vai, nhấc chân rời đi.

“Đứng lại.” Giọng nói âm hồn bất tán lại vang lên.

Tô Niệm Niệm nổi khùng, xoay người xoa thắt lưng, cả giận nói: “Trang chủ ngài có thể nói tất cả lời của mình trong một lần duy nhất được không, tiểu nhân bề bộn còn nhiều việc chưa làm lắm!”

Phong Tịnh Minh đem khế ước bán thân kia ra cho nàng xem, nói: “Cho dù là đồ giả, người cũng nên tìm ngón tay nào đó nhỏ một chút chứ?”

Tô Niệm Niệm: “. =.”

Tô Niệm Niệm lúc này thật sự là hối hận không kịp a, lúc trước một lòng nghĩ tìm cách nào để có thể lừa gạt hắn, lại quên mất, không chú ý tới kích thước ngón tay a, ai, kẻ thông minh có thể nghĩ đến nghìn cách nhưng lưới trời tuy thưa mà khó lọt a.

Nhìn vẻ mặt lộ ra biểu tình “Việc này không thể cho qua” của Phong Tịnh Minh, Tô Niệm Niệm lau mồ hôi hột, cười nói: “Cái kia, trang chủ, ta lấy nhầm rồi, đây là bản nháp của ta, khế ước chân chính ngày mai ta mới đưa cho ngài được.”

“Không cần.” Phong Tịnh Minh nói xong, thân hình nhoáng lên một cái, liền không còn bóng dáng.

Tô Niệm Niệm chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua bên người, giật mình một cái, tiếp đó Phong Tịnh Minh hiện ra trước mặt nàng, chỉ cách nàng một bước ngắn, trong tay gơ ra khế ước bán thân kia, bất động là, lần này ở bên cạnh dấu ấn của ngón cái kia có thêm một cái dấu ấn của ngón út.

Tô Niệm Niệm mắt này choáng váng, gơ tay lên cảm lấy xem, bên cạnh đầu ngón tay cái quả nhiên có một mảnh mực đóng dấu, nàng mở to hai mắt không thể tin được nhìn Phong Tịnh Minh, ông trời a, hắn còn là người sao.

Phong Tịnh Minh nhìn biểu tình ngu ngốc của nàng, tựa hồ tâm tình tốt lắm, cười tủm tỉm hỏi: “Người còn có việc mà?”

Tô Niệm Niệm ôm đầu, sợ sệt kêu một tiếng “Quý a.”, sau đó chạy trốn không còn bóng dáng.

Nhìn bóng lưng biến mất của Tô Niệm Niệm, sự nghi ngờ trong mắt Phong Tịnh Minh càng sâu.

Lúc này, Trữ Bích Huyền đi tới, hỏi: “Sao rồi?”

Phong Tịnh Minh cau mày nói: “Ta mời nàng thưởng thức bức tranh, nàng nhìn chim công trở thành con vịt, gọi Tây tuyết thành Tử tuyết.”

Trữ Bích Huyền lắc đầu cười nói: ” Công tử Tây Tuyết nếu biết nàng xưng hô hắn như thế, chắc không thể không nổi điên giận dữ. Lúc trước nghe giang hồ đồn rằng nàng rất yêu thích bức tranh hoa điều (hoa và chim), hơn nữa đặc biệt thích bức tranh của công tử Tây Tuyết, nay lại. Nhưng mặc dù nàng có thật sự mất trí nhớ, thì bản tính trời sinh cũng không đến mức thay đổi hoàn toàn vậy chứ? Huống hồ, ngay cả chữ viết cũng không hiểu ?”

Phong Tịnh Minh gật đầu nói: “Ta cũng lo lắng điều này.”

Trong lòng hai người điều tự hiểu mà không nói ra. Nếu như Tô Niệm Niệm thực sự mất trí nhớ, như vậy có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng nếu nàng nói dối, thì khi nàng xem bức tranh của công tử Tây Tuyết sao lại tỏ ra thờ ơ như vậy, một chút cũng không giống giả vờ. Nếu nàng thật có thể nguy trang đến tự nhiên như thế, thì tâm cơ của người này thật đúng là không đơn giản. Nghĩ đến đây, trong lòng hai người Phong, Trữ đều nghi ngờ, hết sức bất an, không dám xem thường nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Gặp đại tiểu thư Phong gia

Ở Phong Tam sơn trang không đến vài ngày, Tô Niệm Niệm liền chọc phải một cái tai họa lớn. Hết thấy đều bắt nguồn từ một mỗ nữ nào đó.

Ở Phong Tam sơn trang luôn lưu truyền một câu nói, muốn bảo toàn chính mình, phải học thuộc lòng những lời này, luôn luôn nhớ kỹ nó trong đầu để cảnh tỉnh bản thân. Những lời này đại ý muốn nói rằng, chọc Phong Tĩnh Minh, người sẽ được chết ngay lập tức, nhưng nếu người chọc Phong Chi Nhi, người sẽ sống không được mà chết không xong.

Phong Chi Nhi là muội muội của Phong Tĩnh Minh, cũng là thân nhân duy nhất của hắn trên đời này. Nàng này được nuông chiều từ bé, điều ngoa thành tánh, khó tính không chịu nổi, ngoại trừ Phong Tĩnh Minh ở Phong Tam sơn trang này không có người thứ hai có thể quản thúc nàng, ngay cả đại danh đình đình thần y Trữ Bích Huyền cũng phải nhường nàng vài phần. Nàng từ khi ba tuổi đã bắt đầu mang đến tai họa cho bọn người hầu ở Phong Tam sơn trang, đến bây giờ là mười sáu tuổi, tai họa nàng mang lại chỉ có hơn chứ không có kém. Có nhiều người chịu không nổi tra tấn của nàng mà tìm cách tự sát để giải thoát, từ đó một quyển sách đầy máu và nước mắt nói về Phong Chi Nhi ra đời, vân vân. . .

Tô Niệm Niệm ở Phong Tam sơn trang cũng đã được nghe nói về cái nhân vật Phong Chi Nhi này, bất quá cũng giống như gió thổi bên tai, dù sao cũng không liên quan đến nàng, tốt nhất nàng vẫn nên thành thành thật thật sống cuộc sống của mình đi thôi, tính kế làm cách nào chạy trốn mới là chính sự (việc chính) a.

Hôm nay, thời gian Ngưu Hồ đi ra ngoài gánh nước thật lâu rồi mà còn chưa trở về. Nếu là bình thường, thời gian dài như vậy, khẳng định Ngưu Hồ đã đem tất cả nơi chứa được nước ở trong viện này gánh đầy rồi, nhưng hiện tại, từ lúc hắn đi ra ngoài, nguyên cả buổi sáng đều không thấy bóng người hắn. Tô Niệm Niệm cảm thấy không ổn, vì thế nàng đi theo con đường vẫn thường hay gánh nước để tìm hắn.

Trên đường gánh nước có đi qua một cái hậu hoa viên, Tô Niệm Niệm cũng từng vụng trộm chạy tới đó chơi đùa, ngoại trừ thực đẹp để tinh xảo ra, cũng không có cái gì đặc biệt, đi vài lần nàng liền lười đi. Lần này, đi qua cái hoa viên kia thì Tô Niệm Niệm ngấm nghe trộm được một giọng nói nũng nịu giòn vang dễ vỡ: "Đánh nữa cho ta, dám mạo phạm bổn tiểu thư, quả thực tên này không còn muốn sống nữa mà!" .

Tô Niệm Niệm tiến vào trong bụi hoa vụng trộm xem thử, chỉ thấy trong lương đình cách đó không xa, một hồng y thiếu nữ đang ngồi ở bên bàn đá, thường thức một người đang bị vài người quát roi ở dưới bậc thang. Người bị quát roi kia không phải ai khác, mà đúng là Ngưu Hồ mà nàng đang tìm!

Vừa nhìn thấy tình cảnh đó, trong lòng Tô Niệm Niệm bộc phát cơn tức giận, cũng không thèm nghĩ hồng y nữ tử kia là ai, liền nhảy ra hô lớn: "Dừng tay!"

Hồng y nữ tử kia không phải ai khác, mà đúng là tiểu ma đầu ở trong Phong Tam sơn trang, Phong Chi Nhi. Lúc này bọn người hầu ở chung quanh hoa viên đều sợ sệt vụng trộm lảng tránh Phong Chi Nhi, không ngờ rằng tự nhiên nhảy ra một tên làm tạp dịch, một nữ tử trên mặt đầy những vết sẹo rất khó coi, kêu to dừng tay với Phong Chi Nhi, làm cho bọn người hầu ở bên cạnh Phong Chi Nhi hoảng sợ. .

Lúc này, Tô Niệm Niệm đã chạy đến trong lương đình, đứng ở bên cạnh Ngưu Hồ, cả giận nói: "Hắn chọc giận gì cô, mà cô có thể dùng thủ đoạn thâm độc như vậy?"

Ngưu Hồ quỳ trên mặt đất, quần áo trên người gần như tàn tạ, lộ ra từng đám vết thương màu đỏ. Tuy rằng hắn rất đau, cũng không dám nói chuyện, trên trán lấm tấm mồ hôi hột. Lúc Ngưu Hồ nhìn thấy Tô Niệm Niệm, đầu tiên là vui mừng, sau đó lập tức lo lắng. Hắn nhìn nhìn Phong Chi Nhi, lại nhìn nhìn Tô Niệm Niệm, lo lắng nói: "Tô cô nương, cô không cần lo chuyện của ta."

Tô Niệm Niệm biết Ngưu Hồ sợ nàng chịu khổ, nhưng nhìn tình trạng thảm hại của Ngưu Hồ, nàng thật sự không thể ngồi yên mặc kệ, vừa định an ủi hắn vài câu, lại nghe thấy hồng y nữ tử nũng nịu cả giận nói: "Người quái dị, người thật to gan, không muốn sống nữa phải không?"

Bình tĩnh, bình tĩnh, bây giờ không thể tức giận được! Tô Niệm Niệm hai tay ôm lấy ngực, ra vẻ thoải mái nói: "Muốn mạng của ta, phiền người tìm cho ta một cái lý do."

"Buồn cười, ta chưa từng gặp được kẻ nào dám can đảm đưa ra yêu cầu với bổn tiểu thư."

Tô Niệm Niệm nhận ra, thế giới quan của nha đầu trước mắt này hoàn toàn hỗn loạn, quả thực bộ dáng rất kiêu ngạo, phỏng chừng nàng chính là đại tiểu thư hư hỏng của Phong Tam sơn trang, Phong Chi Nhi. Nàng cũng không muốn tốn công sức thay Phong Tĩnh Minh thi hành giáo dục gia đình, hiện tại

nàng chỉ nghĩ đến làm cách nào mới có thể thoát thân.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm nhìn Phong đại tiểu thư nói: “Nói cách khác ngươi tìm không được lý do? Không có lý do gì thì nên thả chúng ta. Đại tiểu thư vẫn là nên đi nơi khác chơi đi.” Nói xong, kéo Nguru Hồ muốn rời đi.

Phong Chi Nhi nếu khinh địch để bọn họ đi như vậy, nàng đã không phải là Phong Chi Nhi. Lúc này đây nàng nhìn hai nô tài can đảm trước mắt này muốn rời đi, liền cả giận nói: “Người tới, trói bọn họ lại cho ta!”.

Hai người đều không có võ công, một người thì bị trọng thương, mà người kia lại là thiếu nữ yếu đuối bơi vậy rất nhanh đã bị mấy người ... kia trói chặt, bị ném vào trong một *tiểu hắc ốc. Mọi người ở trong Phong Tam sơn trang trải qua vài năm đều biết, tiểu hắc ốc này là căn cứ ngược đãi tù binh của Phong Chi Nhi, từ nơi này trở ra không người nào toàn vẹn, không phải trúng độc thì là tàn phế, chịu không nổi tra tấn, liền trực tiếp tự kết liễu đời mình.

*một cái phòng bé tối đen

Tô Niệm Niệm đi trên đất, lại gần ngồi xổm bên người Nguru Hồ, loạng choạng nói: “Nguru Hồ đại ca, ngươi thế nào rồi?”

Lúc này, Nguru Hồ đau đớn đến không còn khí lực, nhưng bởi vì sợ Tô Niệm Niệm lo lắng, hắn vẫn bày ra một cái tươi cười, hữu khí vô lực nói: “Tô. Cô nương, ta. Không có việc gì, cảm ơn. Cảm ơn ngươi vừa rồi. giải thoát cho ta.”.

Tô Niệm Niệm phát hiện tình huống không ổn, Nguru Hồ nếu không tìm đại phu phòng chừng sẽ nguy hiểm tính mạng, vì thế nàng vỗ mông hét lớn: “Phong đại tiểu thư ta van cầu ngươi, làm ơn tìm đại phu cho Nguru Hồ. Thần y a, Trữ Bích Huyền a, ngươi mau tới a, Nguru Hồ là người tốt a.”.

Ngoài cửa Phong Chi Nhi vui vẻ thưởng thức Tô Niệm Niệm tru lên, đột nhiên nghe được ba chữ Trữ Bích Huyền, liền tức giận mở cửa đi vào, đẩy ngã Tô Niệm Niệm ở trên đất nói: “Đừng tưởng rằng lấy Trữ ca ca ra có thể dọa ta sợ, Trữ ca ca đối với ta rất tốt!”

Dựa vào cái gì, ngươi hiểu lầm lão nương ! Tô Niệm Niệm đương nhiên không dám nói những lời này ra, vì thế oán nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ không phải có ý này. Ngài có thể đưa vị huynh đệ này của ta đến lang trung trước hay không, hắn, hắn đã sắp không chịu nổi.”.

“Hắn một tên nô tài dê tiện, có tư cách gì khiến cho Trữ ca ca thay hắn xem bệnh chứ?”.

Con bà nó, tiểu nha đầu này óc lý giải chắc chắn có vấn đề, Tô Niệm Niệm ngăn chặn lửa giận đang nổi lên hùng hục trong lòng, nói: ” Vậy ngài có thể tùy tiện đưa hắn đến lang trung nào cũng được, chỉ cần cho hắn một ít kim sang được để chữa thương, nô tỳ van cầu ngài.”.

“Hừ, ta dựa vào cái gì phải nghe lời ngươi?”

Tiện nhân! Tô Niệm Niệm nghiêng răng nghiêng lợi trầm mặc một hồi, chủ yếu là dành thời gian không chế tâm trạng của bản thân mình. Hiện tại quan trọng nhất là tánh mạng Nguru Hồ, muốn đầu trí đúng không, ta sẽ tìm một ngày nắng đẹp tốt lành nào đó, chậm rãi bàn luận, thời điểm đó Lão Tử sẽ chính chết ngươi!

Tô Niệm Niệm vuốt giận, vuốt, nói: “Như vậy tiểu thư nói đi, bây giờ tiểu thư muốn làm sao?”

Phong Chi Nhi nói với người phía sau: “Đi, lấy thất âm côn trùng của ta ra đây.”

Người nọ thương hại nhìn Tô Niệm Niệm, cúi đầu cung kính đi ra ngoài.

Sau đó, Phong Chi Nhi cười tủm tỉm nhìn Tô Niệm Niệm nói: “Tốt lắm, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn để cho thất âm côn trùng của ta cắn một ngụm, ta liền thả ngươi, “ nói tới chỗ này, Phong Chi Nhi dừng lại một chút, chỉ chỉ Nguru Hồ, “Cùng với hắn.”

Thất âm côn trùng là con gì, Tô Niệm Niệm không biết, nhưng nghe thấy tên của nó cũng khiến cho nàng không rét mà run. Nàng do dự một chút, thật cẩn thận hỏi: “Bị Tiểu Trùng kia cắn một chút, có thể chết hay không?”

Phong Chi Nhi cười nói: “Sẽ không, làm sao có thể chứ?”

Lúc này Nguru Hồ đã đau muốn ngất đi, nếu hắn còn có một tia tỉnh táo, hắn nhất định sẽ liều mạng ngăn cản Tô Niệm Niệm, nói cho nàng biết, bị vật nhỏ kia cắn, thì sống không bằng chết, hơn nữa mọi người bị nó cắn qua, đều lựa chọn tự kết liễu đời mình.

Tô Niệm Niệm tuy không biết thất âm côn trùng là cái con gì, nhưng thấy Phong Chi Nhi nói như vậy, chỉ biết nàng ta không có lòng tốt gì, vì thế cúi đầu do dự, không biết có nên đáp ứng nàng ta hay không. .

Phong Chi Nhi lờm Nguru Hồ một cái, nói: “Không muốn coi như xong, cho hai người các ngươi cùng chết ở trong này cũng tốt.”

“Được rồi, được rồi, ta đáp ứng.” Dù sao không đáp ứng chắc chắn hai người đều phải chết, nếu đáp ứng còn có thể giữ được tánh mạng, tuy rằng bị cái con côn trùng gì gì đó cắn hậu quả thật không dám tưởng tượng, nhưng chỉ cần nàng không chết, là có thể đi tìm Trữ Bích Huyền hỗ trợ, hắn không phải xưng là thần y sao. Tô Niệm Niệm tính toán nửa ngày, nhận định rằng đáp ứng so với không đáp ứng tốt hơn nhiều lắm.

Kỳ thật thất âm côn trùng này, chớ nói Tô Niệm Niệm, cho dù là Phong Chi Nhi, Cung Trường độc trưởng lão lúc đem côn trùng này đưa cho Phong Chi Nhi, cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ về nó.

Sâu này là Cung Trường trưởng lão vài năm trước phát hiện được ở trong một nham thạch hàng năm không thấy ánh nắng, hẳn được xưng là độc trường lão, đối với sâu này lần đầu tiên mới thấy, sau đó lão bắt nó rồi đi tìm người sống thí nghiệm vài lần, phát hiện bị sâu này cắn qua toàn bộ mọi người đều xuất hiện ảo giác, đầu tiên ảo giác chỉ bình thường là bản thân họ sẽ nhớ về thứ họ thích nhất, nhưng càng về sau thì bản thân họ sẽ hình thành cảm giác sợ hãi, hoặc là lo lắng, vân vân. Mỗi người thử loại độc này trên cơ bản đều mất đi thần trí, đại bộ phận đều nổi điên rồi điên cuồng tự sát, đương nhiên cũng có ngoại lệ. Có một lần Cung Trường trói chặt một người bị trúng độc của côn trùng này, muốn nhìn thử nếu người đó không tự sát, như vậy kết quả cuối cùng của người đó là như thế nào. Kết quả người nọ chống đỡ được bảy ngày, cuối cùng đã chết. Cung Trường liên tục thử trên vài người, kết quả cũng giống nhau, vì thế đặt tên cho côn trùng này là thất âm côn trùng, bởi vì con vật này cực kỳ độc, người bị trúng độc bình thường sống không quá bảy ngày. Cung Trường lại nghiên cứu côn trùng này một thời gian, phát hiện ngoại trừ những thứ đã biết về côn trùng này rồi, cũng không có cái gì đặc biệt, bình thường cũng chỉ sản xuất ra một ít độc được để dùng, vì thế đối với Tiểu Trùng màu lam này cũng không còn quan tâm thêm nữa, chỉ dành thời gian một năm điều chế ra ba viên giải độc, rồi bỏ mặc. Sau đó vào sinh nhật mười lăm tuổi của Phong Chi Nhi, Cung Trường vốn có giao tình với cha nàng ta rất tốt, vì thế thuận tay đem thất âm côn trùng mà bản thân không cần nữa đưa cho Phong Chi Nhi làm hạ lễ, vì thế Tiểu Trùng kỳ quái này liền chuyển dời đến trong tay Phong Chi Nhi.

Cung Trường có ba viên giải độc thất âm côn trùng đều đưa hết cho Phong Chi Nhi, nhưng Phong Chi Nhi chưa có dùng qua nó lần nào. Nàng luôn luôn thích xem bộ dáng người khác nổi điên, vì thế cho thất âm côn trùng cắn người xong, liền vô cùng cao hứng đứng ở một bên thưởng thức. Muốn nàng vì vài tên nô tài dễ tiện này đưa ra giải độc? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Đương nhiên, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là, ba viên giải độc kia đã bị nàng không cẩn thận bón cho rắn ăn rồi, việc này nàng không dám nói cho bất luận kẻ nào, nhất là Phong Tịnh Minh.

Tô Niệm Niệm đương nhiên không biết lai lịch và đặc điểm cơ bản của thất âm côn trùng, trải qua cân nhắc, nàng phát hiện bị cắn so với không bị cắn có lợi hơn, vì thế đáp ứng.

Thất âm côn trùng kia dài đến một tấc, toàn thân đều màu lam, nhìn không biết là sâu gì, nhìn con sâu tỏa ra hào quang ngọc bích. Tô Niệm Niệm vừa nghĩ tới bị vật nhỏ này cắn một ngụm, cả người đều dựng thẳng tóc gáy lên. Hai chân nàng như nhũn ra, nhắm mắt lại nói: “Đến đây đi.”

Thân thể của thất âm côn trùng xuyên qua một cây nhỏ leo thẳng lên dây nhỏ phía trên, lúc Phong Chi Nhi muốn lấy nó cắn người, chỉ cần dẫn dây nhỏ đặt ở trên thân thể đối phương, rất thuận tiện, chủ ý này là do Cung Trường nghĩ ra để cho nàng vui vẻ.

Lúc này Phong Chi Nhi dẫn theo thất âm côn trùng màu ngọc bích kia, chậm rãi bò lên trên cánh tay của Tô Niệm Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hành vi kinh thiên động địa

Lúc này Phong Chi Nhi lấy thất âm côn trùng màu ngọc bích kia ra, chậm rãi bỏ vào cánh tay của Tô Niệm Niệm.

Mất thấy Tiểu Trùng kia sắp đụng vào trên cánh tay của mình, Tô Niệm Niệm đột nhiên nói: “Chờ một chút!”

Phong Chi Nhi lấy thất âm côn trùng ra, không kiên nhẫn nói: “Còn chuyện gì nữa?”

“Đại tiểu thư, bộ dáng của tiểu thư rất đẹp, thật là đáng yêu.” Ta nhìn (nhìn nhìn)!

Phong Chi Nhi đột nhiên nghe được nàng tăng bốc mình như vậy, trong lòng vô cùng đắc ý, nhưng trên mặt lại giả vờ giận nói: “Dung mạo của bốn tiểu thư, một tên nô tài hạ lưu như ngươi có quyền bình luận ư?”

“Đại tiểu thư nói rất đúng, đúng vậy a, ta cảm thấy dung mạo của đại tiểu thư chắc chắn là đẹp nhất trong vùng này.” Ta nhìn nữa!

Phong Chi Nhi nghe đến đây liền hưng trí: “Dĩ nhiên?”

“Do đó tiểu thư chắc chắn có cá tính rất hòa hiệp trượng nghĩa a, người trong giang hồ đều truyền rằng ngài là một nữ hiệp rất có cá tính, cho tới bây giờ, người đã nói là làm, mọi nguyện vọng của người khác chưa từng có việc nào người làm không được.” Không được ta sắp ới ra rồi a.

Phong Chi Nhi dương dương đắc ý nói: “Bọn họ thật sự nói như vậy ư?”

“Sao có thể giả được? Ví như chuyện này, đại tiểu thư đã đáp ứng với tiểu nhân là tìm đại phu trị thương cho huynh đệ của tiểu nhân, ngài chắc chắn sẽ làm, có phải không?”

Phong Chi Nhi cũng không ngốc, nghe xong lời của nàng, liền biết đây là nàng ta cố ý nhắc mình, vì thế cả giận nói: “Người tới, đem tên đại ngốc kia đi ra ngoài tìm đại phu, nếu trị cho hắn không hết các người cũng không cần sống nữa!”

Cuối cùng cũng không còn buồn nôn nữa, Tô Niệm Niệm thấy có vài người đến nâng Ngưu Hồ đi ra ngoài, cuối cùng trong lòng như trút được gánh

nặng. Lúc này, Phong Chi Nhi u ám nói: “Bổn tiểu thư đã đáp ứng chuyện của người rồi, nên người cũng mau đáp ứng chuyện của ta đi?”

Dựa vào cái gì, tiểu nha đầu lừa đảo này còn chưa quên được chuyện này này a, Tô Niệm Niệm phát hiện mình khó mà thoát khỏi kiếp nạn này, vì thế nhắm mắt lại vươn cánh tay ra lần nữa, hiển ngang lăm lệt nói: “Đến đây đi!”

Phong Chi Nhi liền đem thất âm côn trùng ra, lại đặt ở trên cánh tay nàng.

Sau khi cảm giác lạnh lạnh ngứa ngứa trên cánh tay qua đi, thì một chút đau đớn giống như kim đâm, tựa như trước đây bị kim tiêm chích ập đến. Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại một lát, dần dần cảm thấy bản thân mình giống như đã bước vào một gian phòng lớn rộng mở mà ấm áp, tựa như trước kia, vào một mùa đông nhưng không hề lạnh lẽo, nàng cùng ba mẹ ở trong một căn phòng lớn. Trong phòng trang trí chủ yếu là màu vàng rất ấm áp, một nhà ba người bọn họ đang hưởng thụ một bữa tối vô cùng phong phú.

Lúc này Tô Niệm Niệm thích thú đến mơ hồ, hoàn toàn bị bao phủ trong ảo giác. Nàng lôi kéo Phong Chi Nhi, cười hi hi nói: “Mẹ mẹ, cho ta đĩa rau, ta muốn ăn tôm.”

Phong Chi Nhi ở một bên cười đến ôm bụng không dậy nổi, vừa cười vừa nói với người phía sau: “Có nghe hay không, nàng ta còn kêu ta là mẹ, ha ha, ha ha ha ha.”

Tô Niệm Niệm lại hoàn toàn không biết việc này. Lúc này ở trong ý thức của nàng, mẹ nàng đang thân thiết bóc một con tôm, bóc vỏ sạch xong, đưa cho nàng. Tô Niệm Niệm tiếp nhận tôm, hạnh phúc mà ăn.

Phong Chi Nhi rút cuộc cũng cười không nổi nữa, lúc này nàng hết sức khiếp sợ, càng ngày càng sợ hãi khi thấy một màn vô cùng ghê tởm: Tô Niệm Niệm bắt thất âm côn trùng lên, rất vui vẻ mà cắn một cái, giống như thưởng thức sơn hào hải vị, chậm rãi nhai nuốt, biểu tình trên mặt vô cùng hạnh phúc. Phong Chi Nhi như bị điêm huyết đứng thẳng bất động tại hiện trường. Tô Niệm Niệm làm chuyện này khiến cho nàng quá khiếp sợ, cho nên trong khoảng thời gian hơn nửa khắc nàng phản ứng không kịp. Chờ nàng kịp hiểu Tô Niệm Niệm rút cuộc làm việc gì, Tô Niệm Niệm đã đem cả con thất âm côn trùng làm như tôm tươi ăn ngon lành.

Trong bụng Phong Chi Nhi cuộn cuộn một trận, xoay người ôm bụng nôn mửa, tùy tùng phía sau nàng cũng không còn một ai có thể chịu đựng được nữa, sợ hãi nhìn Tô Niệm Niệm, sau đó che miệng kịch liệt nôn mửa.

Ánh mắt của Tô Niệm Niệm trống rỗng ngây ngô cười, biểu tình trên mặt bỗng dần dần trở nên mất mát. Cảnh tượng trước mặt nàng tựa hồ thay đổi, căn phòng lớn ấm áp dần dần bị biến mất, nàng phục hồi lại tinh thần, trong căn phòng tối u ám, Phong Chi Nhi cùng với đám tùy tùng vẫn đang tiếp tục nôn rồi nôn.

Tô Niệm Niệm xoa xoa mắt, không nhớ được chuyện gì đã xảy ra, liền hỏi: “Các người làm sao vậy? Trúng độc hả? Làm ơn đi, bị cắn là ta nha.”.

Phong Chi Nhi nghe thấy Tô Niệm Niệm nói vậy, càng làm cho nàng phát điên lên, nhưng nàng cũng chỉ đứng một chỗ mà tức giận. Tô Niệm Niệm ăn thất âm côn trùng của nân ngon lành, sau này nàng lấy cái gì chơi bây giờ? Nghĩ đến đây, nàng càng thêm tức giận, liền nói với đám tùy tùng phía sau: “Đừng ói nữa, trước tiên móc thất âm côn trùng trong bụng nàng kia ra cho ta!”

Tô Niệm Niệm nghe lời nói khó hiểu của Phong Chi Nhi, thì liền nhảy dựng lên la làng: “Người người người các người muốn làm gì chứ, thất âm côn trùng kia sao lại có thể nằm ở trong bụng ta chứ.”

Phong Chi Nhi nghĩ cần đến việc này thì lập tức muốn điên lên, căn bản không để ý tới nàng ta đang nói cái gì, lớn tiếng nói với đám tùy tùng phía sau: “Mau móc thất âm côn trùng của ta ra!”

Tô Niệm Niệm thấy tình huống không ổn, vì thế từ trong lòng ngực lấy ra một bao gì đó vẩy lên trên mặt của Phong Chi Nhi, Phong Chi Nhi liền thét chói tai ngồi chồm hồm trên mặt đất ôm đầu mắt kêu to. Chúng tùy tùng vừa thấy đại tiểu thư gặp nguy hiểm, cũng không còn để ý đến Tô Niệm Niệm, xoay người vây xung quanh đại tiểu thư. Tô Niệm Niệm nhân cơ hội đó lòng bàn chân đi chuyển như bay, chuẩn đi.

Tô Niệm Niệm vẩy lên trên mặt Phong Chi Nhi, chính là một ít bột vôi a Nàng bình thường tự nói bản thân sống đang trong thế giới giang hồ ai ai cũng biết võ công, nhưng chỉ có nàng lại không biết, nàng nhất định phải có thứ gì đó dùng để phòng thân mới được, vì thế liền nhớ tới mấy chiêu gây hại cho trẻ nhỏ mà khoảng thời gian trước kia nàng dùng. Tuy cách gây hại này, cũng chỉ là dùng được trong lúc này, đối phó cao thủ như Phong Tĩnh Minh chắc chắn là không được, nhưng đối phó với cao thủ số hai số ba cùng với đám côn đồ, vẫn là dư sức, có hiệu quả a, hiệu quả này đương nhiên cũng tương quan với trình độ võ công của đối phương nha.

Cho nên bao vôi bột này là do Tô Niệm Niệm tỉ mỉ điều chế dùng để phòng thân, lần này nhìn đến đối phương khí thế hùng hậu, giống như tâm trạng muốn giết giặc của vua chúa, nàng liền vẩy bao phấn này về phía Phong Chi Nhi, rồi bỏ chạy. Lần này Tô Niệm Niệm có thể thực hiện được, thứ nhất là vì võ công của Phong Chi Nhi vốn không cao, thứ hai nàng đối với Tô Niệm Niệm không có một chút phòng bị nào. Bởi vậy Tô Niệm Niệm mới có thể thành công vẩy vôi phấn lên trên mặt Phong Chi Nhi, cũng mới có thể thành công hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, sau đó chuẩn mất.

Phong Tam sơn trang rất lớn, có rất nhiều địa phương Tô Niệm Niệm chưa từng đi qua, cũng có rất nhiều địa phương mà Tô Niệm Niệm chưa từng nghĩ đó là mê đạo. Hiện tại chỗ này, Tô Niệm Niệm trước kia chưa từng đi qua, tất nhiên là nàng đã lạc đường.

Tô Niệm Niệm chạy đông chạy tây cũng không biết rốt cuộc mình đã đi tới chỗ nào, nàng chỉ biết là phải nhanh chút chạy trốn cách xa Phong đại tiểu thư, nha đầu này đúng là độc ác nham hiểm không từ thủ đoạn nào, cũng may mình thông minh, bằng không có khi bây giờ nàng đã bị mổ bụng rồi. Chờ một chút, tiểu nha đầu lừa đảo kia vì sao muốn mổ bụng nàng a? Tô Niệm Niệm trái lo phải nghĩ, hình như nàng nói, muốn móc thất âm côn trùng ra? Dựa vào cái gì, thất âm côn trùng kia sẽ không thật sự ở trong bụng của nàng chứ? Bằng không sao một chút dấu hiệu trúng độc nàng cũng không

có? Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm lại nôn khan một trận, cũng không nôn ra được cái gì cả. Hiện tại không nghĩ được nhiều như vậy, việc chính bây giờ là phải mau trốn đi a.

Đi được một lúc, Tô Niệm Niệm phát hiện tựa hồ bản thân đã đi ra khỏi Phong Tam sơn trang, bởi vì nơi này, nơi nơi cỏ dại mọc thành bụi, thạch đá kỳ quái lờm chờm, không hề giống như đã được con người khai phá. Phong Tam sơn trang vốn là dựa vào núi mà xây, động yêu của Phong Chỉ Nhi xây ngay giữa sườn núi, Tô Niệm Niệm từ phòng tối trốn ra, không hề hay biết đã đi ra khỏi Phong Tam sơn trang, nàng đi bộ quanh giữa sườn núi Phong Tam sơn trang.

Tô Niệm Niệm thực sự rất sợ hãi nơi núi rừng hoang sơ, huống chi bây giờ đã là buổi chiều, nếu trước khi trời tối nàng không tìm được nơi dừng chân, như vậy nàng không bị sói cắn chết, cũng sẽ bị hù chết. Nhưng nhắc tới lối ra, ngoại trừ Phong Tam sơn trang, nàng tựa hồ nghĩ không ra chỗ nào khác để đi. Mà Phong Tam sơn trang kia, lại là nơi trăm triệu lần cũng không thể trở về a.

Vừa nghĩ tới mình có thể phải ăn ngủ nơi núi rừng hoang sơ không có chỗ để đi, Tô Niệm Niệm cũng rất uể oải, nàng nghĩ vẫn là nên xuống núi trước đã, dưới chân núi không có hổ cũng không có sói.

Đột nhiên, dưới chân Tô Niệm Niệm vấp một cái, ngã sấp xuống, sau đó trượt xuống theo độ dốc của một cái sườn núi cũng không lớn lắm.

Dựa vào cái gì, lại gặp phải chuyện này a! Tô Niệm Niệm ôm đầu nhắm mắt lại, nghĩ sao bản thân lại xui xẻo như vậy nha.

Lần này Tô Niệm Niệm có vẻ may mắn, nàng không có gặp cái cây nào, nhưng mà khi dừng lại trên mặt đất, nàng thật lâu sau mới chậm rãi tỉnh lại.

Nhìn rõ ràng mọi thứ chung quanh xong, Tô Niệm Niệm lệ nóng doanh trùng, tình tiết này quen thuộc đến cỡ nào a! Rơi vào son động, ngoài ý muốn phát hiện bí tịch, hơn nữa tình hình chung là nhân vật chính đều sẽ không chết, sau khi ra ngoài tất nhiên sẽ trở nên nổi tiếng.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm từ trên mặt đất đứng dậy, xoa chỗ đau trên người, châm lửa lên, thực may mắn tìm được một cây đuốc, sau đó, nàng bắt đầu đánh giá chung quanh son động này, đầu tiên là muốn tìm thử cơ quan gì đó, bình thường loại son động này chắc hẳn không có nhiều cơ quan, sau đó dựa theo *cơ quan mà có thể tìm được bí tịch, lại một lần nữa dựa vào nó, mà có thể đi ra ngoài? Tô Niệm Niệm hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất nghĩ, bắt đầu sờ soạng tìm kiếm cơ quan.

*dấu hiệu nhận biết

Tô Niệm Niệm một lòng tìm kiếm cơ quan, cũng không ngờ rằng chân mình lại đá trúng một thứ, nàng cúi đầu thấy, má ơi, là một người!

Tô Niệm Niệm to gan củi người cẩn thận tỉ mỉ nhìn người này. Người này là một nữ tử, sắp ba mươi tuổi, bộ dạng rất được. Nàng mặc một bộ đồ màu đen, nếu không phải có cây đuốc, Tô Niệm Niệm phỏng chừng còn không nhìn ra là phụ nữ. Người này ngồi ngay ngắn ở trên một khối đá, giống như lão hòa thượng đang ngồi thiền, không nhúc nhích. Không không không không phải là đã chết chứ? Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm không khỏi rung mình một cái, lui ra sau hai bước, không biết làm gì cho phải.

Lúc này, chỉ thấy người này làm mấy động tác vận công kinh điển giống như trong phim truyền hình võ hiệp, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt.

Hoàn hảo, không chết. Tô Niệm Niệm vỗ vỗ ngực, may mắn không thôi.

Lúc này, chỉ nghe nàng kia há mồm nói: “Người là người nào, dám đến quấy rầy việc luyện công của ta?”

Choáng váng, còn rất lợi hại. Tô Niệm Niệm vừa nghe nàng nói chuyện liền biết người này không phải là người lương thiện gì, vì thế xin lỗi nói: “Xin lỗi, ta không nghĩ rằng từ phía trên lăn xuống đây, lại vô ý quấy rầy ngài, ta, ta hiện tại sẽ đi liền.” Nói xong, Tô Niệm Niệm liền một lần nữa liền đi tới cửa động nơi mà nàng lăn xuống nằm bất tỉnh ở đó, nghĩ rằng, quên đi, không cần bí tịch nữa, ta theo đường cũ trở về thôi.

Nàng kia lại như gió di chuyển đến trước mặt Tô Niệm Niệm, cười lạnh nói: “Nếu đã bị người phát hiện, vậy đừng trách ta không lưu tình !”

Tô Niệm Niệm vừa nghe lời này nghĩ rằng hỏng rồi, muốn giết người diệt khẩu! Vì thế nhắm mắt lại kêu to: “Nữ hiệp tha mạng, ta cái gì cũng chưa thấy!”

Nàng kia lúc này đã muốn giơ chưởng lên, đang muốn một chưởng đánh lên đầu lấy mạng nhỏ của nàng, khi vừa nhìn thấy mặt Tô Niệm Niệm, thì liền buông tay xuống, nói: “Người mở to mắt ra.”

Tô Niệm Niệm run run rẩy rẩy mở mắt ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc. Trên khuôn mặt kia hiện tại nói không rõ là biểu tình gì, tựa hồ có vui có chút buồn cũng có hoang mang, vì thế Tô Niệm Niệm to gan hỏi: “Nữ hiệp, ngài không giết ta?”

Nữ hiệp cũng không trả lời nàng, chỉ hỏi: “Người không biết ta?”

Choáng váng, sao lại nhận người thân rồi, bất quá người trước mắt này xem ra lúc trước tựa hồ có quan hệ với nàng, nhận ra nàng xong mà không tính giết nàng. Sinh mệnh được đảm bảo an toàn, tinh thần Tô Niệm Niệm liền tỉnh táo lại, nói cho nàng nghe về cuộc đời bi thảm của mình: “Ta bị người bắt đi ngược đãi, sau đó bị trọng thương, mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ rõ, nữ hiệp biết ta sao? Chúng ta là bạn tốt đúng không?”

“Bạn tốt?” Nữ hiệp bị nàng hỏi như vậy thì cũng sờ, lập tức mỉm cười nói, “Đúng vậy a, chúng ta là bạn tốt.”

Xem đi, quả nhiên là bạn tốt! Tô Niệm Niệm mừng rỡ trong lòng, nói: “Vậy thì tốt quá, ta hiện tại tên là Tô Niệm Niệm, không biết nữ hiệp xưng hô như

thế nào?”

Nữ hiệp đáp: “Ta họ Nguyễn.”

“Ha, thì ra là Nguyễn tỷ tỷ?” Tô Niệm Niệm kéo tay Nguyễn tỷ tỷ, cười ngọt ngào với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Trang chủ vừa xuất hiện kịch bản liền bị đảo ngược.

Tô Niệm Niệm ở trong sơn động nhỏ bé cùng trò chuyện với Nguyễn tỷ tỷ, thông qua cuộc nói chuyện phiếm nàng biết được đại khái Nguyễn tỷ tỷ là một nhân vật như thế nào. Vị Nguyễn tỷ tỷ xinh đẹp trước mắt này có thể nói là một cao nhân thể ngoại, bằng hữu của nàng không nhiều lắm, Tô Niệm Niệm xem như là một trong số đó. Hơn nữa vì Nguyễn tỷ tỷ là cao nhân thể ngoại, cho nên bây giờ ở trên giang hồ nàng rất thần bí, cũng không có nổi danh gì, người có thể nhận ra nàng ở trong giang hồ ít ỏi tới mức đếm được trên đầu ngón tay. Tô Niệm Niệm chỉ biết chung chung về tỷ ấy như vậy, về phần tình huống cụ thể ra sao, nàng cũng lười hỏi, dù sao người ta cũng là thể ngoại cao nhân, bảo trì yếu tố thần bí là chuyện dĩ nhiên rồi. Đương nhiên, cả việc tại sao hai người bọn họ lại biết nhau, nàng càng lười hỏi hơn, dù sao nàng cũng không phải chân chính là cô ấy.

Tất nhiên, cũng có chút vấn đề nàng cần phải hỏi rõ ràng. Ví dụ như, tên thật của nàng là gì, xuất thân từ môn phái nào, lại ví dụ như, nàng ở trên giang hồ có ai là kẻ thù, nhất là hỏi về vị Thiết Đầu đại ca kia, còn có Phong biến thái.

Câu trả lời của Nguyễn tỷ tỷ làm nàng thực thất vọng, nàng nói bọn họ kỳ thật cũng bất ngờ có duyên gặp qua vài lần, nàng không biết rõ hoàn cảnh của Tô Niệm Niệm lắm, cũng không biết nàng xuất thân từ môn phái nào, về phần vì sao nản đặc tội với Vịnh Mộc sơn trang đại danh đỉnh đỉnh, và một người khác cũng đại danh đỉnh đỉnh là Phong Tĩnh Minh, Nguyễn tỷ tỷ cũng nói không biết gì, lý do duy nhất có thể là xui xẻo a. Tuy rất thất vọng, nhưng lý do “Xui xẻo” này, nói thật là đúng a, nghĩ về một đồng sự việc nàng gặp phải trước kia, dùng một tính từ “Xui xẻo” để giải thích thật là hợp lý nhất, nghĩ vậy, Tô Niệm Niệm cũng lười không tìm hiểu mấy chuyện này nữa, nghĩ rằng đã xui xẻo như vậy thì bỏ qua cho khỏe.

Mặc khác, thu hoạch khiến cho nàng vừa lòng nhất đó là nàng đã biết tên của thân thể này lúc trước, kêu là Tô Tiểu Loa. Hóa ra nàng cũng họ Tô a, có phải họ Tô đều xui xẻo như vậy hay không.

Ở trong sơn động cùng Nguyễn tỷ tỷ đợi khoảng hai canh giờ, thì Tô Niệm Niệm nghe được ở bên ngoài có người gọi tên của nàng, hơn nữa có vẻ không chỉ là một người gọi.

Xong đời, người của Phong Tam sơn trang đã tìm tới cửa rồi, làm sao bây giờ, nàng ngược đãi ma đầu đại tiểu thư của bọn hắn, nếu như bị bọn họ bắt về, có thể sống sót mới là kỳ tích, hơn nữa, cho dù có sống, cũng là sống không bằng chết a.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm lo lắng bắt đầu tìm nơi ẩn nấp ở trong sơn động rồi ngồi xổm xuống, bộ dạng này, có lẽ là thê sống thê chết cũng không chịu ra!

Nguyễn tỷ tỷ cười nói: “Cô nương đi đi, bọn họ sẽ không gây khó dễ cho cô đâu.”

Tô Niệm Niệm lắc đầu như trống bỏi: “Nói sai rồi, nha đầu Phong Chi Nhi kia, không ăn tươi nuốt sống tôi mới làm tôi thất vọng a!”

Nguyễn tỷ tỷ vừa lắc đầu cười vừa xách nàng đứng lên, nói: “Phong Tĩnh Minh sẽ là chỗ dựa cho cô.” Nói xong, “Vèo” một cái, đã ném Tô Niệm Niệm ra khỏi cửa động.

“A.” Tô Niệm Niệm sợ tới mức nhắm mắt lại, đúng là quá kích thích mà.

Cửa động vốn không lớn, nếu lỡ chẳng may bay lên đụng phải mấy khối đá chung quanh, chắc chắn lúc đó người của Phong Tam sơn trang sợ rằng cũng chỉ tìm được một khối thi thể, Phong Chi Nhi liền bớt được một việc.

Tô Niệm Niệm nhắm chặt hai mắt bất đắc dĩ nghĩ chính mình có thể chết một kiểu thảm thiết nhất, còn chưa nghĩ xong, nàng phát hiện mình đã ngừng lại rồi.

Tô Niệm Niệm cẩn thận mở to hai mắt, nhìn mặt đất yêu thương a, nàng rốt cuộc đã an toàn rồi!

Xem ra Nguyễn tỷ tỷ này thật đúng là một cao thủ trong lĩnh vực ném người a, độ cân bằng, độ mạnh yếu lớn nhỏ vừa vặn, quả thực giống như diễn xiếc vậy, không, so với diễn xiếc còn chuẩn hơn, người diễn xiếc, đều thể hiện trong tình trạng rất an toàn a!

Nghĩ đến việc mình có một bằng hữu cao thủ như vậy, tâm tình Tô Niệm Niệm thật là tốt, từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ đất trên người, rồi nàng bắt đầu đi về hướng Phong Tam sơn trang. Tiếng gọi xung quanh vẫn liên tiếp, trong lòng nàng biết Nguyễn tỷ tỷ không hy vọng sơn động kia bị người không

liên quan phát hiện, vì thế chính mình nên đi cách xa sơn động này một chút, nằng đi đến một tảng đá lớn rồi nằm xuống, lớn tiếng kêu lên: “Người tới a, cứu mạng a.”

Hô chưa được vài tiếng, liền có một nhóm người cầm đuốc chạy tới, kích động nhìn Tô Niệm Niệm nằm trên tảng đá, cướp lời nói: “Tô cô nương, cô không sao chứ?”

Tô Niệm Niệm liếc mắt vụng trộm nhìn nhìn mấy người này, cũng chưa gặp qua, xem chừng là người có võ công, phỏng chừng là cơ cấu bạo lực trong Phong Tam sơn trang. Nàng cau mày, ôm ngực nói: “Tôi. Khụ khụ. Tôi không sao.”

“Tô cô nương, mời theo chúng tôi dời bước trở về sơn trang, trang chủ muốn gặp ngài.”

Tô Niệm Niệm nghi hoặc nói: “Không phải Phong Chi Nhi, không phải, Phong đại tiểu thư phái các người tới sao?”

Người nọ kính cẩn nói: “Tôi là do trang chủ phái tới tìm kiếm cô nương.”

Tô Niệm Niệm đối với bộ dạng khách khí của bọn họ thực là hưởng thụ, vì thế cố ý chối từ nói: “Tôi không quay về đâu, Phong Tam sơn trang to như vậy, cũng không thể giữ được tôi.”

Ai ngờ nàng chưa nói dứt lời, toàn bộ đám người kia đã rầm rầm quỳ xuống, mặc dù nói chuyện vẫn kính cẩn như cũ, nhưng trong giọng nói còn bỏ thêm chút thành phần năn nỉ: “Cô nương, trang chủ hạ lệnh, sống phải thấy người, chết phải. Nếu cô nương không theo chúng tôi trở về, tánh mạng chúng tôi cũng khó bảo toàn, xin cô nương hãy rù lòng nhân từ.”

Mấy người ở phía sau cũng đồng thanh nói: “Rù lòng nhân từ!”.

Tô Niệm Niệm bị bọn họ làm cho run run một chút, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay nói: “Được lắm được lắm, ta trở về là được chứ gì. Bất quá ta bị trúng độc, không đi được, các người tìm ai đó công ta.” trúng độc cũng là một lý do chính đáng, bọn người trước mắt này khách khí với nàng như vậy, khiến cho trong lòng nàng nghĩ thầm, không biết sau khi trở về Phong Tĩnh Minh cái tên biến thái kia sẽ tra tấn nàng như thế nào đây, dù sao nàng cũng bị thất âm côn trùng cắn qua, giả dạng bị trúng độc tranh thủ sự đồng cảm, có thể tên kia sẽ tha thứ cho nàng, đến lúc đó nếu cần có thể làm một bộ dáng” người yếu nhận tội“, có khi việc này có thể bỏ qua, chính là về sau làm sao ứng phó với đại tiểu thư biến thái Phong Chi Nhi kia đây, đây đúng là một nan đề lồng thêm một nan đề, thật khó giải a.

Một người cao to khom người xuống, cung kính công Tô Niệm Niệm ở trên lưng, cung kính đi về sơn trang.

Ba người Phong Tĩnh Minh, Trữ Bích Huyền, còn có Phong Chi Nhi, ung dung ngay ngắn ngồi ở trong đại sảnh, Tô Niệm Niệm về khiến cho ba người đều có biểu tình khác nhau, trong lòng Phong Tĩnh Minh cảm thán nữ tử này quả nhiên có chút gan dạ sáng suốt, Trữ Bích Huyền lại chau mày tự hỏi làm sao có thể trị độc thất âm côn trùng trên người nàng, biểu tình hay nhất phải kể tới Phong Chi Nhi, hai con mắt của nàng vẫn hơi sưng đỏ như cũ, hiện tại nhìn thấy Tô Niệm Niệm, hận không thể đi qua trực tiếp bóp chết nàng.

Tô Niệm Niệm bị đặt trên ghế, ngượng ngùng nhìn ba người tai to mặt lớn ở Phong Tam sơn trang kia, vẫy vẫy tay nói: “Hi, đã lâu không gặp.”

Phong Chi Nhi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Tô Niệm Niệm một cái, miệng thốt ra hai chữ: “Tiện nhân!”

Phong Tĩnh Minh đột nhiên lớn tiếng quát bảo nàng ngưng lại: “Chi Nhi! Càng ngày càng hồ nháo! Thất âm côn trùng kia cho muội là dùng để khi dễ người khác à?”

Phong Tĩnh Minh thế mà lại không có tìm mình gây phiền toái, mà còn trực tiếp giáo huấn Phong Chi Nhi, mặc kệ hẳn là thiệt tình hay giả ý, tóm lại đây là một cơ hội tốt, vì thế Tô Niệm Niệm từ trong ánh mắt nặn ra hai giọt nước mắt, thê thảm thê thảm nói: “Phong trang chủ a, ngài phải làm chủ cho tiểu nữ a, hu hu hu.”..

Phong Tĩnh Minh cùng Trữ Bích Huyền nhìn cái bộ dạng này của nàng thì đều sững sốt, thần sắc trên mặt của Phong Tĩnh Minh dịu đi một chút, nói: “Chi Nhi còn nhỏ, người đừng để trong lòng.”

Trữ Bích Huyền cũng ngạc nhiên bởi thần trí thanh tỉnh của Tô Niệm Niệm, một chút cũng không giống bộ dáng bị trúng độc, liền hỏi: “Tô cô nương, cô cảm thấy không khỏe sao?”

Tô Niệm Niệm mới nhớ tới mình bây giờ là người trúng độc, vì thế khụ hai cái, nói: “Tôi. Cái kia. Trúng độc, huynh xem, tôi còn nhờ người khác công trở về nè.”

Sự nghi hoặc trên mặt Trữ Bích Huyền càng sâu, hần đứng dậy đi đến trước mặt Tô Niệm Niệm, cầm lấy cổ tay của nàng lên, chẩn đoán bệnh.

Tô Niệm Niệm bây giờ không còn nhàn rỗi nữa, từ trước người Trữ Bích Huyền, nàng lộ ra cái đầu nhìn về phía Phong Chi Nhi, chỉ thấy Phong Chi Nhi hiện tại hận không thể dùng ánh mắt trực tiếp lăng trì nàng. Tô Niệm Niệm rất đắc ý, bắn một ánh mắt làm cái mặt quý về hướng Phong Chi Nhi, Phong Chi Nhi tức giận đến hung hăng vỗ bàn một cái, ánh mắt đỏ tươi giống như muốn ăn thịt người vậy.

Hết thấy chuyện này, đều bị Phong Tĩnh Minh thu hết vào trong mắt.

Trữ Bích Huyền trầm tư một hồi, lo lắng nói: “Tô cô nương, cô nương nhờ ăn thất âm côn trùng, nên độc của thất âm côn trùng đã được giải rồi, nhưng mà, tựa hồ cũng bởi vậy mà cô nương trúng một loại độc khác.”

“Cái gì, tôi ăn thất âm côn trùng?” Tô Niệm Niệm sợ hãi, cúi người muốn nôn, nhưng mà nàng đột nhiên nghĩ đến một việc khác, vì thế một lần nữa nhéo Trữ Bích Huyền hỏi: “Huynh nói mau, tôi thật sự bị trúng độc? Trời ạ, có thể chết không?”.

Trữ Bích Huyền lắc đầu nói: “Mạch tượng tuy rằng quý dị, nhưng tạm thời sẽ không nguy hiểm cho tánh mạng, bất quá về lâu dài, ta cũng không nắm chắc.”

Tô Niệm Niệm ngốc vù vù, đây là cái gì nha, ta trêu ai chọc ai a.

Trữ Bích Huyền ở một bên an ủi nàng nói: “Tô cô nương người yên tâm, ta nhất định mau chóng giúp cô nương điều chế ra giải dược.”

Tô Niệm Niệm giống như túm được một nhánh cây cứu mạng, bắt được Trữ Bích Huyền: “Thần y a, tánh mạng của tôi phó thác cho huynh!”

Trữ Bích Huyền bị nhiệt tình của nàng làm cho hoảng sợ, ngượng ngùng gật gật đầu.

Lúc này, Phong Chi Nhi đột nhiên nói: “Loại tiện nhân này, chết một trăm lần cũng xứng đáng!”

Tô Niệm Niệm cười tủm tỉm khiêu khích nói: “Đáng tiếc ta một lần cũng không chết được, chỉ sợ người nào đó bị tức chết một trăm lần!”

Trữ Bích Huyền lời kéo Tô Niệm Niệm, khuyên nàng câm miệng.

Lúc này, Phong Tĩnh Minh uy hiếp Phong Chi Nhi nói: “Chi Nhi, muội lại hồ nháo gì vậy, một tháng này không cho phép ra ngoài!”

Phong Chi Nhi không chịu nói: “Vì một người quái dị mà ngay cả muội muội cũng không để ý sao?” Nói xong, cũng không thèm chờ câu trả lời của Phong Tĩnh Minh, đã giận dỗi chạy ra ngoài.

Trữ Bích Huyền bắt đầu dĩ lại hơi trách cứ Phong Tĩnh Minh, rốt cuộc vẫn đuổi theo.

Tô Niệm Niệm lại phát hiện một đại lục mới: Phong Tĩnh Minh, Trữ Bích Huyền, Phong Chi Nhi Tam giác tình yêu? Thế giới này thật đúng là hỗn loạn a.

Tô Niệm Niệm thâm ý sâu sắc nhìn thoáng qua Phong Tĩnh Minh, rất có thể nha.

Lúc này, Phong Tĩnh Minh nói với nàng: “Người về nghỉ ngơi trước đi.”

“Ta.” Ta làm bộ trúng độc, đi không nổi a.

Phong Tĩnh Minh rất thiện tâm hiểu ý liếc mắt nhìn nàng một cái, Tô Niệm Niệm nghĩ hần muốn gọi người cổng nàng đi ra ngoài, nhưng mà hần lại đi tới, khom người, ôm lấy nàng.

Trái tim của Tô Niệm Niệm giống như đang treo lơ lửng đung đưa trong gió vài cái, lập tức nói: “Trang chủ ngài thật sự là tri kỷ a, ta đột nhiên phát hiện, bệnh của ta đã khỏi rồi, hiện tại có thể tự đi rồi.”.

Trang chủ im lặng một hồi, nói: ”Nha đầu Chi Nhi kia không hiểu chuyện, người chịu thiệt thòi rồi.”.

“Ha ha, trang chủ sao lại nói vậy. . . .” Nàng đâu chỉ là không hiểu chuyện, quả thực chính là tiểu ma đầu biến thái!

“Người không cần lo lắng, về sau nàng sẽ không gây khó dễ cho người.”

“Trang chủ a, ngài thật đúng là không hiểu muội muội ngài.”nói đùa, nàng làm sao có thể không gây khó dễ ta, làm sao có thể, làm sao có thể a!

Trang chủ đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm trầm giống như hồ nước vào ngày thu, Tô Niệm Niệm nhìn đôi mắt kia, trái tim thiếu chút nữa nhảy đến cổ họng. Quả nhiên trên đầu chữ sắc có một con dao, mới đó đã khiến cho nàng đầu vàng mắt hoa rồi.

Sau đó, trang chủ nói: “Chính là vì hiểu nàng, mới không cho nàng ấy có cơ hội gây khó dễ cho người.”

A ha?

Trang chủ không để ý tới nghi hoặc của nàng, tiếp tục nói: “Người sẽ ở bên người ta.”

Tô Niệm Niệm đột nhiên từ trong lòng hần nhảy xuống, hai tay che ngực lui về phía sau từng bước, cảnh giác nói: “Đùa giỡn cái gì, bản cô nương bán nghệ không bán thân!”.

Mấy đường sọc dọc nhanh chóng xuất hiện trên mặt Phong Tĩnh Minh, hần xấu hổ khụ một tiếng nói: “Cho dù người muốn bán, ta cũng không muốn mua.”

Tô Niệm Niệm có một loại xúc động muốn tát trên mặt hần: “Người đang gián tiếp nói ta xấu sao?”

Phong Tịnh Minh cũng không che dấu: “Không phải gián tiếp, mà là trực tiếp.”

Ngay lúc Tô Niệm Niệm sắp bùng nổ, thì một giọng dễ nghe ở sau lưng nàng vang lên: “Phong lang, một ngày này chàng ở nơi nào vậy, thiếp rất nhớ chàng a.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bay lên làm nha hoàn đứng đầu

Tô Niệm Niệm đang nói chuyện với Phong Tịnh Minh, thì nghe ở phía sau có tiếng người nói: “Phong lang, một ngày nay chàng ở nơi nào vậy, thiếp rất nhớ chàng a.”

Giọng nói kia giống như kẹo đường, vừa ngọt vừa mềm, Tô Niệm Niệm nghe xong có cảm giác như tất cả xương cốt đều mềm nhũn theo, huống chi là Phong Tịnh Minh?

Nhưng phản ứng của Phong Tịnh Minh lại nằm ngoài dự kiến của Tô Niệm Niệm, chỉ thấy khuôn mặt hắn nghiêm khắc lại, lạnh lùng nói: “Nàng tới đây làm gì?”

Tô Niệm Niệm xoay người nhìn lại, nhất thời nước miếng rớt xuống, mỹ nữ a mỹ nữ, đây mới chân chính là mỹ nữ a! Chỉ thấy cô gái trước mắt này, dáng người cao gầy, eo nhỏ như dương liễu, dáng người giống như thiên nga trắng kiêu ngạo mà hoàn mỹ. Nói đến khuôn mặt nàng kia, một đôi mắt quyến rũ tỏa sáng, mũi cao thẳng, môi hồng nhuận gợi cảm, da thịt trắng nõn hồng hồng vô cùng mịn màng, quả thực là hoàn mỹ a hoàn mỹ. Tô Niệm Niệm thấy mỹ mạo của nữ nhân này thì bản thân giống như bị súng bắn liên thanh, rồi chỉ trong nháy mắt ngã cái rầm. Cũng may chính mình không phải là nam nhân a.

Phong Tịnh Minh nhìn thấy phản ứng của Tô Niệm Niệm thì nổi nóng, hắn nặng nề vỗ một cái lên đầu Tô Niệm Niệm, nói: “Đừng dùng ánh mắt mê đắm này mà nhìn nữ nhân của ta.”

Tô Niệm Niệm kịp thời phản ứng, gãi đầu ngượng ngùng nhìn Phong Tịnh Minh cười hi hi.

Mà mỹ nữ kia nghe bốn chữ “Nữ nhân của ta” thì rất là vừa lòng, hai má ửng đỏ, cúi đầu mỉm cười, cất giọng tinh tế nói: “Phong lang không nên tức giận, vị muội muội này không phải cố ý.”

Phong Tịnh Minh miễn cưỡng nói với mỹ nữ kia: “Nàng lui xuống trước đi, ta còn có chuyện phải làm.”

Mỹ nữ nghiêng người cúi chào, nói “Vâng”, rồi lui xuống.

Mà Tô Niệm Niệm nhìn thân ảnh đi xa của mỹ nữ kia, lại phát hiện ra một việc trọng đại. Đối xử với một lão bà mỹ nữ như vậy, biểu hiện của Phong Tịnh Minh thật không ngờ rất lạnh nhạt nha, vì sao? Vì sao? Còn có thể vì sao a? Bởi vì hắn là tên đồng tính chân chính a!

Tô Niệm Niệm xoa xoa cằm, làm vẻ cười cười, Phong Tịnh Minh đối với bộ dáng rất kỳ quái này của nàng, thì liền nheo nheo khuôn mặt nàng nói: “Ngươi làm vậy là sao?”

Tô Niệm Niệm hất tay hắn ra, ai oán nói: “Tuy giới tính của ngươi có vấn đề, nhưng trên nguyên tắc nam nữ thụ thụ bất thân ngươi hẳn là nên chú ý một chút chứ?”.

Phong Tịnh Minh nghi hoặc nói: “Giới tính là cái gì?”

“Chính là, éc, “ Tô Niệm Niệm nghĩ một chút, phỏng chừng nếu mình nói thẳng ra, có khả năng hắn thẹn quá hóa giận giết chết mình cũng nên, vì thế khoát tay nói, “Quên đi, không thèm nghe ngươi nói nữa, tóm lại ngươi không nên động một tí liền chạm vào ta, ta cũng không muốn làm chuyện có lỗi với bạn trai tương lai của ta đâu a!”

Phong Tịnh Minh khinh thường: “Lời này chờ ngươi chuộc thân được rồi hãy nói sau.”

Dựa vào cái gì, không mở nắp thì ai mà biết trong bình có gì chứ! Tô Niệm Niệm ổn định lại sự tức giận trong lòng, chuyển chủ đề nói: “Mỹ nữ kia chính là tiểu thiếp ngươi mới cưới về ư? Hình như gọi là. Tề Khanh? Tên này thật đúng là rất nam tính a.”.

Phong Tịnh Minh tựa hồ rất không nguyên ý nhắc tới mỹ nữ kia, thần nhiên đáp: “Ngươi quản nhiều việc lắm rồi đấy.”

“Được thôi, tốt lắm, mặc kệ mặc kệ, không liên quan gì đến chuyện của ta. Như vậy, hiện tại ta làm gì đây?”

“Đi theo ta.” Phong Tĩnh Minh nói xong, xoay người bỏ đi.

Ếc? Tô Niệm Niệm kinh ngạc, lập tức bước nhanh đi theo.

Cách đó không xa ở phía sau một cây tùng đang nở hoa, Tề Khanh đứng dậy, nhìn bóng lưng Tô Niệm Niệm, trong mắt chợt lóe hàn quang rồi nhanh chóng biến mất.

Tô Niệm Niệm rất nhanh từ một tên tạp dịch ở phòng bếp trở thành nha hoàn bên người của Phong Tĩnh Minh, chuyện này ở Phong Tam trong sơn trang từ xưa đến nay chưa từng có. Ở trong mắt người khác, Tô Niệm Niệm quả thực giống như đã bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, nhưng Tô Niệm Niệm lại tỏ vẻ không vui chút nào, không có biện pháp a, không đi theo Phong Tĩnh Minh, không chừng ngày nào đó nàng sẽ bị Phong Chi Nhi chinh cho sống không nhận ra người, chết không nhận ra xác luôn nha.

Tô Niệm Niệm nhìn Ngưu Hổ, thân thể hắn đã tốt lên nhiều rồi, khôi phục rất nhanh, Tô Niệm Niệm coi như là yên tâm. Ở tại phòng bếp, trong đầu Tô Niệm Niệm liền nảy ra một ý hay. Nàng làm vẻ mặt tự cao tự đại ở trong phòng bếp phát động cảnh cáo với mọi người xung quanh, công bố Ngưu Hổ bây giờ là người của nàng, nếu ai dám khi dễ hắn, thì tức là không nể mặt Tô Niệm Niệm nàng, không nể mặt Tô Niệm Niệm nàng, thì tức là không nể mặt trang chủ, như vậy các người chờ bị trang chủ bóp chết đi.

Đương nhiên, tuy tất cả mọi người cảm thấy Tô Niệm Niệm đã bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, nhưng lại nói đến vị trí này cũng thực làm cho người ta sợ hãi, vì sao? Tô Niệm Niệm từng nghe một đầu bếp nữ thiện lương nói, nha đầu bên người trang chủ thường xuyên thay đổi, sẽ không dừng lại, bởi vì nha hoàn ở bên cạnh hắn, luôn chết một cách thần bí. Không có biện pháp a, ai biểu trang chủ là người rất háo sắc, nha hoàn bên người hắn đều phải rất xinh đẹp, sao có thể không lọt vào tầm mắt ghen tị của vài vị phu nhân chứ .

Tô Niệm Niệm sau khi nghe được điều này thì rất an tâm, mấy nha hoàn chết trước kia đều rất xinh đẹp, hiện tại nàng không những không xinh đẹp, mà lại còn rất xấu xí, hẳn là sẽ không có vấn đề gì đi.

Dù sao mặc kệ như thế nào, Tô Niệm Niệm cũng chính thức trở thành nha hoàn tân nhiệm(đảm nhiệm chức vụ mới) . .

Công tác của Tô Niệm Niệm đối với người bình thường mà nói rất là đơn giản, nhưng đối với” một người có suy nghĩ vô cùng hiện đại hóa” như Tô Niệm Niệm, tất nhiên không đơn giản . .

Trang chủ muốn viết chữ, Tô Niệm Niệm đến mài mực.

Trước kia xem ở trên tivi người ta thường đem mực tàu mài ra mực nước, thoát nhìn cũng không khó. Tô Niệm Niệm bỏ thêm một ít nước vào trong nghiền mực, vẽ liên tiếp các vòng tròn lên nghiền mực làm bằng đồng, không ngờ, dùng khí lực lớn quá, làm mực nước bay ra ngoài.

Sau đó Phong Tĩnh Minh nhìn bộ quần áo màu trắng thêu hoa phong lan của mình xuất hiện từng đóa hoa mai màu đen, thì liền nói với Tô Niệm Niệm: “Khẩu trừ một tháng tiền tiêu vặt.”

Trang chủ khát nước, liền lay tỉnh Tô Niệm Niệm đang nằm ở trên ghế ngủ ngon lành: “Lấy một ly trà đến đây.”

Tô Niệm Niệm không kiên nhẫn đứng dậy, chỉ chốc lát đã bùng lên một ly trà, đặt ở trước mặt Phong Tĩnh Minh.

Phong Tĩnh Minh bất mãn nói: “Lần sau ngươi phải chủ động châm trà, không cần chờ ta khát mới đi lấy rõ chưa.”

Mặc kệ đại gia ngươi, lão nương sẽ không thêm hầu hạ ngươi nữa đâu! Tô Niệm Niệm nói thầm trong lòng, đương nhiên ngoài miệng không dám nói.

Phong Tĩnh Minh uống một ngụm trà, cau mày nói: “Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, nước tráng trà lần thứ nhất phải bỏ đi.”

Tô Niệm Niệm không nói gì.

Trang chủ hơn nửa đêm từ bên ngoài trở về, mở cửa phòng Tô Niệm Niệm, tuyên bố muốn ăn canh hạt sen. Tô Niệm Niệm trong lòng buồn bực, đã trể thế này mọi người trong phòng bếp đã đi ngủ hết rồi, ta đi nơi nào lấy canh hạt sen cho ngươi chứ?

Trang chủ không cho là đúng nói: “Như vậy ngươi đi làm đi.”

“Ta không làm.”

“Khẩu trừ một tháng tiền tiêu vặt.”

“Được rồi, ta đi là được chứ gì.” Con bà nó, luôn lấy việc này ra uy hiếp ta, đê tiện!

Tô Niệm Niệm đánh phải xuống phòng bếp, canh hạt sen đánh chết nàng cũng không làm được, cho dù có làm được phỏng chừng sau khi Phong Tĩnh Minh ăn cũng sẽ đánh chết nàng nha, mặc kệ, liền làm món duy nhất mà mình biết nấu vậy, nấu mì thôi.

Cũng may tại phòng bếp có rất nhiều mì sợi, bỏ vào nồi, thái hành, dầu vừng, lại thêm hai cái trứng ốp lết, xong.

Chính là một việc rất trọng đại khác, có đánh Tô Niệm Niệm đến chết, thì bếp cổ đại nàng thật sự là đốt không quen a, thiếu chút nữa liền đốt luôn quần áo rồi.

Tô Niệm Niệm lấy lý do ăn thử, ăn trước một chén, thuận tiện xử lý luôn một cái trứng ốp lếp, sau đó mới bung bát hoa sen tinh xảo vọt vào trong phòng Phong Tịnh Minh . .

Phong Tịnh Minh nhìn mấy thứ trong bát, thì kinh ngạc nói: “Đây là canh hạt sen?”

Tô Niệm Niệm lấy tay lau cái mũi bị xông khói đen xì trở thành mặt hề, nói: “Ta chỉ biết làm cái này, trang chủ chịu khó ăn chút đi.”

Phong Tịnh Minh nhìn mặt hề của nàng, thấy buồn cười, lập tức cúi đầu ăn. Hắn ăn rất chậm rãi rất tao nhã, Tô Niệm Niệm cũng khinh bỉ về cách ăn của hắn, ăn mà không phải hẳn là nên “vừa ăn vừa thờ” lập tức hết bát sao, làm gì có ai ăn giống hắn như vậy chứ, đây là một cách ăn rất phổ biến a.

Phong Tịnh Minh ngẩng đầu, dùng đầu lưỡi liếm khô môi dính nước canh một chút, lập tức lại mím môi, Tô Niệm Niệm phát hiện động tác này của hắn thật đúng là hết sức dụ dỗ người khác, nếu đặt ở trong thanh lâu, tuyệt đối tên này sẽ đứng đầu bảng! .

Phong Tịnh Minh ăn xong, ngẩng đầu nhìn Tô Niệm Niệm đang hết sức lo lắng nói: “Ngươi đã ăn trước rồi?”

Tô Niệm Niệm ngốc hề hề đáp: “Ừ.” Nói xong nàng liền tỉnh hồn lại, hồi hận muốn chết luôn, làm sao có thể thừa nhận a, tiểu tử này hẳn lại tóm được nhược điểm của nàng nữa rồi .

Quả nhiên, Phong Tịnh Minh đắc ý cười cười, nói: “Như vậy, tiền tiêu vật hàng tháng của ngươi.” .

Tô Niệm Niệm giận, lão nương khổ khổ sở sở mới nấu được cơm cho ngươi ăn kết quả ngươi lại muốn khấu trừ tiền công của ta? Nghĩ đến đây, nàng thật sự không thể nhịn được nữa: “Phong trang chủ a, tiền tiêu vật hàng tháng của ta ngài muốn khấu trừ liền khấu trừ, về sau muốn khấu trừ ừng không cần tìm lý do nữa, OK?” .

Phong Tịnh Minh dùng chiếc đũa ngà voi quấy hành thái trong bát, cười tủm tỉm nói: “Ta vốn muốn thưởng tiền công cho ngươi , nhưng lại không biết, ngươi hi vọng ta khấu trừ tiền của ngươi.” .

Tô Niệm Niệm: “.”

Kỳ thật việc này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là, Tô Niệm Niệm rất tức giận thế là có ý xấu muốn chặn đường những con người hiền lành, chặn đường những phu nhân muốn tới chơi trong Phong Tam sơn trang.

Mồ phu nhân: “Tô cô nương, ta nấu một chén trà sâm cho trang chủ.”

Tô Niệm Niệm: “Đưa cho nô tỳ là được rồi.” .

Mồ phu nhân: “Cô nương, ta muốn tự mình bưng cho trang chủ.”

Tô Niệm Niệm: “Được rồi, nếu không tin thì vào đi.”

Mồ phu nhân: “Như vậy, vẫn là làm phiền cô nương .”

Chỉ chốc lát, trong thư phòng,

Tô Niệm Niệm uống một hơi hết chén trà sâm, chắc lưỡi nói: “Vị phu nhân này nấu trà sâm không bằng một vị đầu bếp nấu, bất quá Tề phu nhân làm cháo tổ yến mới là tốt nhất a.” .

Lúc này, Trữ Bích Huyền từ bên ngoài đi vào, nghe được những lời này của Tô Niệm Niệm, lắc đầu cười nói: “Nếu Tề phu nhân biết nàng làm cháo tổ yến đều nằm trong bụng của ngươi, sợ rằng sẽ rất đau lòng.”

Trữ Bích Huyền không nằm trong số người bị Tô Niệm Niệm chặn đường, hẳn có thể tự do xuất nhập thư phòng của Phong Tịnh Minh, cùng với những nơi khác.

Tô Niệm Niệm rót chén trà cho Trữ Bích Huyền, ngoan ngoãn đi đến ngoài cửa coi chừng dùm

Phong Tịnh Minh rót cuộc ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Trữ Bích Huyền, nói: “Có chuyện gì?”

Trữ Bích Huyền cũng trực tiếp nói: “Cho ta mượn nha hoàn của ngươi dùng một chút.”

Phong Tịnh Minh buồn bực: “Có chuyện gì nhất định phải dùng đến nàng?”

Trữ Bích Huyền thần bí nói: ” Muốn dùng một chút quý kế của nàng. Yên tâm đi, cũng không phải chuyện gì đáng ngại, khi khác sẽ nói tỉ mỉ cho ngươi.”

Phong Tịnh Minh gật gật đầu, liền cúi đầu không hề nhìn hắn nữa.

Trữ Bích Huyền biết hắn đã đáp ứng, liền vui vẻ đứng lên cáo từ, đi ra ngoài tìm Tô Niệm Niệm

Trữ Bích Huyền nói muốn Tô Niệm Niệm đi giúp mình, thì Tô Niệm Niệm vội la lên: “Không được a, vô cớ bỏ bê công việc, ta sẽ bị khấu trừ tiền công!”

“Không có chuyện đó đâu, hần đã cho phép ngươi giúp ta.”

“Thật sự?”.

“Thật sự, ta có bao giờ lừa gạt ngươi chưa?”

Nha, thật tốt quá, Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn theo Trữ Bích Huyền rời đi.

Đến lương đình, hai người ngồi ở trên ghế đá, Tô Niệm Niệm thuận tay lấy một chùm nho ở trên bàn lên ăn, vừa ăn vừa hỏi: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”.

Trữ Bích Huyền ngượng ngùng nhìn chung quanh trong chốc lát, đột nhiên nghiêm túc nói: “Qua mấy ngày nữa là ngày sinh của nàng, ngươi nói ta nên tặng cho nàng cái gì là tốt nhất?”.

Ngày sinh? Tô Niệm Niệm đột nhiên nhớ tới, mấy ngày trước nàng tựa hồ nghe quản gia nói, sắp tới là ngày sinh của trang chủ, hiện tại tất cả mọi người đang suy nghĩ xem nên mừng sinh nhật cho trang chủ như thế nào. Nghĩ đến đây, trong đầu Tô Niệm Niệm chợt lóe ra một tia sáng, thời cơ kiếm tiền đã đến rồi đây.

Vì thế, nàng cười nói: “Thần y a, không biết huynh có từng nghe qua, muốn hỏi chuyện gì từ người khác, phải có phí cổ vấn chưa?”

Trữ Bích Huyền không hiểu ra sao: “Phí cổ vấn? là cái gì vậy?”

“Chính là, “ Tô Niệm Niệm chỉnh giọng một cái, “Ta hiến kế cho huynh, nhưng không phải không công, huynh phải cho ta tiền, hiểu chưa?”

Trữ Bích Huyền đối với sự gian trá của nàng cũng không bất ngờ lắm: “Hiểu rồi, ngươi muốn bao nhiêu?”

Tô Niệm Niệm vươn hai ngón tay: “Hai trăm lượng, thế nào?”

“Được, không thành vấn đề.”

“Chờ một chút, ta còn chưa nói xong, “ Tô Niệm Niệm trầm tư một chút, tiếp tục nói, “Ngoại trừ hai trăm lượng này, ta còn có một điều kiện, đó là, về sau huynh điều chế ra giải dược thất âm côn trùng trên người ta, phải miễn phí cho ta, không thể lấy tiền.”

Trữ Bích Huyền gật đầu nói: “Đó là dĩ nhiên, ta cũng không tính đòi tiền ngươi.”

“Cũng không thể cho Phong Tĩnh Minh đòi tiền ta!”

Trữ Bích Huyền có chút đau đầu: “Được rồi, được rồi, đều đáp ứng ngươi, sao ngươi lúc nào cũng tiền tiền không vậy.”

Tô Niệm Niệm tin tưởng nhân phẩm Trữ Bích Huyền, vì thế cũng không có yêu cầu hần viết biên lai, nói: “Huynh không thể nghĩ chỉ cần đưa lễ vật cho hần là xong.”

“Thế còn cần cái gì nữa?”

Tô Niệm Niệm nghiêm túc nói: “Huynh muốn tặng quà cho tình nhân, vĩnh viễn không chỉ cần quà, mà còn phải, lãng mạn!”

Trữ Bích Huyền nghe được hai chữ “Tình nhân”, càng thêm ngượng ngùng, xấu hổ nói: “Ngươi. . . . sao cái gì ngươi cũng biết hết vậy?”

Tô Niệm Niệm vỗ vỗ bờ vai của hần: “Đó là dĩ nhiên, tỷ tỷ ta cũng từ trong *phong nguyệt mà trưởng thành!” Câu nói ở phía sau bất quá là vì tăng cường sức thuyết phục, chứ kỳ thật đó là giả a.

*tình yêu nam nữ

Trữ Bích Huyền khó có thể tin “A” một tiếng, một làm biểu tình không thể nào.

Tô Niệm Niệm cũng không muốn vì một câu nói dối mà giải thích, vì thế nói: “Tóm lại, chỉ cần huynh tổ chức một buổi sinh nhật lãng mạn cho người ta, chắc chắn *đại công cáo thành!”

*Xong xuôi mọi việc

Trữ Bích Huyền nghi hoặc nhìn nàng, không rõ.

Tô Niệm Niệm tiếp tục nói: “Tưởng tượng một chút đi nào, ở trong ánh nến lấp lánh, hai người ngồi ở bên cạnh bàn ăn, huynh giơ lên một ly rượu ngon thơm mà không gắt, nhẹ nhàng đưa ly rượu cho người ta, sau đó nói một câu, ‘ Người yêu dấu, sinh nhật vui vẻ! ’, sau đó, huynh chậm rãi dựa vào người kia, chậm rãi tiến sát vào mặt hần, giống như vậy nè, “ Tô Niệm Niệm vừa nói, vừa đưa đầu tới gần, cách Trữ Bích Huyền càng ngày càng gần, “Giống

như vậy nè, sau đó huynh nói với hần, ‘ người yêu đầu, hôm nay em thật là đẹp , ta rất muốn, ta rất muốn’.” Tô Niệm Niệm miệng cơ hồ áp vào trên môi Trữ Bích Huyền, sau đó nhìn thấy Trữ Bích Huyền kích động nhắm mắt lại, nàng vui vẻ đứng dậy, vỗ vỗ tay nói, “Chính là như vậy, đến lúc đó chắc chắn hần sẽ thích huynh thôi, tuyệt đối không thành vấn đề!”

Trữ Bích Huyền mở to mắt, dùng ngón tay sờ lên môi, bất an nói: “Như vậy thật sự có thể chứ?”

Tô Niệm Niệm vỗ vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, cứ tin tưởng ở ta!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trang chủ uy hiếp người giả bộ bệnh.

Tô Niệm Niệm trở lại thư phòng trang chủ, thì thấy hần cúi đầu, đang viết cái gì đó.

Trang chủ ngẩng đầu nhìn nàng, thân nhiên nói: “Đã trở lại?”

“Ách, cũng không có gì, hắc hắc.”

Phong Tĩnh Minh nghĩ đến một màn nàng cùng với Trữ Bích Huyền hai người mặt sát gần nhau cơ hồ muốn hôn, liền nói: “Ta thấy cả rồi.”

A ha? Trang chủ là chuyên gia rình trộm nha! Trong lòng Tô Niệm Niệm thấy rất khó chịu, bất quá nghĩ đến chuyện giữa hần và Trữ Bích Huyền, thì cũng có thể lý giải, vì thế nàng cười ha ha nói: “Sao, trang chủ ghen tị à?”

Phong Tĩnh Minh thấy nàng nói như vậy thì sùng sốt, rồi làm như không có chuyện gì cười nói: “Đúng vậy a, ta ghen tị.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy bản thân nên giải thích một chút a, vì thế trịnh trọng nói: “Trang chủ a, ngài trăm ngàn lần đừng để trong lòng, kỳ thật trong lòng thân y, hần chỉ có một mình ngài mà thôi, lúc này hần là đang lo chuẩn bị quà cho ngài, nên nhờ ta luyện tập một chút a.”

Phong Tĩnh Minh bị cái chủ ý này của nàng đập một phát khiến cho tinh thần chấn động, liền đánh gãy lời nàng nói: “Người nói cái gì, người nói ở trong lòng ai chỉ có một mình ta?”

“Ha ha, trang chủ ngài không cần làm một biểu tình kinh ngạc lớn như vậy nha , kỳ thật ta đã biết cả rồi, đoạn tụ cũng không phải chuyện ám muội gì, nam nhân thích nam nhân cũng là thực bình thường thôi.” Tô Niệm Niệm nhìn sắc mặt trang chủ trong ngày hè mà nhanh chóng âm u lạnh xuống âm độ, biết điều ngậm miệng lại, nói tránh đi, “A ha, không khí hiện tại hình như hơi nóng a, trang chủ ta đi châm trà cho ngài.” Nói xong, nhanh như chớp chuồn đi mất dạng.

Lúc này, Trữ Bích Huyền đi tới, không hề cố kỵ mà lớn tiếng cười to nói: “Ha ha ha, Phong trang chủ a, ta mới vắng mặt một chút mà đã nghe được một tin đồn hết sức thú vị nha.”

Phong Tĩnh Minh biết hần vừa mới tới không lâu, còn chưa nghe câu nói phía trước của Tô Niệm Niệm, bằng không hần nhất định cũng sẽ cười không nổi đâu a.

Trữ Bích Huyền thấy Phong Tĩnh Minh không nói lời nào, biết hần đang tức giận, vì thế học ngữ điệu của Tô Niệm Niệm nói: “Đoạn tụ cũng không phải chuyện ám muội gì, nam nhân thích nam nhân kỳ thật cũng bình thường thôi.”

Phong Tĩnh Minh đáp: “Quả thật như thế, huynh có biết, nàng nói, tên nam nhân ở trong lòng chỉ có ta là ai không?”

Trữ Bích Huyền nhìn biểu tình quỷ dị của Phong Tĩnh Minh, đột nhiên bất an nói: “Không phải là ta chứ?”

Lúc này đến phiên Phong Tĩnh Minh đắc ý.

Hai người cơ hồ đồng thời mở miệng nói: “Huynh mau giải thích đi.”

Trữ Bích Huyền ôm cánh tay nói: “Ta không đi.”

Phong Tĩnh Minh nói: “Huynh không đi, ta sẽ không gả Chi Nhi cho huynh.”

Trữ Bích Huyền oán niệm nhìn xem Phong Tĩnh Minh, miệng thốt ra hai chữ: “Đê tiện.”

Mấy ngày nay Tô Niệm Niệm cũng không dám đi làm.

Một người đã phát hiện bí mật của thủ trưởng, mà chuyện này, vốn là một chuyện mà thủ trưởng rất kiêng kỵ, huống chi, nàng lại phát hiện thủ trưởng vốn không hề có “Bí mật” này, hơn nữa thủ trưởng của nàng tựa hồ không chịu thừa nhận bí mật đã được phơi bày a. Nói cách khác, nàng tám chuyện của thủ trưởng, lại đứng tám trước mặt hắn, đúng là cây ngay không sợ chết đứng mà tám a.

Tô Niệm Niệm mấy ngày nay đều nói mình đang bị bệnh truyền nhiễm, không thể gặp người khác. Đương nhiên, ngoại trừ gặp Phong Tĩnh Minh, nàng đều có thể gặp bất kỳ ai nha. Ngày hôm đó, Trữ Bích Huyền ăn cơm trưa xong, liền tới thăm nàng.

Tô Niệm Niệm đang chân chính nằm nghiêng ngả, trên bàn tay cầm một cái cánh gà quay, nghe thấy bên ngoài có người tiến vào, liền lau miệng “vèo” một cái nhảy lên trên giường, kéo chăn trùm kín, sau đó nhủ mi rên rĩ.

Trữ Bích Huyền vừa đi vào trong phòng vừa lắc đầu cười nói: “Không cần diễn trò, là ta.”

Tô Niệm Niệm từ trên giường ngồi dậy, nói: “Khiến ta sợ hết hồn.”

Trữ Bích Huyền nhìn gà quay trên bàn, nói: ” Bệnh nhân như cô nương, sức sống cũng quá mãnh liệt nha.”

Tô Niệm Niệm, xuống giường rót chén trà cho hắn, tủi thân nói : “Không thể ra khỏi phòng, ta chỉ có thể phát tiết lên đồ ăn mà thôi.”

“Cô làm như vậy cũng không phải biện pháp, ta khuyên cô nương nên đi nhận lỗi với Phong huynh đi, dạo này ta thấy hắn cũng không còn tức giận nữa.”

Tô Niệm Niệm khoát tay, bí hiểm nói: ” Tâm tư của người biến thái, huynh không thể lý giải được đâu!”

“Cái gì là biến thái?”

Tô Niệm Niệm trực tiếp nói: “Chính là không bình thường, bệnh thần kinh.”

“Khụ khụ, Phong huynh chắc không đến mức như thế đâu.”

Biểu tình trên mặt Trữ Bích Huyền rất không tự nhiên nhìn nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Tô cô nương, chớ nhắc đến chuyện của Phong huynh nữa.”

“Cũng đúng, một tên gian thương cộng thêm sắc lang, còn thêm cái mặt đen thui, nhắc tới hắn, lục phủ ngũ tạng của ta đều lại cảm thấy đau nha. Thần y a, ánh mắt của huynh bị sao vậy?”

Trữ Bích Huyền vẫn liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, hắn rất muốn nói cho nàng, tai vách mạch rừng, nhưng ý tứ của Tô Niệm Niệm, hắn còn không thể lý giải được nữa là. Trữ Bích Huyền đành phải vội vàng chuyển hướng đề tài: “Cô nương có biết, ai sắp đến đây hay không?”

“Ta đương nhiên không biết, trong thế giới này người ta nhận thức chỉ gói gọn trong hai hai tay, bao gồm kẻ chạy cờ này.”

“Tô cô nương, sao cô luôn nói mấy lời rất kỳ quái vậy?!”

Tô Niệm Niệm lười giải thích cho hắn: “Rốt cuộc ai muốn đến đây? Là chương môn Vô Đang hay là phương trượng Thiếu Lâm?” Mặc kệ là người nào, đều đủ để kích thích lòng hứng thú của Tô Niệm Niệm, dù sao người ta cũng là lão đại tai to mặt lớn nha, chính mình xuyên qua thế giới giang hồ, nói gì đi nữa cũng phải có =một chút kiến thức chứ.

Ai ngờ Trữ Bích Huyền lại lắc đầu nói: “Là công tử Tây Tuyết.”

Tây Tuyết, đó không phải là tên gọi tắt của Tây Môn Xuy Tuyết sao? Oa ca ca hàng thật giả thật nha, hai mắt Tô Niệm Niệm óa ánh sáng hưng phấn, hỏi: ” Công tử Tây Tuyết kia, đại danh có phải gọi là Tây Môn Xuy Tuyết* không?”

(*Tây Môn Xuy Tuyết: Soái ca có kiếm pháp đệ nhất, lạnh lùng băng sương trong truyện Lục Tiểu Phụng của nhà văn Cổ Long)

Trữ Bích Huyền *lại dùng ánh mắt đánh giá quái vật nhìn chằm chằm nàng, lắc đầu nói: ” Công tử Tây Tuyết vốn tên là Quan Tuyết, tức là tuyết tinh khiết, ở trong giang hồ cũng rất có uy danh, cô nương chưa từng nghe nói sao.”

Tô Niệm Niệm thất vọng cười khổ ha ha: “Ta mất trí nhớ mà.”

” Công tử Tây Tuyết, Phong huynh, ta là bạn tốt của nhau, lần này hắn ra ngoài làm việc, có đi ngang qua Phong Tam sơn trang, liền thuận đường đến thăm Phong huynh.”

Hội họa này ... trong chốn giang hồ thuộc loại sản nghiệp đứng thứ hai, Tô Niệm Niệm không thể nào khơi dậy được lòng đam mê với sở thích này. Bất quá nếu vị đại họa sĩ kia “Vốn rất có uy danh”, kết bạn hữu so với không kết bạn vẫn tốt hơn, huống chi, ở Phong Tam sơn trang này bị Phong Tĩnh Minh khi dễ quá lâu rồi, thật muốn tìm một người bình thường nói chuyện cho vui a. Nhưng nếu hắn là bằng hữu của Phong Tĩnh Minh, vậy tính tình của hắn rất cuộc có khó chịu, điên khùng giống tên kia không a, nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm cẩn thận hỏi: ” Công tử Tây Tuyết kia, có biến thái không vậy?”

Trữ Bích Huyền nghĩ nghĩ một chút, như trầm đĩnh chặt sắt đáp: “Không.”

Vài ngày sau Tô Niệm Niệm mới thông hiểu ý tứ của Trữ Bích Huyền, công tử Tây Tuyết kia quả thật không phải biến thái, mà hắn là biến thái trong biến

thái a!

Trữ Bích Huyền đi từ phòng Tô Niệm Niệm ra, nhìn sắc mặt âm u của Phong Tĩnh Minh, ghen cười nói: “Huynh không cần so đo với một cô nhóc.”

Phong Tĩnh Minh nghiêng răng nghiêng lợi phát tay áo, không nói lời nào, trực tiếp đi vào phòng Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm tiến bước Trữ Bích Huyền, muốn quay lại tiếp tục chiến đấu với gà quay của nàng, nhưng lúc cúi đầu nàng phát hiện có một đôi chân của nam nhân đứng ở sau lưng nàng, vì thế nàng vừa ngẩng đầu nói: “Thần y a, tại sao huynh lại quay lại ——” Tô Niệm Niệm ngẩng đầu, ngờ ngác nhìn . . .
. . Trang chủ!

Lúc này trong đôi mắt của trang chủ đang tràn ngập lửa giận, nhìn nhìn mặt nàng, lại nhìn nhìn gà quay trong tay nàng, chầm chọc nói : “Ngươi thật là tự tại nha.”

Tô Niệm Niệm run run: “Không dám không dám, thân thể tiểu nhân chỉ là do suy yếu, muốn mượn thời gian này tắm bổ dinh dưỡng.”

Phong Tĩnh Minh đột nhiên nâng tay phải lên, Tô Niệm Niệm nghĩ hần chưa nói gì mà đã muốn giết người, lập tức ôm lấy đầu lui về phía sau, không tiền đồ hết lớn: “Trang chủ tha mạng!”

Ai ngờ, cầm Tô Niệm Niệm lại bị nắm lên.

Phong Tĩnh Minh một tay nâng cầm Tô Niệm Niệm lên, tay kia cầm khăn tay màu trắng thêu hoa văn, nhẹ nhàng mà lau dầu mỡ cùng thịt vụn dính trên môi nàng, Tô Niệm Niệm bị hành vi này của hắn, khiến bản thân như bị một tia sét đánh trúng cháy khét từ trong ra ngoài, nhất thời không biết làm gì cho phải, tay chân luống cuống không biết đặt ở đâu mới thích hợp.

Phong Tĩnh Minh dọn dẹp sạch sẽ xong, đột nhiên lại cúi người để sát vào mặt Tô Niệm Niệm, một đôi mắt mang theo hàn quang nhìn chăm chăm ánh mắt sơ sệt của nàng, sau đó cười tủm tỉm nói: “Ta là biến thái? Gian thương? Sắc lang? Còn thêm, mặt đen thui?” Từ cuối cùng được phát ra, biểu hiện của Phong Tĩnh Minh thật bất ngờ, cơ mặt hắn rất tự nhiên không có gì dị thường.

Ngươi thật đúng là tự mình hiểu mình a. Tô Niệm Niệm đương nhiên không dám nói ra lời này, chỉ run run rẩy rẩy trốn tránh ánh mắt của Phong Tĩnh Minh, ánh mắt kia khiến cho nàng rét lạnh từ trong ra ngoài.

Phong Tĩnh Minh rốt cuộc không nhanh không chậm nói ra một câu cực kỳ có lực uy hiếp: “Giả bộ bệnh, sẽ bị ném vào núi làm mồi cho sói.”

Tô Niệm Niệm rung mình một cái, nàng hoàn toàn tin tưởng Phong Tĩnh Minh chắc chắn có thể làm như vậy, vì thế lúc này nàng thề, cam đoan rằng bản thân hoàn toàn hết bệnh rồi!

“Như thế thì tốt, “Phong Tĩnh Minh đắc ý gật gật đầu, thuận tay tạo thành một đường cung xinh đẹp ném khăn tay tới trên mặt bàn, “Đi giặt sạch.” Sau đó nghiêng ngang rời đi.

Lưu lại Tô Niệm Niệm đứng nguyên tại chỗ cực lực run rẩy.

Phong Tĩnh Minh không hổ là Phong Tĩnh Minh, cho dù hắn đang cười, cũng làm cho người khác có cảm giác lạnh thấu xương a.

Hơn nữa, phương pháp chinh người của hắn thật kinh khủng, trước tiên hắn sẽ cho người một quả táo ngọt lịm, sau đó, sẽ hung hăng muốn mạng của người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đối chọi gay gắt với nam nhân yêu nghiệt

Tô Niệm Niệm đem khăn tay của trang chủ đến phòng giặt của Phong Tam trong sơn trang. Quần áo Trang chủ với quần áo của người bình thường không giống nhau, sẽ có người chuyên về về việc này có trách nhiệm giặt sạch, Tô Niệm Niệm vừa khinh thường những người ăn không ngồi chơi như trang chủ, vừa vui vẻ đi gặp chuyên gia giặt quần áo của trang chủ, Lạc tỷ tỷ.

Lạc tỷ tỷ đang lấy một ít bột phấn màu trắng hơi vàng vắn bỏ vào thùng nước giặt quần áo, nhìn thấy Tô Niệm Niệm đến, thì cười với nàng, mời nàng ngồi xuống.

Tô Niệm Niệm nhìn thấy bột phấn, tò mò hỏi: “Lạc tỷ tỷ, đây là cái gì?”

Lạc tỷ tỷ cười nói: “Đây là cát phấn, trộn chung với nước để giặt quần áo, quần áo sẽ rất sạch sẽ.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy có chút khó tin, người nơi này chưa gì đã phát minh ra bột giặt quần áo rồi ư? Rất giỏi nha.

Chỉ thấy Lạc tỷ tỷ quấy nước một chút, một lát sau, liền lấy cây mộc gổ bỏ nghiêng xuống thùng giặt, rồi đem quần áo trang chủ bỏ vào bắt đầu vò lên vò xuống, chỉ chốc lát, trong nước liền nổi lên rất nhiều bọt biển, tuy rằng không bằng bột giặt thời hiện đại, nhưng Tô Niệm Niệm nhìn thấy rất quen nha.

Đột nhiên trong đầu Tô Niệm Niệm chọt lóe ra một tia sáng, nơi này có bột giặt quần áo, tức là chỉ cái gì? Căn cứ theo tiến trình phát triển của lịch sử, thời đại này hẳn là chưa phát minh ra được bột giặt đi, trừ phi. Trừ phi người phát minh ra bột giặt là người xuyên không nha!

Cuối cùng cũng tìm được đồng hương! Tô Niệm Niệm cơ hồ mừng quá mà sắp khóc, giữ chặt tay Lạc tỷ tỷ nói: "Tỷ tỷ tốt của ta, tỷ nói cho ta biết bột giặt quần áo này, à không, cát phần này, là ai điều chế ra vậy?"

Lạc tỷ tỷ đột nhiên bị sự hưng phấn của nàng khiến cho ngơ ngác: "Muội nói cát phần này hả. Đây là do ta điều chế ra."

"Tỷ tỷ không cần khiêm tốn a, muội biết tỷ cũng là người xuyên đến, muội đến từ công nguyên năm 2009, còn tỷ, tỷ là người niên đại nào xuyên đến vậy?"

Lạc tỷ tỷ rút cuộc nhìn không được lấy tay sờ trán Tô Niệm Niệm, lo lắng nói: "Đứa nhỏ này, đang bình thường sao lại nói toàn lời mê sảng không vậy."

Tô Niệm Niệm bị lời này của nàng đã kích, nhưng vẫn không muốn hết hy vọng: "Người nơi này tuyệt đối sẽ không điều chế ra được bột. Cát phần, tỷ tỷ đừng chối nữa."

"Tô muội muội nói gì buồn cười vậy, cát phần này bất quá là đem một loại trái cây ép ra thành nước sau đó phơi nắng, không có gì khó khăn cả, chẳng qua loại trái cây này rất hiếm, người bình thường không biết đây thôi."

Tình cảm mãnh liệt như lửa của Tô Niệm Niệm rốt cuộc cũng bị một câu nói của Lạc tỷ tỷ dập tắt hoàn toàn, nàng buông Lạc tỷ tỷ ra, chán nản nói: "Hoá ra là như vậy a."

Lạc tỷ tỷ tiếp tục bình tĩnh giặt quần áo, cười nói: "Bằng không muội nghĩ là cái gì."

Ta có thể nghĩ ra cái gì chứ, đương nhiên là gặp đồng hương xuyên không a! Tô Niệm Niệm buồn bã ỉu xiu nhìn bọt biển trong chậu, không nói lời nào.

Bất quá, cuộc sống vẫn có thể vì nó mà kích thích tạo cho chúng ta một ít hứng thú khác a. Tô Niệm Niệm nhìn bong bóng, đột nhiên nghĩ đến trò chơi thổi bong bóng của kiếp trước, ánh mắt nàng sáng ngời, thứ này cũng có thể dùng để thổi bong bóng phải không? Nàng nhớ rõ trước đây Huân Đào hay dùng bột giặt quần áo trộn với nước rồi thổi bong bóng, hiệu quả cũng rất được nha.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm quần quít lấy Lạc tỷ tỷ muốn xin chút cát phần, giống như ôm bảo bối trở về phòng.

Phong Tĩnh Minh thế nhưng không có ở trong thư phòng, Nàng mừng còn không kịp a. Tô Niệm Niệm canh chừng Phong Tĩnh Minh, rồi lén lấy bảo kiếm yêu quý của hắn, đem ra hậu hoa viên chặt một cây gậy trúc, chặt gậy trúc xong, nàng chặt ra từng đoạn nhỏ, sau đó cẩn thận vót gọn hai đầu. Nàng lại vào trong thư phòng trang chủ lấy một bát trà ra, bỏ vào ít cát phần, đổ thêm một ít nước, dùng ống trúc quấy quấy, sau đó cho một đầu ống trúc vào nước rồi nhẹ nhàng thổi.

Ha ha, thành công, Tô Niệm Niệm ta quả nhiên là thiên tài!

Chỉ thấy một bong bóng lớn bằng trái táo từ trong ống trúc chui ra, Tô Niệm Niệm vung tay, bong bóng kia liền rời khỏi ống trúc, bay lên.

Tô Niệm Niệm hưng phấn mà hoa tay múa chân vui sướng, liên tục thổi bong bóng bay lên.

Vì thế, rất nhiều bong bóng chậm rãi bay lên không trung, cùng với ánh mặt trời tạo nên một vũ điệu. Tô Niệm Niệm liền cùng với một đám bong bóng vừa nhảy vừa cười rất vui vẻ.

Đám người Phong Tĩnh Minh từ phía sau đi tới, đương nhiên bọn họ không phải muốn xem nữ nhân diện này mà đến, chỉ là do đi ngang qua, thuận tiện nhìn thấy mà thôi.

Phong Tĩnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền biết hôm nay công tử Tây Tuyết sẽ tới, bởi vậy mới đi ra ngoài đón hắn, muốn dẫn công tử Tây Tuyết đến đại sảnh, mới đi ngang qua hậu hoa viên này thì thấy Tô Niệm Niệm đang đứng ở trên cỏ thổi bong bóng.

Phong Tĩnh Minh nhìn đến Tô Niệm Niệm, đầu tiên là, cảm giác ánh mắt mình tựa hồ bị ánh sáng chói ngời này lay động một chút. Lúc này Tô Niệm Niệm đứng ở dưới ánh mặt trời, bị một đồng bong bóng kỳ quái xinh đẹp vờn quanh, đáng người yêu điệu, như muốn bay lên, khuôn mặt nàng tươi cười tựa hồ so với ánh mặt trời còn rạng rỡ hơn vài phần. Nàng như hoa mới chớm nở, xinh đẹp tuyệt trần lay động theo gió, lại như thần tiên trên trời, theo áng mây (áng mây chính là những bong bóng màu sắc rực rỡ kia) hạ phàm trần. Phong Tĩnh Minh nhất thời nhìn đến ngây người.

Vẫn là Trữ Bích Huyền mở miệng trước: "Tô cô nương này, vẫn hay làm một số việc cổ quái nha." Nói xong, hắn lại hướng tới Tô Niệm Niệm đang chơi hết sức vui vẻ, hô lớn, "Tô cô nương, đừng chơi nữa, lại gặp khách quý nè."

Tô Niệm Niệm vừa thấy bên kia, xong đời, lại bị Phong Tĩnh Minh thấy được rồi a, sẽ không bị khẩu trừ tiền công nữa chứ? Vừa nghĩ sẽ bị khẩu trừ tiền công, hứng thú của Tô Niệm Niệm hoàn toàn bay hết, ôm ống trúc, chén trà cùng với bảo kiếm chạy lại đó.

Á, làm sao nhiều thêm một soái ca rồi? Tô Niệm Niệm nhìn mỹ nam đang đứng ở bên cạnh Phong Tĩnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền, hơi hơi sùng sốt.

Chỉ thấy nam nhân này, mi đen như mực, môi đỏ như son, màu da như tuyết, lại điểm thêm một đôi mắt hoa đào, bộ dạng kia gọi là gì nhỉ. người có tâm ác! Bảy phần xinh đẹp ba phần yêu khí, người mà mười phần mười trong tiểu thuyết ngôn tình thường xuyên xuất hiện, yêu nghiệt nam! Lại nhìn ánh mắt đối phương, không kiêng nể nhìn chăm chăm trên người nàng, chắc chắn không phải là một con chim tốt đẹp gì a! Tô Niệm Niệm đánh giá công tử Tây Tuyết từ cao xuống thấp một lần, liền rút ra nhận xét này.

Phong Tĩnh Minh có chút hăng hái muốn nhìn phản ứng của Tô Niệm Niệm, lại phát hiện nàng nhìn Tây Tuyết tựa hồ nhìn đến choáng váng, vì thế nói: "Thất thần cái gì, còn không mau qua đây gặp công tử Tây Tuyết."

Tô Niệm Niệm nghe vậy, liền lễ phép cười cười với công tử Tây Tuyết, nói: "Hi, xin chào a, công tử Tây Tuyết, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Ánh mắt công tử Tây Tuyết luôn xấu xa nhìn Tô Niệm Niệm, điều này làm cho Tô Niệm Niệm cực kỳ khó chịu. Lúc này, yêu nghiệt nam kia cười nói: "Cô nương ngưỡng mộ ta cái gì?"

Éc éc éc, đây chính là lễ nghĩa phổ biến ứng dụng trong giang hồ hay dùng nha! Công tử Tây Tuyết người không có gì nói, mới tìm chủ đề nhằm chán này nói ư! Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm càng thêm bất mãn với hắn, vì thế đáp: "Ta yêu thích bức tranh con vịt của công tử."

Một câu nói ra giống như ép công tử Tây Tuyết ăn ruồi bọ, vì thế hắn kỳ quái nói: "Bộ dạng xấu lại không có văn nhã, loại nữ nhân này thật là đáng tiếc a, Phong trang chủ khi nào thì huynh thay đổi khẩu vị vậy?"

Phong Tĩnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền tựa hồ rất thích bộ dáng kinh ngạc của công tử Tây Tuyết, lúc này cũng không ngăn trở Tô Niệm Niệm, Phong Tĩnh Minh chỉ mỉm cười nói: "Nàng chính là một tỷ nữ."

Tô Niệm Niệm cũng không tức giận, dùng ngữ khí *âm dương bát quái giống vậy đáp: "Công bằng mà nói, công tử so với ta chỉ mạnh mẽ hơn một chút thôi a, nam không ra nam, nữ không ra nữ, bức tranh vẽ con vịt lại cố tình nói đó là uyên ương, làm ơn, bức vẽ đó của công tử đưa cho uyên ương coi có khi còn bị uyên ương kiện ra tòa nha!"

*không giống bình thường, châm biếm

Một câu này của Tô Niệm Niệm, khiến Phong Tĩnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền cũng nhịn không được thấp giọng cười. Công tử Tây Tuyết bị mất mặt, càng khó chịu với Tô Niệm Niệm hơn, vì thế nói: "Nếu cô là thê tử của ta, ta nhất định sẽ bỏ độc vào thức ăn của cô, loại nữ nhân này sống trên đời chính là tai họa."

Tô Niệm Niệm cười nói: "Ta cảm ơn ngài, có loại trượng phu như ngài, thật sự khiến người ta không có dũng khí muốn sống a."

Vì thế Phong Tĩnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền từ cười nhẹ sửa thành cười to.

Công tử Tây Tuyết mới vào trận đầu, đã bị Tô Niệm Niệm nhanh mồm nhanh miệng không thua gì hắn chính cho không còn mặt mũi, vì thế nói lảng sang chuyện khác: "Người lấy Lãnh Nguyệt bảo kiếm của Phong trang chủ làm cái gì? Không phải là chặt gậy trúc chứ?"

Một câu nói này đã nhắc nhở Phong Tĩnh Minh, nhìn bảo kiếm ở trong lòng Tô Niệm Niệm, Lãnh Nguyệt bảo kiếm kia ở trong chôn giang hồ là *bình khí chí bảo, lúc này lại bị nàng đem ra chặt gậy trúc! Trong mắt Phong Tĩnh Minh dần dần dấy lên ngọn lửa phẫn nộ.

*vũ khí quý báu

Tô Niệm Niệm thấy tình thế không ổn, lập tức thay đổi sắc mặt, chân chó cười nói: "Ta, cái kia, ha ha, trang chủ ngài đúng là một người hào phóng, rộng lượng còn rất là thiện lương a, ta lập tức đi cắt kiếm thật kỹ."

"Còn có bát trà lưu ly ngũ sắc của ta, nếu người làm vỡ, thì đem đầu tới gặp ta!"

"Biết rồi!" Nói xong, Tô Niệm Niệm nhanh như chớp biến mất ở con đường khúc khuỷu phía trước.

Công tử Tây Tuyết nhìn thân ảnh Tô Niệm Niệm biến mất, bất mãn nói: "Không phải huynh nói cô gái này vẫn rất ngưỡng mộ ta sao, nàng đối đãi với người mà bản thân ngưỡng mộ như vậy à?"

Phong Tĩnh Minh lắc đầu: "Nàng mất trí nhớ."

"Huynh có chắc không?"

Phong Tĩnh Minh thở dài: "Bảy tám phần"

Chương 19: Công tử Tây Tuyết đại biến thái.

Tô Niệm Niệm rất phiền muộn, rất thất vọng, đặc biệt khó chịu a.

Cái bộ dạng yêu nghiệt của nam nhân tà ác xấu xa kia, chính là cái tên công tử Tây Tuyết kia, hắn thậm chí có một loại ham mê đặc biệt bất lương. Tô Niệm Niệm mới biết, hóa ra việc am hiểu nhất của công tử Tây Tuyết không phải là vẽ tranh con vẹt, mà là vẽ tranh mỹ nữ. Được rồi, muốn vẽ tranh mỹ nữ thì vẽ tranh mỹ nữ đi, hắn là một tên phong lưu nên yêu thích tranh mỹ nữ cũng không có gì kỳ quái, nhưng mấu chốt là, tranh mà hắn yêu thích nhất là. . . . tranh mỹ nữ lộ nửa thân trần. . . . Được rồi, yêu thích tranh lỏa nữ liền yêu thích đi, muốn làm nghệ thuật, là phải có phong cách riêng, thưởng thức cũng là một nghệ thuật mà, nhưng mấu chốt, mấu chốt là, đúng là muốn sét đánh chết người không đến mạng, cái tên Tôn Tử kia chỉ chịu vẽ một người mẫu, chừng nào chưa vẽ cho nàng một bức tranh lộ nửa thân trần thì nhất quyết không buông tha. . . .

Đúng vậy, các vị suy đoán chính xác rồi đấy, công tử Tây Tuyết chỉ đích danh người mẫu chính là Tô Niệm Niệm. .

Tô Niệm Niệm: “Thượng Quan đại hiệp họa sĩ nghệ thuật gia, ta xin lỗi, lời nói trước kia ta thu hồi, tranh đại hiệp vẽ không phải là con vẹt, là Không Tước là Phụng Hoàng là Thần Điều. . . . Ngài có thể buông tha cho ta hay không?”

Công tử Tây Tuyết: ”Cốt cách của Tô cô nương tỏa ra vẻ đẹp trầm tĩnh, nếu vẽ một bức tranh xuân ngủ đỏ, chắc chắn là rất đẹp nha.”

Tô Niệm Niệm: “Vứt ý nghĩ đó đi, bộ dạng ta xấu xí như vậy, ngài xem, trên mặt còn một vết sẹo lớn như vậy.”

Công tử Tây Tuyết: “Có thể vẽ một bức tranh có khuôn mặt nghiêng.”

Tô Niệm Niệm: “Trên người ta tất cả đều là sẹo.”

Công tử Tây Tuyết: “Tô cô nương muốn ta vẽ cho cô nương một bức tranh toàn thân phải không?”

Tô Niệm Niệm: “Khụ khụ. . . . Ý tứ của ta là, cái kia, trên cánh tay ta, trên vai, đều là sẹo, che giấu không được.”

Công tử Tây Tuyết: “Ta sẽ không vẽ nó.”

Tô Niệm Niệm: “Như vậy sẽ không tả thực.”

Công tử Tây Tuyết: “Tả thực là cái gì?”

Tô Niệm Niệm: “Là một bức tranh phản ánh hoàn toàn đặc điểm của một người, không có gì che giấu, hoặc cố ý tô điểm thêm cho đẹp.”

Công tử Tây Tuyết: “Như vậy, chỉ tả thực quần áo thôi.”

Tô Niệm Niệm muốn học máu mà chết. Nếu như người muốn làm nghệ thuật đều là một nửa lưu manh, nhưng lưu manh cũng không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa a, đối mặt với một người nghệ thuật lưu manh, có thể ung dung suy một câu thành ba câu làm cho mấy tên lưu manh ghen chết, một người hiện đại như Tô Niệm Niệm không ngu gì lại đi vào vết xe đổ như vậy nha, cuối cùng nâng danh xuất ra đặc quyền của phụ nữ.

Tô Niệm Niệm: “Ngài đây là định khinh bạc ta.”

Công tử Tây Tuyết: “Chớ nói vậy, ta không có khinh bạc cô nương, cho dù ta có thật sự muốn, cũng không nhờ cô nương nhắc nhở.”

Tô Niệm Niệm: “A ha?” Chưa thấy qua người nào đùa giỡn con gái nhà lành mà có lý do chính đáng như người.

Công tử Tây Tuyết: “Phong trang chủ nói, nữ nhân của hắn ta đều có thể tùy tiện khinh bạc.”

Mẹ kiếp, quả nhiên huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, một đám bạc tình vong ơn phụ nghĩa, Phong Tĩnh Minh này cũng không phải người coi trọng nữ nhân nha. . . .

Tô Niệm Niệm: “Đáng tiếc ta không phải nữ nhân của hắn, người cút đi.” Chuyện cho tới bây giờ, không còn gì hay mà khách khí nữa.

Công tử Tây Tuyết: “Người muốn làm nữ nhân của hắn cũng không đủ trình độ, ta đây càng không cần để ý.”

Tô Niệm Niệm thiếu chút nữa ngất xỉu, nàng đột nhiên phát hiện, Phong Tĩnh Minh nói là “Nữ nhân của mình, công tử Tây Tuyết đều có thể tùy tiện khinh bạc”, hắn là lý giải như sau: nữ nhân trong thiên hạ này, người muốn khinh bạc ai liền khinh bạc đi, cho dù là nữ nhân của ta, ta cũng nhịn, anh em người trăm ngàn lần đừng khách khí a. . . .

Quả nhiên, một đám biến thái!

Tô Niệm Niệm đương nhiên không thể tùy tiện để cho người ta khinh bạc mình như vậy, nhất là bị một tên yêu nghiệt không ra nam, mà cũng chẳng ra nữ khiến nàng luôn luôn khinh bỉ này khinh bạc được, vì thế đành phải đánh lạc hướng nói : “Kỳ thật muốn về ra dáng người của một nữ nhân, không nhất thiết phải cởi quần áo a, người sở dĩ cho là như thế, nhưng vấn đề không phải ở người, vấn đề là quần áo người mặc.”

“A?” Có điểm tin.

Tô Niệm Niệm: “Người nghĩ đi a, nếu nữ nhân nơi này mặc quần áo bó chặt một chút, đường cong sẽ hiện lên, quần áo không nên rộng thùng thình như vậy, kết quả người ở trong tranh sẽ không giống với dáng người của người thực?”

Công tử Tây Tuyết: “Nữ nhân nơi này? Người không phải nữ nhân nơi này sao?”

Tô Niệm Niệm: “Ách, cầu xin người nghe trọng điểm được không!”

Công tử Tây Tuyết: “Người chế giễu cũng có chút đạo lý, những điều này người học được ở đâu?”

Tô Niệm Niệm: “Ta vô sự tự thông không được sao, người hỏi nhiều như vậy làm gì, không thấy phiền à, bộ dạng của người đã tựa như nữ nhân, nhưng không ngờ người còn dong dài hơn cả nữ nhân, người là nam nhân làm ơn đừng bày ra bộ dạng này a.”

Công tử Tây Tuyết: “Như vậy, ngày mai người mặc một bộ quần áo như vậy tới gặp ta.”

Tô Niệm Niệm: “Éc éc éc , chỉ có thời gian một ngày ta làm sao chuẩn bị kịp a.”

Công tử Tây Tuyết: “Cũng không cần vội.”

Tô Niệm Niệm: “Được rồi , ta làm là được chứ gì.” Ngốc tử cũng biết không cần vội a “Bất quá, ta làm ta làm người mẫu cho người, ách, chính là bị người vẽ tranh, phải có tiền a.”

Công tử Tây Tuyết: “Bao nhiêu?”

Tô Niệm Niệm: “Một lần hai trăm lượng, bất quá niệm tình người với Phong Tịnh Minh là bạn tốt, ta chỉ lấy của đồ người từng đẩy thôi.” Đây là lên án sự áp bách của Phong Tịnh Minh.

Công tử Tây Tuyết: “Một trăm lượng, có làm hay không tùy người.” Ta chắc chắn người nhất định sẽ làm.

Tô Niệm Niệm: “Này , người có nhiều tiền như vậy, còn cò kè mặc cả với ta sao?” Đây có thiết là hình mẫu soái ca vùng tiền như vùng rác, trong tiểu thuyết võ hiệp nói đến hay không vậy a?

Công tử Tây Tuyết: “Ta không muốn người chiếm tiện nghi của ta.”

Dựa vào cái gì, lời này sao nghe tổn thương quá nha. Được rồi, một trăm lượng thì một trăm lượng, thành giao!

Công tử Tây Tuyết: “Trước kia người làm nghề gì?”

Tô Niệm Niệm muốn hù dọa hắn, liền nói : “Ta nha, trước kia kỳ thật là một nữ hiệp, là lão đại của bang phái, sau do phiền chán cảnh chém chém giết giết ở trong giang hồ, nên đã mai danh ẩn tích.”

Công tử Tây Tuyết háng hái nói: “A? Không biết trước kia người là chương môn bang phái nào?”

Tô Niệm Niệm thần bí hề hề nói: “Chuyện này bí mật, không thể nói, không thể nói a, thí chủ người vẫn nên trở về đi thôi.”

Công tử Tây Tuyết biến sắc: “Người gọi ta là gì?”

“Thí chủ a, làm sao vậy, chẳng lẽ còn muốn ta gọi người là nữ thí chủ ư?” Tô Niệm Niệm nói tới đây nhin không được, không có hảo ý cười cười. Trước kia Tô Niệm Niệm cùng với bạn học khi nói giỡn với nhau thường xuyên đóng giả làm lão hòa thượng dong dài nói loạn xạ bậy bạ với người khác, xưng hô với người khác là “Thí chủ”, sau khi xuyên qua thế giới này, tính tình hay nói giỡn cũng không có sửa được.

Sắc mặt công tử Tây Tuyết rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, nhanh đến mức Tô Niệm Niệm nghĩ vừa rồi hắn biến sắc chỉ là ảo giác, nàng cảm thấy thế giới này thật sự tồn tại ni cô, mà ni cô ở trong lòng công tử Tây Tuyết có thể là một vị thần thánh không thể xâm phạm, cho nên hắn không thể tùy tiện tự xưng ni cô, tự nhiên cũng không thể tùy tiện để người khác gọi hắn là “Thí chủ” a. Về phần vì sao ni cô ở trong lòng công tử Tây Tuyết là một thần thánh không thể xâm phạm, chỉ có quỷ mới biết nha.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm thoải mái, vỗ vỗ bả vai công tử Tây Tuyết tiêu sái nói: “Yên tâm đi, ta về sau sẽ không tùy tiện gọi người là thí chủ nữa.” Tuy nàng muốn đối đãi với người trước mắt như bạn của mình, nhưng cũng phải tôn trọng tín ngưỡng của người ta a.

Công tử Tây Tuyết nhìn tay nhỏ bé trắng nõn trơn bóng của Tô Niệm Niệm khoát lên trên vai hắn, thì ngả ngón cười nói: “Cô nương, xin tự trọng.”

Tô Niệm Niệm tức giận rút tay về, xoa xoa ở trên vạt áo, trừng mắt nhìn công tử Tây Tuyết một cái rồi rời khỏi.

Nào biết công tử Tây Tuyết giống như kẹo mè xừng lại quán tới, cười nói: “Cô nương cũng là cao nhân ngoài cõi trần, nói vậy công phu cũng rất cao, có thể cho tại hạ lĩnh giáo một chút được không?”

Xem đi, kỳ thật nói dối cũng không khó, cái khó là mình nói dối rồi, lại phải tiếp tục nói dối nữa, Tô Niệm Niệm có chút hối hận khi nói giỡn với hắn, nhưng vì mặt mũi, đành phải cứng rắn nói: “Ngươi không biết sao, ta bị người khác ngược đãi một trận, võ công đã bị phế rồi a ! Đương nhiên , người trong giang hồ, trọng yếu nhất vẫn là hai chữ hiệp nghĩa, công phu chỉ là vật ngoài thân.” Được rồi, kỳ thật những lời ta nói chủ yếu đều là lời nói dối, nhưng bị ngược đãi là thật a, chân chính thật nha!

Công tử Tây Tuyết có chút khó tin: “Là ai dám đối đãi với cô nương như vậy? Vì sao hắn lại làm vậy?”

Mẹ kiếp, ngươi có thể để ta yên hay không! Tô Niệm Niệm cố dẫn lại tính tình ăn nói bừa bãi của mình: “Ngươi vậy là không biết rồi, hắn làm vậy là vì muốn độc chiếm bí mật quan trọng của môn phái ta.” Trong tiểu thuyết võ hiệp đều nói như vậy mà, cho nên Tô Niệm Niệm nói dối cũng không sợ, năng cơ bản còn không cần vận động đầu óc nữa.

Công tử Tây Tuyết phi thường phối hợp, tỏ vẻ kinh sợ một chút, sau đó hỏi: “Cơ mật gì?”

Tô Niệm Niệm không nể mặt mà nói: “Cái gọi là cơ mật, đương nhiên không thể tùy tiện nói cho người khác , vị đồng chí gay này sao ngươi lại thích bà tám như vậy, ngươi vẫn nên quay lại yêu thích tranh con vịt và lò nử của ngươi đi thôi.” Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi. Bộ dáng kia, thật sự còn có thể dọa cho người bình thường sợ hãi.

Đáng tiếc công tử Tây Tuyết không phải là người bình thường, mà hai vị đang nấp ở sâu trong bụi hoa kia, cũng không phải là người bình thường.

Vì thế ba tên không bình thường cùng tụ tập lại, họp.

Tô Niệm Niệm cảm thấy mình nói dối quá chuẩn, nhưng ba vị này lại không nghĩ là nàng nói dối. Thật lâu sau Tô Niệm Niệm phát hiện, kỳ thật, dựa trên cơ bản nàng cũng không có nói dối.

Vì thế Phong Tĩnh Minh với thói quen nghe lén cuộc nói chuyện của Tô Niệm Niệm, sau khi nghe lén xong, đầu tiên là kinh sợ. Hắn từ trong bụi hoa đi ra, đứng ở bên người công tử Tây Tuyết, nhìn bóng lưng càng ngày càng đi xa của Tô Niệm Niệm, khó tin nói: “Sao nàng chỉ nói sự thật với huynh?”

Công tử Tây Tuyết không thèm suy nghĩ, có chút tự hào, cười nói: “Đúng vậy, huynh không nghe nàng nói sao.”

Trữ Bích Huyền cũng tiến lại gần, lặp lại biểu tình, động tác cùng với ngôn ngữ giống Phong Tĩnh Minh : ” Sao nàng chỉ nói sự thật với huynh?”

Vì thế công tử Tây Tuyết cũng học tập hắn lặp lại một lần: ” Đúng vậy, huynh không nghe nàng nói sao.”

Trữ Bích Huyền có chút bất mãn cùng cảm giác bị nhục: “Chúng ta trăm phương nghìn kế thử nàng rất nhiều lần, vậy mà nàng vẫn rất đề phòng, cẩn thận bọn ta.”

Công tử Tây Tuyết làm ra một bộ dáng là loi, đặc ý nói: “Chuyện này chỉ có thể nói là, ta đã mê hoặc nàng thành công.” Tuy đặc ý, nhưng hắn vẫn rất hoang mang như cũ, cách Tô Niệm Niệm nhìn vào mắt hắn, bộ dạng không giống bị mê hoặc, đúng rồi, nàng nhất định là xấu hổ khi biểu đạt tình cảm của mình, nàng còn là cô gái a, ít nhiều vẫn rất thẹn thùng, cô bé này rất kỳ quái, chắc muốn dùng phương thức kỳ quái để biểu đạt sự ngưỡng mộ đối với hắn. Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy đã thông suốt sáng tỏ.

Phong Tĩnh Minh thấp giọng lầm bầm: “Nói như vậy, nàng không có mất trí nhớ, nàng luôn luôn nói dối chúng ta?”

Trữ Bích Huyền đưa ra điểm đáng ngờ: “Nhưng nàng nói cho Tây Tuyết, cũng không phải giống như nói cho chúng ta biết sao, điểm này nàng nên biết chứ?”

Công tử Tây Tuyết cũng trầm tư: “Chẳng lẽ mị lực của ta quá lớn, khiến nàng mất lý trí?”

Hai người Phong Trữ đồng thời đều liếc mắt khinh bỉ nhìn Tây Tuyết một cái, bọn họ đương nhiên biết, hắn hay nói giỡn.

Phong Tĩnh Minh lầm bầm nói: “Cô gái này, quả nhiên không đơn giản.”

Công tử Tây Tuyết đặc ý nói: “Đương nhiên không đơn giản, ngay cả Phong trang chủ từ xưa đến nay luôn gian trá mà cũng bị nàng lừa gạt mà . . . , ta nói Phong Tĩnh Minh, thanh danh lừng lẫy một đời của ngươi a, hắc..hắc...”

Trữ Bích Huyền lại nói: “Kỳ thật không có gì ngoài dự liệu, Tô cô nương vẫn là một người rất thú vị , tâm địa nàng cũng không xấu.”

Tây tuyết gật đầu đồng ý.

Ánh mắt của Phong Tĩnh Minh lại càng thêm thâm trầm.

Chương 20: Tô Niệm Niệm may quần áo một thời hiện đại.

Con người Tô Niệm Niệm nếu đặt ở thế kỷ hai mươi mốt chỉ tạm coi như là một tài nữ, tuy cảm kỳ thư họa nàng cái gì cũng không biết, làm công việc nội trợ giặt quần áo nấu cơm thì siêu lười, nhưng nàng lại biết hai lĩnh vực khác.

Một trong số đó là may vá, nàng không theo học lớp chuyên nghiệp về lĩnh vực thiết kế trang phục, nhưng trời sinh nàng lại cảm thấy hứng thú đối với mấy thứ này, vì thế nàng thường xuyên tái chế lại một ít quần áo cũ thành trang phục mới, làm xong còn được nhiều người khen đẹp. Tư chất của nàng cũng không tệ, tự học thành tài, hơn nữa được tu luyện được gần mười năm, bởi vậy đã luyện được một tay nghề may vá không tồi.

Cái còn lại chính là điêu khắc tượng gỗ, cũng không được tính là người làm nghệ thuật, đó chỉ là do nàng muốn tìm thứ gì đó để chơi đùa giết thời gian, qua thời gian tay nghề của nàng cũng dần tốt hơn. Ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng từng điêu khắc rất nhiều đồ chơi nhỏ, đa số đều đưa cho Huân Đào. Lúc chia tay với Huân Đào, nàng thực đau khổ nên đem tất cả chúng đi đốt, không ngờ rằng đốt không được, lại thiếu chút nữa đốt phòng ở của nàng, Tô Niệm Niệm bởi vì vậy mà bị cảnh sát bắt đi hỏi cung thật lâu.=

Tô Niệm Niệm lại không thể ngờ được, hai tay nghề này của chính mình ở hiện đại không có công dụng gì, nhưng đến cổ đại, lại có đất dụng võ, quả nhiên là trời sinh nàng rất thích hợp với xuyên không a!

Tô Niệm Niệm ở Phong Tam sơn trang vào lúc rảnh rỗi có điêu khắc một đôi giày cao gót, đôi giày được làm bằng gỗ, nàng nghĩ ở trên mặt gỗ có thể phủ thêm vải hoặc dây lưng để mang, làm thành một đôi giày cao gót, vào thời tiết cuối hè mát mẻ sẽ đem ra mang. Hiện tại đôi giày cao gót này có thể sử dụng theo cách khác rồi, Tô Niệm Niệm muốn dùng đôi giày cao gót để nâng chiều cao của đôi chân, kết hợp với váy ngắn và áo ôm sát cơ thể, đúng là quá tuyệt. Nàng chỉ lo lắng bây giờ là ở cổ đại, Tô Niệm Niệm còn không muốn bị người khác cho là lăng lợ đâu, bởi vậy nàng quyết định động tay động chân vào cái áo ôm sát cơ thể làm cho nó bảo thủ một chút, váy ngắn cũng không nên cách xa quá với boots cao gót, chỉ cần lộ đùi ba phân là đủ

Như vậy, đã đẹp muốn rung động lòng người rồi

Tô Niệm Niệm chọn chất liệu cho váy ngắn và áo ôm là da trâu mềm mại, Phong Tam trong sơn trang cũng không thiếu loại da này, bất quá bọn họ tựa hồ chưa từng dùng da trâu làm quần áo, Tô Niệm Niệm đã từng nghiên cứu loại da trâu này, tốt lắm, làm ra quần áo chắc chắn rất đẹp.

Về phần da giày, cũng cần một người có kỹ thuật chuyên môn, Tô Niệm Niệm làm không được, đành phải tìm thợ đóng giày tư nhân của Phong Tam sơn trang nhờ làm giúp, Thợ đóng giày kia là đại thúc trung niên, đầu óc cũng rất thông minh, Tô Niệm Niệm nói liên tục còn thêm khoa tay múa chân trong chốc lát, hẳn cũng hiểu ý tứ của nàng, chính là không biết làm cái này có ích lợi gì, làm hài để đi, quá dài, làm quần mặc đi, quá ngắn, hướng hồ ở phía dưới còn là một đôi hài gỗ. Mặc kệ nói như thế nào, hẳn chỉ cần một buổi tối đã có thể làm xong tất cả những thứ kỳ quái đó.

Váy ngắn cùng áo ôm đối với Tô Niệm Niệm mà nói cũng không khó khăn, nàng làm rất quen tay. Tô Niệm Niệm lựa chọn may theo phong cách ôm cơ thể, có gọi cảm nhưng lại không mất vẻ dễ thương.

Váy ngắn làm xong, mang lên eo nhỏ, vừa đúng tạo nên một đường cong đến mông nàng.

Áo bó sát người làm thêm một cái đai lưng, đai lưng này giúp áo bớt hở hang được một chút, chiếc áo cổ hình chữ V giúp lộ ra vùng da trắng nõn ở cổ cùng với xương quai xanh tinh tế, khiến cho người khác vừa nhìn thấy thì lại có suy nghĩ bay xa hơn một chút. Cánh tay lộ ra, Tô Niệm Niệm làm một bao tay dài để mang trên cánh tay phải, đúng, rất chuẩn, tuy trên cánh tay có nhiều vết sẹo vô cùng xấu xí, nhưng che rồi sẽ không thấy, rất có hiệu quả, rất có hiệu quả nha!

Làm đẹp không cần rườm rà, đuôi ngựa buộc cao lên, dây cột tóc màu lam, cùng mái tóc tung bay theo gió, xong a!

Tô Niệm Niệm lên từ thư phòng của Phong Tĩnh Minh trốn ra, mang theo một cái cung, mặc tất cả những thứ có liên quan, lại mang thêm đôi giày cao cổ, hùng vĩ hiên ngang đi tìm công tử Tây Tuyết.

Tô Niệm Niệm thấy thân thể này, có tỉ lệ đáng người rất chuẩn, hơn nữa, còn là phi thường đạt tiêu chuẩn rất mê người. Mặc dù vóc người nàng không cao, nhưng cặp đùi tuyết trắng lại cực kỳ thon dài, càng tôn lên đáng người có lỗi có lỗi của nàng. Cũng may phần đùi lộ ra bên ngoài có sẹo rất mờ không thấy rõ, bằng không thì rất phá hình tượng.

Tô Niệm Niệm và Công tử Tây Tuyết hẹn gặp nhau tại Bình Yên Các, nơi đó phong cảnh rất đẹp, thực thích hợp để vẽ tranh. Nàng một đường từ chỗ ở của mình đi về phía Bình Yên Các, hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi đường, số người quay đầu lại là 100%, rất nhiều người nhìn một lần thấy chưa đã ghiền, lại quay đầu nhìn một lần nữa. Trang phục nàng mặc, hở hang cũng không quá nhiều, bởi vì các nơi quan trọng nàng đều che giấu thật kỹ, hơn nữa da thịt trên đùi cũng không lộ ra bao nhiêu, nói không hở hang thì cũng không đúng lắm, hai cánh tay tuyết trắng kia, lại là bằng chứng chắc chắn cho lời nói này. Tóm lại, họ thấy nàng rồi đều nói rằng, nàng rất quái, rất quái lạ, nhưng thấy khuôn mặt nàng lại hết sức đẹp, làm cho người ta cảm thấy một cảm giác rất mới mẻ nhưng vẫn động lòng người, tóm lại cũng không biết nói ra sao, cô nương như nàng so với các phu nhân mà bọn họ gặp hằng ngày hoàn toàn bất đồng.

Tô Niệm Niệm lại không hề để ý, nàng chỉ một lòng muốn tìm công tử Tây Tuyết hoàn thành bức vẽ như đã hẹn, sau đó lấy một trăm lạng bạc bỏ túi.

Bởi vì mấy hôm nay Công tử Tây Tuyết luôn quán quít lấy Tô Niệm Niệm, nên Phong Tĩnh Minh cũng không đốc thúc Tô Niệm Niệm, cho nàng nhàn hạ

mà hồ nháo. Hiện tại, Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền đều bị Công tử Tây Tuyết mời đến, họ đến Bình Yên Các uống trà ngắm cảnh, tiện thể muốn nhìn xem Công tử Tây Tuyết diễn trò gì. Đến còn có tiểu ma vương của Phong Tam sơn trang, Phong Chi nhi. Nhà đầu kia trong lúc rảnh rỗi, đòi đi theo ca ca cùng tiếp khách quý, thuận tiện cũng muốn xem hắn diễn trò gì, rốt cuộc có vui không.

Bình Yên Các được xây ở giữa hồ nước, chung quanh là hai hòn núi giả tú lù, xanh biếc xao động theo sóng nước, cảnh sắc rất đẹp dễ đi vào lòng người. Mỗi khi trời mưa thì trên mặt hồ liền bị mưa bao bọc như hiện lên một tầng sương khói, bởi vậy mới gọi là Bình Yên Các. Hôm nay thời tiết sáng sủa, gió lạnh thổi mạnh, tuy nhìn không thấy được cảnh bình yên, nhưng lúc này lại tạo được một cái đẹp động lòng người khác.

Tô Niệm Niệm được quần áo da trâu bao bọc, loại phong cảnh tươi mát hợp lòng người này nàng rất thích, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, rồi đi đến.

Tô Niệm Niệm vừa mới tiến vào Bình Yên Các đã hét lớn: “Người đẹp, ta đã đến đây!”

Đội đi vào rồi thì mới phát hiện hóa ra bên trong có bốn người.

Tô Niệm Niệm thật ra cũng không cảm thấy gì lạ, mà ba nam nhân cộng thêm một cô gái kia, nhìn thấy trang phục của Tô Niệm Niệm, thì đều có chút ngẩn ngơ.

Một loại vải không biết làm từ cái gì (kỳ thật không phải vải dệt) nàng lại đem đi làm quần áo, thể hiện ra dáng người xinh đẹp của Tô Niệm Niệm, cặp đùi thon dài trắng như tuyết mang một đôi giày kỳ quái, khiến đôi chân càng thêm thon dài, vòng eo mảnh khảnh bị buộc chặt lại, càng thêm mềm mại quyến rũ, còn có bộ ngực sữa cao ngất kia, xương quai xanh đẹp động lòng người, cổ tuyết trắng như ngọc, rất hợp với cặp mắt như hồ nước linh động, tất cả những thứ đó, quả thực chính là khiêu chiến với thẩm mỹ của nhân loại. Đương nhiên, nếu không phải bị khuôn mặt sát phong cảnh của Tô Niệm Niệm, thì chắc chắn sẽ rất tuyệt. Lúc này nàng mang theo một cái cung tên, biểu tình trên mặt cũng không như nữ tử ôn nhu bình thường, mà là mang theo một ít thần khí hiên ngang, trong quyến rũ còn có thêm một chút tư thế oai hùng khí phách, làm cho người khác khó mà rời mắt.

Tô Niệm Niệm bị bốn người này nhìn nhìn khiến trong lòng rất chột dạ, vì thế cúi đầu nhìn trang phục bản thân, kỳ quái nói: “Tôi mặc như vậy. Không được sao?”

Phong Chi Nhi là người đầu tiên kịp phản ứng, đỏ mặt khinh thường nói: “Hừ!” Miệng nói xong, lại vẫn thảnh thơi liếc mắt nhìn váy ngắn và giày cao cổ của Tô Niệm Niệm như cũ, trong ánh mắt lộ ra thần sắc cực kỳ hâm mộ.

Tô Niệm Niệm nhìn ra Phong Chi Nhi kỳ thật rất thích quần áo này của nàng, dù sao cũng là tiểu hài tử, vì thế cũng không so đo chuyện tình lúc trước, cười nói: “Quần áo này của tôi có thể cho tiểu thư mượn mặc?”

Phong Chi Nhi nổi giận nói: “Ai cần, không biết liêm sỉ!”

Lúc này, ba tên giống đực kia ở trong cuộc nói chuyện của hai nữ nhân cũng đã kịp phản ứng lại, công tử Tây Tuyết đứng lên đi về phía Tô Niệm Niệm, nhìn lên nhìn xuống trên người nàng đánh giá, kích động nói: “Được, được lắm, Tô cô nương cô quả nhiên là tài nữ có một không hai a.”

Nói đùa, bộ quần áo dĩ nhiên là có một không hai rồi? Tô Niệm Niệm trong lòng khinh bỉ những lời nói của hắn, bất quá dù sao cũng là khen nàng, cho nên tuy khinh bỉ, nhưng cũng rất hưởng thụ. Có thể thấy làm người đôi khi thật vô sỉ a.

Tô Niệm Niệm lui về phía sau vài bước bảo trì một khoảng cách với Tây Tuyết công tử, nói: “Chỉ có thể đứng ở xa nhìn, không thể sờ loạn nha. Chúng ta bắt đầu đi.” Nói xong xoay người đi đến trên lan can dưới mái hiên, xoay người ngồi ở trên lan can, rồi mới nói với Công tử Tây Tuyết bên: “Bắt đầu đi, một canh giờ bức tranh phải vẽ xong, vượt qua một canh giờ sẽ tính thêm tiền, gấp ba tiền nha.” lan can ở dưới mái hiên kia vốn là nơi cho người ngồi ngắm cảnh, do đó Tô Niệm Niệm mới chọn nơi này để có thể thoải mái mà ngồi.

Công tử Tây Tuyết cùng với mọi người bị lời nói của nàng chọc cho buồn cười, rồi mới mở giấy bút, bắt đầu vẽ.

Lúc này mái tóc của Tô Niệm Niệm bị gió thổi bay lên trên mặt hồ, có sợi phát qua môi, qua gáy, trước ngực, rồi trên cánh tay, làm cho người ta có một cảm giác rất khí phách rất thoải mái. Công tử Tây Tuyết chuyên chú vẽ tranh, vài người ở chung quanh cũng nhìn xem chăm chú, ngay cả Phong Chi nhi không thích Tô Niệm Niệm, lúc này cũng lặng yên ngồi nhìn.

Phong Tĩnh Minh gặp qua rất nhiều nữ tử giang hồ, các nàng đó cũng rất khí phách rất tiêu sái, nhưng so với vẻ tiêu sái của Tô Niệm Niệm lại không giống. Tô Niệm Niệm không có loại sắc bén cùng với hào sảng của nữ tử giang hồ, mà ngược lại hoàn toàn, nàng bình thường còn rất tham tiền, lá gan thì nhỏ, nhưng một người như vậy, lại làm cho hắn có cảm giác rất tiêu sái thể diện. Nàng tựa hồ mặc kệ ở trong hoàn cảnh nào, cũng đều thoải mái vui vẻ, giống như tất cả chuyện trên đời này, vốn không có chuyện gì có thể làm cho nàng thương tâm? Cũng có khi, đó là do nàng cố ý thể hiện như vậy, nàng có mục đích khác? Nữ tử này, rốt cuộc đâu mới thật sự là nàng?

Tóm lại mặc kệ như thế nào, Phong Tĩnh Minh nhìn thấy trang phục của Tô Niệm Niệm cũng giống đại đa số nam nhân nhìn không được muốn chảy máu mũi, nhìn thấy nàng đang dựa lan can ở dưới mái hiên, mái tóc bay bay theo gió, trái tim của hắn quả thật đập nhanh hai nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Kết cục của kẻ tham tài bất lương

Công tử Tây tuyết vẽ tranh nổi danh là thần tốc, bình thường cung nữ đồ ở dưới ngòi bút cao siêu của hắn bất quá chỉ cần nửa canh giờ là xong, nhưng lần này hắn dùng đến gần hai giờ, mới có thể vẽ tranh xong. Chờ hắn vẽ xong thì Tô Niệm Niệm đã mơ màng muốn ngủ một giấc ngon lành. Phong Tịnh Minh và Trữ Bích Huyền cùng thò đầu vào nhìn ngắm bức tranh vẽ như thế nào. Chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành trắng như tuyết, nền là một phong cảnh xanh tươi màu ngọc bích, một nữ tử dựa vào lan can ngồi một mình, giống như đang trầm tư suy nghĩ. Ngũ quan của nàng nhu hòa tinh xảo, trong ánh mắt lộ ra một loại hiên ngang khí phách, đường cong trên thân thể đẹp đến động lòng người, tóc đen bóng mượt được búi gọn gàng sau đầu, cùng dây cột tóc màu lam bay bay theo gió

Trữ Bích Huyền gật đầu tán thưởng, cảnh đẹp, bức tranh đẹp, nhưng người còn đẹp hơn, ngày thường Tô cô nương không chịu tỏ chút phần son, lúc nào cũng lời thôi lệch thếch, nhìn không ra nàng lại có thể đẹp đến như vậy.

Phong Chi Nhi nhìn thấy Trữ Bích Huyền gật đầu một cái, mà ca ca thấy rồi cũng không tỏ ra khinh bỉ gì, hơn nữa cái tên Tây Tuyết điên điên khùng khùng kia lúc này tựa hồ cũng có chút đặc ý, vì thế nàng nhìn không được sinh lòng hiếu kỳ, đi lại gần nhìn thử, vừa nhìn thấy người trong tranh thì nàng lại nhìn không được từ trong lỗ mũi hờ ra một hơi, tựa hồ có khinh thường, cũng có bất mãn.

Tô Niệm Niệm từ trên lan can nhảy xuống, chạy tới bên đó, công tử Tây tuyết thấy nàng đi tới, thì tỏ vẻ giống như hiển vật quý đưa bức tranh cho nàng xem, mà mắt Tô Niệm Niệm chỉ lơ đãng liếc bức tranh một cái, liền nhanh chóng vờn tay: “Đưa tiền đây, hai canh giờ, tổng cộng bốn trăm lượng.”

Công tử Tây tuyết hình như rất ít gặp loại tình huống này, đối phương ngay cả một câu đánh giá cho tác phẩm của hắn cũng lười nói, trực tiếp đòi tiền. Huống hồ, trước đây nhiều nữ tử đều cầu hắn vẽ tranh các nàng, làm gì có trường hợp ngược lại đi đòi tiền hắn chứ.

Bởi vậy, công tử Tây tuyết bị một câu nói bất thành linh của Tô Niệm Niệm làm cho sững sờ, không kịp phản ứng. Mà Phong Tịnh Minh tựa hồ có chút hiểu biết về tính cách của Tô Niệm Niệm, vì thế cố tình nhắc nhở: “Tây tuyết, huynh mau trả thù lao cho nàng ấy đi.”

Công tử Tây tuyết giống như từ trên cao ngã xuống đất, lòng tràn ngập cô đơn. Hắn lấy túi tiền từ trong ngực ra trực tiếp đưa cho Tô Niệm Niệm, nói: “Bên trong có ngân phiếu năm trăm lượng, còn có một ít bạc vụn, cùng túi đựng tiền cũng cho cô nương.”

Tô Niệm Niệm không chút nghĩ ngợi liền nhận lấy. Mà ba người khác cũng nhìn ra hắn có chút bất thường. Trong chón giang hồ nam nữ nếu muốn biểu đạt tình cảm ái mộ trong lòng, bọn họ đều tặng túi đựng tiền hoặc khăn tay . . . những vật nhỏ này, nếu đối phương nhận lấy, tức là người đã đáp ứng tình yêu của đối phương. Hiện tại Tô Niệm Niệm thế nhưng không một chút do dự nhận túi tiền của công tử Tây Tuyết, phương diện này rất mờ ám nha. Đương nhiên, cũng không bài trừ một khả năng khác, là toàn bộ lực chú ý của Tô Niệm Niệm đều tập trung tại số tiền trong túi, xác suất này xem ra tương đối nhỏ, bất quá cũng chưa chắc, dù sao Tô Niệm Niệm là một người rất khó hiểu, nàng có làm ra loại chuyện không bình thường gì, thì người khác cũng không bắt ngờ.

Tô Niệm Niệm đoạt lấy ví tiền đang muốn mở ra xem, thỉnh linh ở bên cạnh có một bàn tay đột nhiên đưa qua, “Vút” một hành động nhỏ đã đoạt được túi tiền. Tô Niệm Niệm kinh hãi, ngẩng đầu thì thấy, túi tiền thưởng đã nằm trong tay người nọ đó là ác bá trong Phong tam sơn trang —— Phong Chi Nhi.

Tô Niệm Niệm biết tiểu nha đầu này không sợ trời không sợ đất, tỏ vẻ mạnh bạo đoạt lại xem chừng không được, vì thế đành phải cười cười nói: “Đại tiểu thư, ngài nhất định là sẽ không để ý một chút tiền thưởng ít ỏi đó đúng không? Nếu đã không để ý thì trả nó lại cho nô tì đi.Nụ cười này có thể gọi là nụ cười nịnh bợ của người đang sợ hãi khúm núm.

Phong Tịnh Minh nhìn Tô Niệm Niệm tươi cười, rung mình một cái, vì thế khinh bỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi nói với Phong Chi Nhi: “Chi Nhi, trả tiền lại cho nàng ta đi.”

Phong Chi Nhi bất mãn: “Huynh lại vì nàng ta mà giáo huấn muội!”

Khuôn mặt Phong Tịnh Minh nhất thời trầm xuống, Phong Chi Nhi liền không dám làm gắt. Nhìn Tô Niệm Niệm ở một bên đang run run, Phong biến thái này mà nổi giận thật đúng là đủ cường đại a.

Trữ Bích Huyền lại một lần nữa ra phát huy tác dụng của người hoà giải, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Phong Chi Nhi nói: “Chi nhi, vẫn là nên trả lại tiền cho Tô cô nương đi, đại tiểu thư Phong Tam sơn trang, tại sao có thể tùy tiện cướp của người ta được.”

Phong Chi Nhi cực không tình nguyện gio túi tiền lên đưa cho Tô Niệm Niệm. Ngay khi Tô Niệm Niệm sắp nhận được túi tiền thì trong nháy mắt đó, tay của Phong Chi Nhi đột nhiên chuyển ra bên ngoài, túi tiền kia từ trong tay nàng ta bay ra ngoài, tạo thành một đường cong, nhanh chóng rơi vào trong hồ. Hành động này của Phong Chi Nhi làm rất đột ngột, bất kỳ ai cũng không ngờ được.

Lúc mấy đại gia phát hiện ra nàng làm cái gì, thì túi tiền kia đã rơi vào trong nước, làm cách nào cũng không lấy lại được. Tô Niệm Niệm không cho rằng túi tiền kia sẽ không lấy lại được. Nàng nhìn số bạc mà chính mình vất vả kiếm được bị ném vào trong hồ, hận không thể cùng với số bạc kia cùng nhau rơi xuống nước, vì thế nàng nhanh chóng làm theo, lấy sức bật khủng khiếp bay qua lan can nhảy vào trong nước. Một cử động kia của Tô Niệm Niệm lại càng bất ngờ hơn, vì thế mấy đại gia cứ trơ mắt như vậy nhìn nàng rơi xuống nước.

Tô Niệm Niệm dùng hành động thực tế của chính mình để nói cho chúng ta biết một câu tục ngữ đầm máu và nước mắt “Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn”.

Kỹ năng bơi lội của Tô Niệm Niệm rất tốt, ở cuộc thi bơi lội trong trường đại học còn từng nhận được giải quán quân, cho nên hiện tại nàng không sợ hãi nhảy vào trong nước. Nhưng chờ nhảy vào trong nước rồi, nàng mới phát hiện, nơi này khác xa bể bơi, tối thiểu bể bơi không có một tập đoàn dây bèo hung hậu như vậy.

Tô Niệm Niệm biết tiền của mình đã rơi vào trong đồng bèo này. Có câu nói là người có can đảm lớn thì mới có thể phát triển, nàng nghĩ thầm dù sao chính mình đã nhảy vào rồi, vì thế nàng ương bướng, liền bơi vào trong đám bèo. Vì thế, ở thời khắc mấu chốt Tô Niệm Niệm lại không phụ sự mong đợi của mọi người, xảy ra sự cố. Tay chân của nàng bị mắc kẹt trong đồng dây bèo, tay bị trói chặt, giây nửa ngày rốt cuộc mới thoát ra được, nhưng đồng bèo ở trên chân, bất luận nàng giãy dụa ra sao, cũng không thoát được.

Tô Niệm Niệm rốt cuộc hiểu được, hóa ra mục đích của ông trời khi dùng một tia chớp đẩy nàng vào thế giới này, chính là muốn cho nàng chết đuối. Ông trời ơi, ông đã vất vả nhiều rồi!

Tô Niệm Niệm cảm thấy bản thân hít thở càng ngày càng khó khăn, nàng phát hiện mình sẽ chống đỡ không được bao lâu nữa, tùy thời đều có thể rơi vào tình trạng nguy hiểm nhất đó là chết đuối. Cũng không biết hiện tại mấy người ở trên kia có phát hiện nàng đang gặp nguy hiểm hay không, hiện tại bọn họ tám phần chắc là đang thưởng thức cảnh đẹp xung quanh rồi.

Cùng lúc đó, mấy người đứng ở trên bờ đang nhìn xuống mặt nước, biểu tình trên mặt càng ngày càng nghiêm túc. Phong Tĩnh Minh rốt cuộc mất hết kiên nhẫn, bỏ áo khoác ngoài ra, nhảy vào trong hồ. Công tử Tây Tuyệt thấy thế, cười nói: “Loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này, từ trước đến nay vốn là chuyện của Tây Tuyệt ta, sao có thể làm phiền Phong huynh.” rồi cũng bỏ áo khoác ngoài ra, nhảy xuống nước.

Phong Chi Nhi nhìn thấy ca ca cùng với công tử Tây Tuyệt đều đi cứu Tô Niệm Niệm, rốt cuộc đã phát hiện tình hình có vẻ nghiêm trọng, vì thế nàng lo lắng nhìn xuống dưới nước, khò sở nói với Trữ Bích Huyền: “Trữ ca ca, có phải muội đã làm một việc hơi quá đáng rồi không?”

Trữ Bích Huyền đáp: “Về sau đừng chơi đùa như vậy, tính tình Tô cô nương khiến người khác đoán không ra, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ca ca muội sẽ không dễ dàng tha thứ cho muội đâu.”

Phong Chi Nhi tuy rằng không biết ca ca của nàng sao lại vì một tiểu nha hoàn mà không thể dễ dàng tha thứ cho nàng, lúc này nàng cũng không còn tâm tư hỏi cái này, lo lắng nói: “Nàng kia có thể sẽ chết sao?”

Trữ Bích Huyền an ủi nàng: “Có Phong huynh cùng Tây Tuyệt ở đây, Tô cô nương hẳn là có thể bình an vô sự.”

Hai người Phong Chi Nhi và Trữ Bích Huyền ở trên bờ đợi trong chốc lát, liền nhìn thấy hai đầu người lộ ra khỏi mặt nước, đúng là Phong Tĩnh Minh cùng với Tô Niệm Niệm đang bất tỉnh nhân sự. Lúc này Phong Tĩnh Minh nâng Tô Niệm Niệm lên, từ trong nước bơi về hướng cây cột trong mái hiên, cả người đầy nước ở trên mái hiên.

Phong Tĩnh Minh đặt Tô Niệm Niệm ở trên bờ, loại bỏ nước trong phổi nàng. Tô Niệm Niệm kịch liệt ho khan vài cái, rồi tỉnh lại. Phong Tĩnh Minh thấy Tô Niệm Niệm tỉnh, thì trong lòng mới thả lỏng, hắn nhìn Tô Niệm Niệm thiếu chút nữa bị mất mạng, không nể mặt cả giận nói: “Hồ nháo!” Tô Niệm Niệm biết lần này bản thân thiếu chút nữa đã tạo sai lầm lớn, vì thế nàng nằm trên mặt đất cười hi hi nhìn Phong Tĩnh Minh, nói: “Cám ơn trang chủ đã cứu mạng!”

Nụ cười kia, giống như một bông hoa đuôi chó nở rộ, Trữ Bích Huyền ở một bên nhìn thấy không khỏi buồn cười. Phong Tĩnh Minh vốn muốn hù dọa Tô Niệm Niệm một chút, hiện tại xem cái bộ dạng này của nàng, hẳn thật sự cũng không tức giận nổi, đành phải bắt đắc dĩ cúi người, ôm ngang nàng, sau đó dưới chân điểm nhẹ, bay lên nóc nhà, tiếp theo điểm lên điểm xuống trên nóc nhà và mấy cây đại thụ, tiến về chỗ ở của Tô Niệm Niệm.

Quả nhiên, hai người đã trở về bằng con đường ngắn nhất, có lẽ về điểm này người cô đại đã phát minh ra từ lâu a. Tô Niệm Niệm biết hẳn muốn đưa nàng trở về phòng, tuy sắc mặt trắng nhợt này vẫn tỏ vẻ khó chịu như cũ, bất quá trong lòng nàng vẫn rất cảm kích hắn. Đương nhiên, trừ bỏ cảm kích, trong lòng Tô Niệm Niệm còn có một loại cảm giác chính là. Rất sợ hãi nha. Tô Niệm Niệm thật sự khẩn trương, nàng gặt gao ôm lấy cổ Phong Tĩnh Minh, chôn mặt ở trước ngực hắn không dám nhìn, sợ hãi không biết còn có thể phát sinh tai nạn gì ở trên không không.

Tóm lại, làm việc ở trên cao là rất nguy hiểm. Phong Tĩnh Minh bị Tô Niệm Niệm ôm chặt cảm thấy rất khó chịu, liền cúi đầu muốn nói cho nàng không cần khẩn trương. Nhưng mà khi hắn cúi đầu thì rất không đúng lúc vừa hay nhìn thấy một điểm nhỏ cảnh xuân của người nào đó hiện ra trước ngực.

Phong Tĩnh Minh hít vào một hơi không nói ra được, ôm Tô Niệm Niệm rồi đột nhiên rơi xuống dưới. Tô Niệm Niệm ở trong lòng hắn cả kinh kêu lên: “Cứu mạng a.”

Phong Tĩnh Minh nhảy đến một nhánh cây, mượn lực lại bay lên, cố hết sức nói: “Câm miệng!”

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng Phong Tĩnh Minh còn đang tức giận, lập tức thành thật ngậm miệng lại, nhưng trong lòng lại khinh thường bụng dạ hẹp hòi của hắn. Mà Phong Tĩnh Minh, cũng không dám cúi đầu nhìn nàng nữa. Mà bị bọn họ bỏ quên, ở trong mái hiên Trữ Bích Huyền và Phong Chi Nhi đã rời đi từ lâu.

Công tử Tây Tuyệt từ trong hồ cả người ướt nhẹp đi vào trong mái hiên, nhìn tấm ván gỗ còn chưa khô nước, hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm: “Lại cho tiểu tử kia lấy được tiện nghi rồi.” Hắn đi đến trước bàn gỗ mà lúc này hắn vẽ tranh, nhìn bức vẽ tâm đắc của mình ở trên bàn, thì khóe miệng cong cong, mỉm cười.

Chương 22: Kế hoạch mới của Phong Tĩnh Minh

Phong Tĩnh Minh tung một cước thực bạo lực đá văng cửa phòng của Tô Niệm Niệm ra, sau đó đặt nạng ở trên ghế, gọi hai nha hoàn chuẩn bị nước ấm tắm rửa cho nạng, rồi đi ra ngoài.

Tô Niệm Niệm cởi áo quần ra, nhảy vào trong thùng gỗ đang bốc hơi nghi ngút, vừa khoan khoái tắm rửa vừa nhớ thương hơn năm trăm lượng bạc của nạng, hơn năm trăm lượng a, đủ cho nạng chuộc thân mấy lần nha!

Bởi vì năm trăm lượng bạc không cánh mà bay, khiến cho tâm tình Tô Niệm Niệm rất khó chịu, vì thế nạng tắm rửa xong, liền vội vàng leo lên giường ngủ, mặc cho ai ở bên ngoài gõ cửa cũng không thèm để ý.

Đến sau nửa đêm, Tô Niệm Niệm nửa mơ nửa tỉnh thì cảm thấy cả người nóng lên, đầu như bị vật gì siết chặt đau đớn, nạng nằm ở trên giường trần trọc, đặc biệt khó chịu.

Sáng ngày hôm sau, Phong Tĩnh Minh hồi lâu không thấy Tô Niệm Niệm, nghĩ nạng lại có lẽ đang ở chung một chỗ với công tử Tây tuyết, nên cũng không để ý tới. Hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền gọi Phong Chi Nhi vào gặp.

Phong Chi Nhi vốn vì chuyện ngày hôm qua mà hơi ảo não, hôm nay bị ca ca gọi tới, liền biết có liên quan đến chuyện của Tô Niệm Niệm, vì thế vẻ mặt càng thêm ủ oải.

Phong Tĩnh Minh nhìn thấy thần sắc khổ sở vẩn vơ trên mặt Phong Chi Nhi, thì có chút không đành lòng, dù sao nạng cũng là muội muội thân sinh của hắn. Vì thế, hắn thân nhiên nói với Phong Chi Nhi: “Tô Niệm Niệm, người này đối với huynh mà nói rất quan trọng, về sau muội đừng gây khó dễ cho nạng nữa.”

Con mắt Phong Chi Nhi chuyển một vòng, thử hỏi: “Muội sắp có thêm chị dâu sao?”

Phong Tĩnh Minh bật cười nói: “Đứa nhỏ này, nghĩ đi chỗ nào vậy, chị dâu của muội người nào chẳng phải quốc sắc thiên hương thì cũng phải nghiêng nước nghiêng thành nha?”

Phong Chi Nhi nói giúp cho Tô Niệm Niệm: “Nạng ta cũng rất đẹp a, ngày hôm qua.”

Phong Tĩnh Minh tựa hồ không muốn đề cập đến chuyện ngày hôm qua, vì thế cắt ngang lời của Phong Chi Nhi: “Nạng ta có đẹp đi nữa, cũng là một đóa hoa có độc, ca ca muội không sở hữu nổi đóa hoa này đâu.”

Phong Chi Nhi khó hiểu, mắt trừng lớn nhìn Phong Tĩnh Minh.

Phong Tĩnh Minh cũng không muốn nói nhiều chuyện giang hồ với Phong Chi Nhi, vì thế chỉ vỗ vỗ đầu nạng nói: “Tóm lại, trên người Tô Niệm Niệm có thứ mà ca ca muội cần đến, ngày sau nếu ta lấy được thứ đó rồi, muội có thể làm bạn tốt với nạng.”

Phong Chi Nhi nghĩ nghĩ, bất an hỏi: “Ca ca, huynh là muốn. Lợi dụng nạng?” Phong Chi Nhi tuy rằng điều ngoa tùy hứng, nhưng lại không thích những việc làm không quang minh chính đại.

Phong Tĩnh Minh nở nụ cười ảm áp với nạng, nói: “Nếu huynh không lợi dụng nạng, chỉ sợ cũng sẽ bị nạng lợi dụng.”

Phong Chi Nhi nghe đến mấy cái này, liền không hỏi nữa. Mặc dù nạng còn nhỏ tuổi, nhưng làm đại tiểu thư Phong Tam sơn trang, một ít ân oán hận thù trên giang hồ nạng cũng có chút hiểu biết ít nhiều, nếu như ca ca nói vậy, rõ ràng Tô Niệm Niệm kia cũng không phải là một người dễ đối phó. Ở trong cuộc đấu tranh giữa Tô Niệm Niệm và ca ca, nạng đương nhiên về phe của ca ca rồi.

Ngay lúc hai huynh muội Phong Tĩnh Minh đang đàm luận về chuyện tình của Tô Niệm Niệm thì bên ngoài lại truyền đến tiếng nói chuyện, dĩ nhiên là tiếng của công tử Tây tuyết.

Công tử Tây tuyết ở bên ngoài kêu ngạo hô: “Này, Phong Tĩnh Minh, nha hoàn bảo bố kia không có việc gì chứ, sao ta còn chưa nhìn thấy nạng?” Vừa nói, vừa tiến vào, không hề cố kỵ bên trong có người hay không.

Công tử Tây tuyết lấy cái ghế dựa rồi ngồi xuống, gian ngoài liền có nha hoàn bưng trà lên.

Phong Tĩnh Minh nhìn thấy công tử Tây tuyết không giống như đang nói dối, vì thế nói: “Ta nghĩ Tô Niệm Niệm đang ở cùng một chỗ với huynh chứ.”

Công tử Tây tuyết nóng vội uống ngụm trà, kết quả bị nước trà nóng làm phỏng môi, hắn bỏ bát trà xuống, nhìn chằm chằm Phong Tĩnh Minh không có ý tốt nói: “Không cần đưa ta vào, ta biết trong lòng huynh nghĩ cái gì, không phải là sợ nha đầu kia thích ta, muốn đi theo ta sao, Phong Tĩnh Minh a Phong

tỉnh mình, làm người không thể quá keo kiệt nha”

Phong Tịnh Minh không để ý tới công tử Tây Tuyết, ngắt đầu nói với Phong Chi Nhi : “Chi Nhi, muội đi trước đi.”

Phong Chi Nhi liền thành thật đi ra ngoài.

Đợi cho Phong Chi Nhi đóng cửa lại, Phong Tịnh Minh vừa vuốt ve chén trà, vừa không nhanh không chậm nói: “Mặc kệ nàng ta có thật sự chung tình với huynh hay không, huynh biết rõ bất luận như thế nào ta sẽ không để cho nàng ta đi theo huynh mà.”

Công tử Tây tuyết chẳng hề để ý nói: “Chờ huynh lấy được thứ huynh muốn, chuyện của chúng ta sẽ không cần huynh trông nom nữa. Đến lúc đó hai chúng ta lưỡng tình tương duyệt như chim liền cánh, nhất định sẽ không để cho người khác phá hỏng a!” Hắn cố ý đem hai chữ “Người khác”cẩn âm thật nặng, ý đồ rất rõ ràng.

Phong Tịnh Minh tựa hồ không thêm để ý: “Công tử Tây Tuyết luôn luôn anh tuấn phong lưu phóng đảng không kềm chế, vì sao lại đột nhiên chung tình với một nha hoàn nho nhỏ trong Phong Tam sơn trang của ta?”

“Huynh không hiểu rồi, nữ nhân dịu dàng xinh đẹp bên người ta nhiều lắm, nhưng lại thiếu một nữ tử thú vị , mà Tô cô nương, lại là một người rất thú vị.”

Phong Tịnh Minh từ chối cho ý kiến, tiếp tục nhâm nhi thưởng thức chén trà.

Công tử Tây tuyết đột nhiên nghiêm mặt nói: “Này , Phong Tịnh Minh, cái kia. Chờ chuyện của huynh hoàn thành, có thể giữ cho nàng ấy một mạng hay không? Nữ tử như vậy, giết thật sự đáng tiếc.”

Phong Tịnh Minh đột nhiên nặng nề đặt chén trà lên bàn, sau đó hướng bên ngoài hô: “Thanh nhi, đi xem Tô Niệm Niệm đang ở đâu.”

Nha hoàn Thanh nhi ở bên ngoài nhẹ giọng đáp một tiếng“Dạ” , liền rời đi.

Một lát sau, Thanh nhi trở về, ở ngoài cửa bẩm báo nói : “Bẩm trang chủ, Tô cô nương hiện tại chưa rời giường, nô tỳ ở bên ngoài gõ cửa, nàng cũng không trả lời.”

“Kỳ quái, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?”Công tử Tây tuyết có chút bất an, đứng dậy đi ra ngoài.

Phong Tịnh Minh cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Công tử Tây tuyết vỗ vỗ cửa phòng Tô Niệm Niệm, ở bên ngoài kêu lên: “Tô cô nương? Tô Niệm Niệm? Tô Mỹ nữ? Mở cửa a?”

Phong Tịnh Minh nhanh nhẹn nâng chân lên đá cửa, cửa phòng Tô Niệm Niệm rớt cuộc sau hai cú đá bạo lực liên tiếp của Phong Tịnh Minh, cũng rớt xuống.

Hai người dầm lên ván cửa tiến vào.

Lúc này cả người Tô Niệm Niệm được bọc trong một cái chăn thấp giọng lầm bầm lầu bầu, run run sợ hãi nói. Hai người Phong Tịnh Minh cùng với Tây Tuyết cẩn thận nghe ngóng nàng nói chuyện gì, nhưng không có gì khác ngoài hai từ: bạc, nước. .

Về mặt bình tĩnh của Phong Tịnh Minh rớt cuộc bị nàng làm cho có chút mờ mịt, hắn đi đến trước giường của nàng, lấy chăn của nàng ra, vừa định hỏi nàng người đang làm cái quỷ gì, lại bị khuôn mặt đỏ gấc không bình thường làm kinh sợ.

Tay Phong Tịnh Minh sờ lên trán Tô Niệm Niệm, rớt cuộc cũng hiểu ra, hóa ra nữ nhân này vẫn bình thường , chẳng qua là phát sốt, nói mê sảng . .

Công tử Tây tuyết bung một chén nước đi đến bên giường, nâng Tô Niệm Niệm dậy tựa vào trong lòng mình, sau đó đưa nước đến môi của nàng, từng chút từng chút dứt cho nàng.

Phong Tịnh Minh ở một bên nhìn nhìn rồi hình như nghĩ tới cái gì, rớt cuộc, mắt hắn sáng ngời, rồi hắn lại cẩn thận suy nghĩ.

Tô Niệm Niệm khi tỉnh lại, phát hiện ở bên cạnh đang ngồi một người. Nàng tập trung nhìn, thì trái tim yếu ớt lập tức đập bùm bùm không ngừng.

Làm sao có thể là Phong Chi Nhi a, không, phải nói, tại sao lại là Phong Chi Nhi nha Tô Niệm Niệm nàng đã dắc tội với thần tiên nào, sao luôn khiến cho tiểu ma đầu này đến tra tấn nàng!

Phong Chi Nhi nhìn thấy Tô Niệm Niệm mở to mắt, liền cười cười với nàng.

Nụ cười này của Phong Chi Nhi, đối với Tô Niệm Niệm là một đả kích không nhỏ. Ở trong suy nghĩ của Tô Niệm Niệm, Phong Chi Nhi cũng là một loại người như Phong Tịnh Minh, chỉ cần họ cười với người, chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Vì thế Tô Niệm Niệm rớt cuộc nhin không được , thành thật nói:“Đại tiểu thư, tha mạng a.” Tuy rằng ta cũng không biết tại sao ta lại dắc tội với người.

Ai ngờ Phong Chi Nhi lại nói : “Tỷ không sao chứ?”

Tô Niệm Niệm muốn nói với nàng, chỉ cần ngài không ở trước mặt của ta, ta bảo đảm không có việc gì!

Phong Chi Nhi tiếp tục nói: “Cái kia. Trước kia là muội không tốt, khiến cho tỷ chịu nhiều đau khổ rồi.”

Cái gì? Tô Niệm Niệm bình thường luôn tin rằng mình hiểu rõ (nàng ấy tự cho là như thế) nàng ta, nhưng lúc này, nàng lại phản ứng không kịp a.

Phong Chi Nhi tiếp tục kích thích nàng: ”Tính cách của muội thực tùy hứng, chưa bao giờ biết suy nghĩ cho người khác, trước kia có đắc tội, tỷ, tỷ đừng để trong lòng nhé.”

Tô Niệm Niệm đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, chẳng lẽ nàng còn chưa tỉnh ngủ? Nàng chỉ biết tò về mê man tựa hồ đang ngủ say, tình hình hiện tại, kỳ thật giống như đang nằm mơ a.

Đúng lúc này, ở bên ngoài đi tới một người. Tô Niệm Niệm nhìn đến người tới, trong lòng cảm thán, quả nhiên a quả nhiên, người này chính là ngay cả nàng nằm mơ cũng sẽ không buông tha cho nàng!

Phong Tĩnh Minh vẫy tay ra phía sau một cái, một tiểu nha hoàn ở phía sau đem một chén thuốc đặt lên bàn, lập tức rời đi. Phong Chi Nhi thấy thế, cũng đi ra ngoài.

Phong Chi Nhi ở bên ngoài gặp Trữ Bích Huyền, liền giữ chặt hán hỏi: “Trữ ca ca, huynh nói xem, vì sao ca ca muội đột nhiên đối tốt với Tô, ách, Tô tỷ tỷ, đối xử với nàng ấy tốt như vậy?”

Trữ Bích Huyền giận dữ nói: “Hắn bắt quả là tương kế tựu kế mà thôi, bọn họ đều là gặp dịp thì chơi thôi.”

Mày Phong Chi Nhi nhẹ nhàng nhủ lại: “Nhưng mà, muội cảm thấy Tô tỷ tỷ không giống loại người như vậy a.”

Trữ Bích Huyền lắc lắc đầu, vẻ mặt tương đối bất đắc dĩ: “Ta cũng hiểu là không giống, nhưng sự thật xảy ra trước mắt. Muội không có nghe ngày ấy nàng nói với Tây Tuyết cái gì đâu.”

Nhắc tới công tử Tây Tuyết, Phong Chi Nhi liền hỏi: “Đúng vậy, hôm nay sao muội chưa gặp công tử Tây tuyết đâu, huynh ấy hẳn là nên quan tâm Tô cô nương mới đúng a.”

“Hắn đi rồi, đi không từ giả. Tây Tuyết này, nhìn thấy con gái liền nhịn không được muốn trêu đùa, về phần rốt cuộc là thiệt tình hay giả ý, rất khó nói.”

Hiện tại, trong phòng chỉ còn lại có hai người.

Phong Tĩnh Minh bưng thuốc lên, ngồi ở bên giường Tô Niệm Niệm. Hắn múc một muỗng trong chén thuốc, đặt ở bên môi thổi thổi, phỏng chừng không còn nóng lắm, mới đưa thuốc đến bên miệng Tô Niệm Niệm, nói: “Há mồm.”

Hiện tại Tô Niệm Niệm càng thêm chắc chắn, quả nhiên nàng còn chưa tỉnh ngủ. Ngẫm lại xem, Phong Chi Nhi thế nhưng lại giống như một tiểu tức phụ xin lỗi nàng, sau đó ca ca biến thái của nàng ta lại chạy tới tự mình dứt thuốc cho nàng uống, đây không phải là nằm mơ thì là cái gì?

Tĩnh tình Phong Tĩnh Minh ngày thường rất quyết đoán, mặc dù đang ở trong mộng, nhưng Tô Niệm Niệm vẫn thành thật mở miệng ra.

Đây là, đây là cái gì vậy, thật khó uống! Tô Niệm Niệm một ngụm chưa uống xong, liền nhíu mày, thấy Phong Tĩnh Minh lại múc một muỗng đưa đến trước mặt nàng, nàng liền quay đầu đi, đánh chết cũng không uống nữa.

Phong Tĩnh Minh dỗ nàng nói: ”Uống hết thuốc này, bệnh mới mau khỏi.”

Đi tìm chết đi a, nằm mơ còn chính ta! Tô Niệm Niệm oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý niệm đặc biệt không tốt.

Bình thường nàng luôn bị Phong Tĩnh Minh khi dễ, hiện tại thật vất vả mới cho nàng mơ thấy hắn, vậy ở trong mộng nên báo thù một chút nha, cũng có thể giúp nàng bớt tức giận một chút, huống hồ trong hiện thực Phong Tĩnh Minh cũng sẽ không biết nàng mơ lại ngược đãi hắn. Mặc dù chuyện này hơi AQ*, bất quá stress cần phát tiết a, Tô Niệm Niệm nàng nằm mơ phát tiết, rất bảo vệ môi trường, không gây hại không ảm ỉ, ai cũng không thể trách nàng nha.

*AQ: Nhân vật trong AQ chính truyện của nhà văn Lỗ Tấn, thường bị bắt nạt nên nghĩ ra một phương pháp rất cực đoan để tự an ủi, ru ngủ bản thân.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đoạt lấy chén thuốc trong tay Phong Tĩnh Minh, rồi đánh rớt xuống đất. Khó chịu thở phì phì nói: “Người thật to gan, thứ khó uống như vậy người lại bắt ta uống!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cỏ Dại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chuộc thân lại mắc nợ nhiều hơn

Tô Niệm Niệm lập tức từ trên giường ngồi dậy, đoạt lấy chén thuốc trong tay Phong Tịnh Minh hất xuống đất, khó chịu thở phì phì nói: “Người thật to gan, thử nước khó ngủ như vậy lại đưa cho ta uống!”

Phong Tịnh Minh bị hành động của nàng làm cho sững sốt, cúi đầu nhìn chén thuốc vỡ thành từng mảnh, thản nhiên nói: “Lá gan của người cũng không nhỏ đâu.”

Hành động của Phong Tịnh Minh ở trong mắt Tô Niệm Niệm, hiển nhiên chính là bộ dạng đang bị khi dễ, điều này làm cho trong lòng nàng thích muốn chết, vì thế tay cầm cằm Phong Tịnh Minh, mang theo vẻ khinh bạc, nói: “Đi, mau đi lấy cho đại gia chén nước.”

Phong Tịnh Minh giương mắt, ánh mắt lạnh thấu xương xẹt qua khuôn mặt của Tô Niệm Niệm, Tô Niệm Niệm bị ánh mắt này làm cho cả kinh đánh rùng mình một cái, bất quá nàng lập tức nghĩ, may mà ở trong mộng, tiểu tử này, hẳn không thể đoán được nàng đã làm gì hắn, chứ ngoài đời thì nàng chết chắc rồi, vì thế nàng làm bộ dáng tiểu thư điệu ngoa giống như trên tivi, xụ mặt nói: “Sao, trong lòng không phục? Còn không nhanh, nếu không nghe lời, đại gia liền bán người cho kỹ viện!”

Lúc này, Phong Tịnh Minh đã thật sự nổi giận, đột nhiên hắn nắm lấy cổ tay của nàng, gắt gao nắm chặt.

“Lớn mật, người buông tay, a, đau a, đau.” Tô Niệm Niệm thống khổ quát to, đột nhiên, nàng biến sắc, đau, nàng có thể cảm giác được sự đau đớn! Việc này có nghĩa là gì? Việc này nói lên nàng căn bản không có nắm mơ a. Đây là vở kịch trời đánh gì a a.

Tô Niệm Niệm hô to một tiếng: “Ta mộng du!” Hai mắt liền gắt gao nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh. à không, là giả bộ bất tỉnh thôi.

Phong Tịnh Minh buông tay Tô Niệm Niệm ra, hai mắt bốc hỏa, trừng lớn liếc nhìn người đang nằm trên giường giả bộ ngủ kia, cắn răng nói ra bốn chữ: “Tự chăm sóc đi.” Nói xong liền tức giận rời đi.

Xong đời, xong đời, trang chủ tức giận rồi. Tô Niệm Niệm run run trong lòng, lúc này lại chọc phải phiền toái lớn rồi a. Vậy mà bản thân mình còn cho rằng tất cả chuyện này là mơ chứ? Không đúng không đúng, tất cả việc của đại gia làm đều là một giấc mộng a? A, cũng không đúng.

Tóm lại mặc kệ như thế nào, lúc này Tô Niệm Niệm đã thật sự gặp bi kịch. Đương nhiên, không lâu sau nàng phát hiện, sự khổ sở chuyện này gây ra cho nàng, so với trong tưởng tượng của nàng còn phức tạp hơn.

Phong Chi Nhi đang cùng Trữ Bích Huyền thảo luận vấn đề, sao ca ca nàng lại đột nhiên đối xử tốt với Tô Niệm Niệm, bỗng nhiên nàng nhìn thấy Phong Tịnh Minh từ trong phòng đi ra, khuôn mặt hết sức tức giận mà đi ra.

Phong Chi Nhi giật nhẹ ống tay áo của Trữ Bích Huyền, khó hiểu nó: “Trữ ca ca, không phải huynh nói ca ca của muội đang dùng kế quyến rũ Tô tỷ tỷ sao, sao huynh ấy lại tức giận như vậy?”

Trữ Bích Huyền không cho là đúng nói: “Đại khái chắc là đã bị thứ gì đó đã thương nghiêm trọng rồi.” Ai biết Tô cô nương cổ quái kia lại làm ra hành động đẹp mắt mới lạ gì, chọc hắn tức giận thành như vậy.

Phong Chi Nhi nghe hắn nói như thế, nhin không được nở nụ cười. Trên đời này rốt cục cũng đã có người có thể chọc ca ca nàng tức giận thành như vậy. . .

Tô Niệm Niệm nghe được tiếng mở cửa, biết có người đi vào phòng, liền cúi đầu từ trong chăn ra, hướng cửa nhìn nhìn, ông trời a, tại sao lại, lại, lại là Phong Chi Nhi, nàng ta hại nàng còn chưa đủ thảm sao.

Phong Chi Nhi đi vào trong phòng ngủ, nhìn thấy mảnh sứ vỡ, lại nhìn đến Tô Niệm Niệm tựa hồ bị hoảng sợ, nàng liền đi lại đó ngồi ở bên giường, tận lực dùng chất giọng hòa ái: “Tỷ. tỷ làm sao vậy, sao ca ca muội lại giận tỷ vậy?”

Tô Niệm Niệm đột nhiên từ trên giường chồm đến, ôm cánh tay Phong Chi Nhi nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ van cầu ngài, đừng đến đây được không.”

Phong Chi Nhi bất mãn nói: “Muội vốn là ở nơi này, tỷ không cho muội trở về phòng, muội còn có thể đi đâu?”

A ha? Tô Niệm Niệm buông Phong Chi Nhi ra, trên đỉnh đầu hiện ra một dấu chấm hỏi nhìn Phong Chi Nhi.

Phong Chi Nhi nói: “Tỷ phát sốt hôn mê một ngày, ca ca liền gọi người đưa tỷ chuyển qua chỗ ở của muội.”

“Đợi một chút, chuyện nô tỳ phát sốt cùng với chuyện chuyển nhà có quan hệ gì?”

”Ngày tỷ phát sốt, cửa phòng bị hỏng rồi.”

Thế giới này quá quỷ dị đi! Tô Niệm Niệm thật sự hết chỗ nói rồi, vì thế cụ thể cửa kia vì sao bị phá hỏng nàng cũng lười hỏi, chính là lễ phép nói: “Cái kia, thật ngại khi đã quấy rầy tiểu thư một ngày nay, hiện tại nô tỳ phải đi về. . .” Đối mặt với Phong đại tiểu thư này, từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân của

nàng đều hết sức sợ hãi a.

Phong Chi Nhi đột nhiên túm góc áo của nàng, chớp mắt to đáng thương nói: “Tỷ, tỷ còn trách muội phải không?”

Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng mở ngón tay của Phong Chi Nhi ra, lấy ngữ khí năn nỉ nói: “Đại tiểu thư a, ngài có thể đừng như vậy được không, trái tim của tiểu nhân vốn không tốt.”

Tính tình của Phong Chi Nhi rất bạo ngược, trước đó nàng đã phải giả trang ôn nhu hiền lành đến mức nàng cũng thấy khó chịu, khó chấp nhận, hiện tại nàng bắt đầu tức giận, mặc kệ ca ca nàng có đại kế gì, đem Tô Niệm Niệm trực tiếp đến ngủ trên giường nàng, vừa tủi thân vừa tức giận nói: “Này , người đứng là người không biết hoàn cảnh a, ta đã có ý tốt đến xin lỗi người, người còn không chịu, chẳng lẽ người lại muốn ta trở người lại bức người nói ‘ không có gì ’ mới được sao?”

Tô Niệm Niệm thấy nàng gào thét như vậy, ngược lại không sợ, ngồi ở trên giường phui phui quần áo nói: “Vậy mới đúng, như vậy mới không còn khiến cho ta có ảo giác như đang nằm mơ a. Cái kia, đại tiểu thư a, ngài thật sự muốn xin lỗi ta sao?”

Phong Chi Nhi ngượng ngùng quay đầu đi, nói: “Đó là tự nhiên, chuyện này vốn là do ta không đúng.”

Tô Niệm Niệm thuận theo: “Chuyện này cũng không hẳn là không thể bù đắp.”

“Cái gì? Chỉ cần việc đại tiểu thư ta có thể làm được , người cứ mở miệng.”

Tô Niệm Niệm cười mờ ám nói : “Rất đơn giản , ngài đem số tiền rơi xuống nước trả lại cho nô tỳ là được rồi”

Phong Chi Nhi hừ một tiếng, nói “Ta còn tưởng là chuyện gì đáng ngại chứ.” Nói xong, xoay người tìm trong ngăn tủ bên giường trong chốc lát, lấy ra một xấp ngân phiếu, tùy tiện rút ra đưa cho Tô Niệm Niệm, nói: “Chứng này có đủ không?”

Tuy rằng Tô Niệm Niệm không thể nào nhận thức được chữ phồn thể, nhưng thấy dòng chữ phồn thể bắt mắt trên tờ ngân phiếu viết “Một ngàn lượng” nàng vẫn có thể nhận ra. Vì thế nàng nuốt nuốt nước miếng, run run rẩy rẩy tiếp nhận ngân phiếu, cất vào trong ngực, rồi mới lên tiếng: “Nô tỳ không có tiền để trả lại cho ngài a.”

Xem, người này có bao nhiêu dối trá đi, sao người không tìm người khác đòi tiền lẻ mà lại không chút do dự cất ngân phiếu vào trong ngực chứ?

Phong Chi Nhi cũng không để ý, vẫy vẫy tay nói: “Không cần, chỉ cần người không để ý là tốt rồi.”

Tô Niệm Niệm nín nọt cười: “Kia sao có thể chứ. Đại tiểu thư, nô tỳ có thể hỏi ngài một chút hay không, sao ngài lại đột nhiên đối xử tốt với nô tỳ như vậy nha?”

Hai tay Phong Chi Nhi nắm chặt, đáp: “Thứ nhất, bản đại tiểu thư có tri thức hiểu lẽ nghĩa biết rõ đúng sai, thứ hai, ta nếu đối nghịch với người, ca ca ta nói còn làm như vậy nữa sẽ đuổi ta ra khỏi sơn trang!”

Tô Niệm Niệm trực tiếp không để ý điều thứ nhất, nhưng điều thứ hai nàng lại không dám tin tưởng, trong hồ lô của Phong Tĩnh Minh bán thuốc gì nha? Xem ra hôm nay đúng là một ngày mà người ta thích làm việc giả dối, nói đến cùng, hẳn muốn thứ gì chứ, rốt cuộc muốn làm gì?

Tô Niệm Niệm xám xịt tránh ở trong phòng mình, vì việc đó mà nàng thật không dám ra khỏi cửa .

Giận dữ hất chén thuốc ở trước mặt trang chủ, đem trang chủ làm nô tài để sai bảo, còn tuyên bố muốn bán trang chủ vào kỹ viện. Tô Niệm Niệm phát hiện bản thân lúc này rất muốn tự sát a a a a

Vì thế, Tô Niệm Niệm trở lại trong phòng, trước tiên khóa tất cả cửa phòng, sau đó đem giấu mình ở trong chăn, đánh chết cũng không đi ra. Chiều này của Tô Niệm Niệm quả thực chính là một hành động cực kỳ ngu ngốc, thử nghĩ mà xem, một cái cửa, cái chăn, có thể ngăn trở Phong Tĩnh Minh sao? Bởi vậy, hẳn đã đến rồi a!

Đương nhiên, cách thức lần này Phong Tĩnh Minh tới kỳ thật vẫn là có chút bất đồng, bởi vì hắn vào phòng mà không dùng chân phá cửa .

Tô Niệm Niệm ở trong chăn khó chịu muốn hít thở không thông thì phát hiện có người kéo chăn nàng.

Phong Tĩnh Minh lấy chăn đang bao bọc Tô Niệm Niệm ra, sau đó lập tức xách Tô Niệm Niệm từ trên giường lên, giống hệt như xách một con thỏ.

Tô Niệm Niệm nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Phong Tĩnh Minh, thì “Ngao” hú lên một tiếng quái dị, cả kinh nói: “Người người người người người người. Người vào bằng cách nào? Sao một chút tiếng động ta cũng không nghe được?”

Phong Tĩnh Minh buông nàng ra, bắt đắc dĩ nói : “Ta luôn luôn đứng ở trong này, trơ mắt nhìn người vào phòng, đem tất cả cửa đều khóa kỹ, chẳng lẽ người sợ ta sẽ đi ra ngoài ư?”

“Khụ khụ, tại sao có thể như vậy chứ?” Tô Niệm Niệm quả thực không thể tin được, “Nói bậy, sao ta không thấy người?”

“Ta làm sao mà biết.” Kỳ thật Phong Tĩnh Minh cũng thực buồn bực, hẳn là một người sống lớn như vậy đứng ngay tại góc của tủ quần áo, Tô Niệm Niệm cứ thế mà không thấy hắn, điều này làm cho hắn có cảm giác như bị người khác coi hắn như là không khí.

Tô Niệm Niệm lại nằm xuống trên giường, nói: “Trang chủ a, thời điểm không còn sớm, tiểu nhân muốn đi ngủ, ngài cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi, ai ôi, này này này.”

Tô Niệm Niệm nói còn chưa nói xong, liền lại bị xách lên.

Phong Tĩnh Minh nhìn cũng không nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói: “Đi, mau lấy cho đại gia chén nước.”

“Ngươi.” Ngươi đây là muốn trả thù a. Tô Niệm Niệm tròn mắt nhìn. .

“Không nghe sao?” Phong Tĩnh Minh liếc mắt nhìn nàng một cái, lập tức răn dạy nàng nói, “Nếu không nghe lời, đại gia liền bán ngươi vào kỹ viện!” Lấy lời của tiểu nhân trả lại cho tiểu nhân, cảm giác này quả nhiên không phải tốt bình thường mà. trong lòng Phong Tĩnh Minh thật sự đắc ý, thiếu chút nữa liền nhin không được bật cười.

Da mặt Tô Niệm Niệm hiển nhiên dày hơn so với Phong Tĩnh Minh một chút: “Bán đi a, loại người như ta đây, bán vào kỹ viện cũng có thể làm hoa khôi a!”

“Ngươi.” Phong Tĩnh Minh hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, lập tức quăng nàng đến trên giường, “Đúng là không biết liêm sỉ!”

Tô Niệm Niệm không thềm để ý tới mấy tư tưởng cổ hủ của phong kiến, nàng đột nhiên nghĩ đến ngân phiếu một ngàn lượng đang ở trong lòng mình, vì thế móc ra, lên mặt đắc ý hai cái, quơ quơ trước mặt Phong Tĩnh Minh nói: “Trang chủ a, ta muốn chuộc thân!”

Phong Tĩnh Minh nhanh chóng cầm cổ tay Tô Niệm Niệm, sau đó gỡ tờ ngân phiếu trong tay nàng xuống, nhìn kỹ, hỏi: “Chỉ Nhi đưa cho ngươi?”

Tô Niệm Niệm đắc ý nói: “Ngài không cần phải để ý việc này, hiện tại trọng yếu nhất là, ta đã có tiền chuộc thân, trang chủ a, phiền toái ngài trả khế ước bán thân lại cho ta, sau đó có thể trả lại cho ta tám trăm năm mươi lượng bạc.”

Phong Tĩnh Minh thấp giọng lặp lại lời của nàng: “Sẽ trả lại cho ngươi tám trăm năm mươi lượng bạc?” Hắn nói xong, lông mi nhú nhú, tựa hồ không cho là đúng.

Tô Niệm Niệm tâm tình tốt: “Đương nhiên rồi, bất quá ra lo ngươi rất có tiềm chất làm gian thương, cho nên ta cho phép ngươi khấu trừ lợi tức, như vậy ta chịu thiệt, ngươi trả lại cho ta bảy trăm lượng là được rồi, về sau đại gia ở trên núi tiểu nhân ở dưới nước không hẹn gặp lại.”

Phong Tĩnh Minh đặt tờ ngân phiếu một ngàn lượng kia ở trong tay áo, sau đó cười tủm tỉm nói: “Ngươi nói không đúng rồi, ngươi trước sau tổng cộng còn thiếu ta một ngàn một trăm năm mươi lượng bạc.”

Tô Niệm Niệm cả kinh kêu lên: ” Lợi tức đến hai ngàn hai? So với Hoàng Thế Nhân ngươi còn khinh khủng hơn a.”

Phong Tĩnh Minh hơi tò mò hỏi: “Hoàng Thế Nhân là ai?”

”Đại biểu của gian thương, thích cưỡng đoạt con gái nhà lành.”

Phong Tĩnh Minh nghe xong, cũng không tức giận, chính là thần nhiên lắc đầu, nói: “Ta với hắn không giống nhau. Không tính lợi tức, ngươi nợ ta hai ngàn một trăm năm mươi hai, nếu ngươi muốn tính lợi tức, bản thân ta cũng sẽ không để ý.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy đây quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ: “Bản thân ta muốn hỏi hỏi, hai ngàn lượng nhiều thêm kia, từ đâu mà đến chứ?”

Phong Tĩnh Minh lúc này có vẻ đặc biệt nhân nhả: “Ngươi hôm nay đánh nát một cái bát hoa sen, là ta dùng hai ngàn lượng bạc để mua về.”

Tô Niệm Niệm: “.”

MD, ngươi con mẹ nó ăn no rủng mỡ dùng hai ngàn lượng bạc mua bát đựng thuốc! Tô Niệm Niệm nhắc đi nhắc lại những lời này trong lòng vài lần, rốt cuộc cũng không dám nói ra.

Tóm lại mặc kệ nói như thế nào, Tô Niệm Niệm xem như đã rước họa vào thân, nàng không thể không cảm thán, đã biết giá trị con người thật đúng là tăng cao a, nhanh như vậy liền tăng đến hai ngàn hai, mắt công nàng mới lờ gạt từ chỗ Phong Chi Nhi kia được một ngàn lượng còn chưa cầm nóng tay, hiện tại nàng còn mắc nợ thêm một ngàn một trăm năm mươi lượng, hơn nữa ngày sau, bởi vì tâm tình của chủ nợ biến thái kia không tốt mà cơ hồ tùy thời đều có khả năng tăng thêm lợi tức a.

Cái gì gọi là tức nước vỡ bờ, có rận không sợ chỉ sợ rận cắn, chén đã mẻ lại càng thêm nứt, Tô Niệm Niệm rốt cục am hiểu sâu đạo lý này, vì thế cũng không nghĩ đến vấn đề chuộc thân nữa, cùng lắm thì về sau tìm một đại hiệp nào đó cùng nàng bỏ trốn, tuy rằng cho tới bây giờ vị đại hiệp muốn bỏ trốn cùng nàng tựa hồ còn chậm chạp không muốn hiện thân.

Đương nhiên, để cho Tô Niệm Niệm không để ý đến nợ nần của mình cùng với nguy cơ về tổn hại nhân quyền, chính là nhờ một nguyên nhân khác, có một việc đang sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.